

Charlaine Harris

Fájó szívvel

CHARLAINE HARRIS

FÁJÓ SZÍVVEL

**ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST**

CHARLAINE HARRIS

Sweet and Deadly

Fordította

BÉKÉS ANDRÁS

1981. by Charlaine Harris Schulz

Hungarian translation Békés András, 1985

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ

Felelős kiadó Kardos György

Szkra Lapnyoda (85-1509), Budapest, 1985

Felelős vezető Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő Gera Judit – Műszaki ve-

Zető Sebestyén Lajos – A kötetet Fraunhoffer

Péter tervezte – kiadványszám 5852 – Meg-

Jelent 12,2 (A5) ív terjedelemben, Primusz

Betűtípusból szedve – MA 4850

ISBN 963 14 05141 9

ISSN 0324-3117

1.

Útban a kunyhó felé Catherine elhajtott egy döglött kutya mellett.

Már megmerevedett, lábai pizskavasként meredeztek. Jókora állat volt, alighanem szürkésbarna lehetett, de Catherine nem volt bizonyos benne, mert csak egy pillantást vetett rá. A dögöt belepte a finom por, melyet az elhaladó járművek fölverték a földúton a deltavidék száraz nyári hőségében.

A visszapillantó tükörben látta, hogy a porfelhő, amit kocsija fölvert, függve maradt a levegőben, kettészelve a gyapotcserjék végtelen sorait. De nem volt olyan jó az út, hogy sokat nézegethessen hátrafelé. Egy pillanatra megfordult a fejében, vajon miért hajthatott valaki olyan sebesen a csontszáraz, hepehupás úton, hogy nem maradt ideje kikerülni a kutyát...

Oldalpillantást vetett a gyapotra: úgy látszik, gyenge lesz az idei termés. Túl sokáig tartott a hőség, nem enyhítette eső.

Catherine-é volt ez a föld, a családjáé dédapja óta: de Catherine kiadta bérbe, akárcsak az apja. Nem is bánta, mert emlékezett rá, hogyan dúlt-fúlt nagyapja egy-egy rosszabb évben, amikor kilovagoltak „a területre”, ahogy az ültetvényesek földjüket nevezték.

Úgy rémlett, azoknak a távoli nyaraknak a melege nem is fogható ehhez a perzselő hőséghez. Már most, kora reggel, kevéssel pirkadat után is gyöngyözött rajta a veríték. Később pedig elviselhetetlen lesz majd a perzselő napsütés mindenkinek, akinek nem kreolbarna a bőre, vagy nem árnyékolja napernyő. A Catherine-éhez hasonló fehér bőrűeknek egyenesen istencsapása.

Megállt egy tölgyfa alatt, leállította a motort, és kiszállt. Kilométereken át csak ez az egyetlen tölgy törte meg a gyapotföldek síkságát. Catherine megállt az árnyékában, lehunyta a szemét, átölelte a hőség és a csend, s boldogan átadta magát ölelésüknek.

A csend megelevenedett. Szöcske huppogott át az úton egyik gyapottáblából a másikba. Sáska neszezett a lábánál.

Catherine vonakodva kinyitotta a szemét. Elővette a kocsiból a holmikat, aztán elindult az úton az üres kunyhó felé, amely a két földút keresztezésétől nem messze állt.

Egyetlen traktor, egyetlen gyapotszedő sem törte meg a mező egyhangúságát. Semmi nem mozdult a hatalmas, tündöklő síkságon, csak Catherine.

Bal kezében léptei ütemére meg-megzördült a zsák. Jobb kezében a revolveren megcsillant a napfény.

Az anyja úrilánynak nevelte. Az apja megtanította löni.

A kunyhó döngölt földudvarán egy tuskóra helyezte a fegyvert. A ház póre fáját kifényesítgette az idő. Néhány helyen még látszott a piros festék nyoma a deszkák közötti réseken.

Nemsokára összedől az egész, gondolta Catherine.

A kunyhó mögötti szín hónapokkal azelőtt összeomlott.

A bénító hőség és csend hatása alatt Catherine maga is nesztelenül akart mozogni. Fültépőnek érezte az üres konzervdobozok zörgését, ahogy előszedte őket a zsákból, és gondosan sorba állította a vastag fatönkön.

Csak egy futó pillantást vetett a kunyhó feketén, ajtó nélkül ásító bejáratára, de így is észrevette, hogy a megroggyant tornác most még közelebb áll ahhoz, hogy végképp búcsút vegyen a kunyhótól, mint legutóbb, amikor kihajtott ide a városból célba löni.

Kis porfelhők szálltak fel a lába alól, ahogy egyenletes lépésekkel elindult a fatönktől. Magában számolt.

Egy izzadságcsepp indult el tarkóján lefelé, és Catherine-t elfogta a bosszúság, amiért elfelejtett gumit hozni magával, hogy fekete hajtömegét fölemelje a válláról.

De a bosszúság szétfoszlott, ahogy megfordult és megállt, szemben a fatönkkel. Lehajtotta a fejét. A testvére koncentrált, hogy a teste emlékezzék a fegyverre.

Aztán egyetlen mozdulattal kapta fel a fejét, hajlította be kissé a térdét, miközben bal karja föllendült, hogy megragadja emelkedő jobb karját és tüzelt.

Egy konzervdoboz elrepült, aztán kondulva földet ért a tornáclépcső alatt. Aztán még egy. Aztán még egy.

Amikor már csak egy doboz maradt, Catherine enyhe büszkeséget érzett, de aztán lehűtötte, amikor arra gondolt, hogy végül is kicsi a lőtávolság. De hát a harminckettest nem távolsági céllövésre szánták.

Az utolsó doboz makacsnak bizonyult. Catherine kilőtte rá a revolverben maradt minden golyót. Halkan elkáromkodta magát, amikor a doboz csökönyösen ott maradt, épségben.

Ideje pihenőt tartani, gondolta.

Visszavánszorgott a tönkhöz, és leroskadt melléje, a durva kéregnek támasztva hátát. Farmernadrágja zsebéből elővett egy műanyag tölténydobozt, és maga mellé tette a földre. Kihúzta a csapszeget, és a tenyerébe ejtette a tölténykamrát. Komótosan újratöltött, a katarzist követő békés bágyadtsággal.

Amikor végzett, még nem volt kedve fölkelni.

Maradjon csak ott az a doboz, gondolta. Rászolgált, hogy békén hagyják.

Élvezte a teljes kikapcsolódás ritka pillanatát. Összekulcsolta a kezét a hasán, és észrevette, hogy maszatos nyomokat hagy fehér trikóján. A nadrágját belepte a por. Könnyedén megveregette a combját, és elnézte, hogy szállnak a porszemek a fényben..

Hazamegyek, gondolta ábrándosan, és mindent ami rajtam van, bevágok a mosógépbe. És sokáig, nagyon sokáig zuhanyozom. És aztán...

Nem volt „aztán”.

De jobban érzem magam, folytatta, s átsiklott a kis szorongás fölött, mely megzavarta békéjét. Már jobban érzem magam.

Légy szállt a karjára, önkéntelenül odacsapott. A légy sértődötten elröppent, de kisvártatva egy másik érkezett helyette.

– Nyavalyás legyek – mormogta Catherine.

És mennyi van belőlük, gondolta kissé meglepetten, amikor a tér4dére is szállt egy. Nyilván a veritékem vonzza őket.

Ez eldöntötte a kérdést. Összeszedi a dobozokat, és visszamegy Lowfieldbe, vissza hűvös, csendes házába.

Fölkelt, és fűrgén, kezével csapkodva elindult a rozoga tornác felé.

A legyek zűmmögve ki-be mászkáltak az ajtón, megtörve a csendet. A bedeszkázott ablakok mögött, a széles eresz alatt barlangként sötétlett a ház belseje. A nap fényc félméternyire sem hatolt be, s mögötte áthatolhatatlannak rémlett a feketeség.

Lehajolt, hogy fölemelje az első átlótt konzervdobozt, amely begurult a ferde lépcső alá, s feje egy szintre került a ház padlójával, amelyet magasítva építettek, nehogy ellepje a víz a deltavidék nagy esőzése idején. Ahogy a dobozért nyúlt, a szeme sarkából megpillantott valamit, valami olyan megdöbbentőt, hogy kétrét görnyedve mozdulatlanságba merevedett, a doboz felé nyúló kézzel.

Volt ott valami az üres ajtónyílásba vetődő fénycsóvában.

Egy kéz.

Catherine megpróbálta másnak látni, akármi másnak...

De csak az volt: fölfelé fordított tenyér, az ujjak esdeklően nyúltak Catherine felé. Catherine tekintete lesiklott tulajdon kinyújtott ujjaira, aztán vissza. Roppant lassan fölgyenesedett.

Amikor végre lélegzetet vett, rájött, hogy a szag miatt tartotta vissza a levegőt.. Ugyanaz a bűz csapta meg, mint amit a döglött kutya mellett elhajtva érzett.

Nem gondolt semmire. Megragadta a tornáctetőt tartó egyik gerendát. Lassú, óvatos mozdulatokkal felhúzódkodott a laza, korhadt deszkákra, és egy rövid lépést tett előre.

Egy légy repült el az arca előtt.

Ahogy közelebb ért, már nem volt olyan kápráztató a napfény és a sötétség kontrasztja. Az ajtónyílásból már ki tudta venni, mi hever a kunyhóban.

A kéz egy csuklóhoz csatlakozott, a csukló egy karhoz...

Egy asszony.

Az arca elfordult Catherine-től. Még a félhomályban is látni lehetett, hogy sötét foltok ütnek át az ősz hajon. Catherine most értette meg, miért látszott olyan különös formájúnak a fej...

Egy légy szállt a nő karjára.

Catherine-t elfogta a remegés. Félt, hogy nem tud megállni a lábán, hogy ráesik arra a bűzlő valamire. Összerándult a gyomra. Apró, csoszogó léptekkel kihátrált, minden erőfeszítésére szükség volt. Karja megtámaszkodott egy gerendán. Elért a tornác szélére.

Megfordult, megragadta a gerendát, majd lenyújtotta az egyik lábát, és lassan szilárd talajt érzett maga alatt.

Odavánszorgott a fatönkhöz, leült az egyenetlen fára, háttal a kunyhónak. Üres tekintettel nézte a földeket.

– Te jó isten – suttogta.

Most tört rá a félelem. Pillanatnyi dermedtség után lázas mozdulattal fölkotorta a porból a revolvért.

Tekintete körbevillant, kutatóan.

Semmi sem mozdult az úton, sem a földeken: de ijesztően védtelennek érezte magát a hatalmas síkság közepén.

A kocsi! Oda kell jutnia a kocsihoz! Csak pár méternyire állt tőle, a tölgyfa félárnyékában. Csak azt a pár métert kell megtennie... De mozdulatlaná merevedett, mint a reflektorfénybe került vad.

A seriff, villant az eszébe hirtelen világossággal. Szólnom kell Galton seriffnek! Ez a gondolat, ez az egyszerű terv már adott annyi erőt, hogy ellökje magát a fatönktől.

Kinyitotta az ajtót, reszkető kézzel a másik ülésre dobta a pisztolyt, és becsusszant a vezetőülésre. Becsukta az ajtót. Bezárta. A slusszkulcsot még sikerült elfordítania, aztán nem engedelmeskedtek az izmai. Nem volt annyi erő a sebességváltón nyugvó kezében, hogy sebességbe tegye a kocsit.

Tehetlenségében felsikoltott. Füléhez kellett kapnia a kezét a

metsző hang ellen. De a kitörés enyhített a feszültségén.

Most már sebességbe tudta tenni a kocsit, elindult haza Lowfieldbe.

2.

Két ház is állt ott, ahol a földút elérte az országutat. Catherine megállhatott volna bármelyiknél, hogy segítséget kérjen.

Eszébe sem jutott. A megrendüléstől ködös elmével kitűzte magának az úticélt, és odáig meg sem állt. Úgy hajtott dél elé az országúton, hogy semmit sem érzékelt, csak a betont maga előtt.

A seriff irodájához le kellett kanyarodni az országútról a városba. Amikor meglátta az ismerős, szögletes téglapületeket a régi börtön előtt, Catherine elszédült a megkönnyebbüléstől.

Odabenn égtek a lámpák. Az üvegajtón át Catherine jól látta Mary Jane Coryt, a diszpécseret, ahogy íróasztalánál ült, a pult mögött.

Hatalmas erőfeszítésébe került, hogy szétnyissa a kormánykerékre kulcsolódó kezét, kinyissa a kocsiját, kitegye a lábát, és kényszerítse a testét, hogy utána mozduljon.

– Jó reggelt, Catherine! Rögtön jövök! – mondta pattogó hangon Mrs. Cory, s leütött még néhány szót ösöreg írógépén.

Catherine – ahogy később visszagondolt – elmebeteg módon, csendben, engedelmesen várakozott. Rátámaszkodott a pultra, kezével megmarkolta a távolabbi peremét, hogy egyenesen tartsa magát.

A csend szemlátomást figyelmeztető jelzésként hatott Mary Jane Coryra. Ismét odapillantott Catherine-re, s egy szempillantás múlva talpon volt, keze Catherine kezén.

– Mi baj? – kérdezte szigorúan.

– A seriff... beszélnem kell a seriffel – mondta erőlködve Catherine. Állkapcsa megfájdult, úgy összeszorította az úton.

– Csak nem ájulás kerülget, Catherine? – kérdezte Mrs. Cory ugyanazon a szigorú, figyelmes hangon.

Catherine nem felelt.

Mrs. Cory felcsúsztotta a kezét Catherine kezéről a karjára, és

anélkül hogy elfordította volna a fejét, hátrakiáltott: - James Galton!
Jöjjön gyorsan!

Mozgás látszott a „Seriff” feliratú irodában. A légkondicionáló lárma elnyomta Galton csendes lépéseinek zaját, de egy khakiszínű könyök jelent meg Catherine látóterében, keze mellett a pulton.

– Valami gondod van, Catherine? – dörmögte egy kiszámítottan könnyed hang. Catherine látta, hogy Mrs. Cory platinaszőke feje nemet int Galton valamilyen néma kérdésére.

Most, hogy eljött az ideje, hogy közölje a mondandóját, Catherine azon kapta magát, különös zavart érez, mintha szántszándékkal valami ballépés elkövetésére készülne. Merev mozdulattal Galton felé fordította a fejét.

– Egy halott nő van az öreg kunyhóban. A területen.

– Biztos vagy benne, hogy halott?

Catherine arca rezenéstelenül meredt rá. – Biztos, egészen biztos – mondta.

– Fekete nő?

– Nem – mondta Catherine, és érezte, ahogy a másik kettőn átfut a meglepetés. Egy lowfieldi fehér asszony tetemének semmi keresnivalója nem volt a kunyhóban, a gyapotföldön.

– Tudod ki az?

– Nem. Nem. – A saját fülének is furcsán csengett a hangja. –
Csupa vér.

Galton arckifejezése megváltozott, ahogy most merően ránézett. Ez nem a kedélyes, komótos Jimmy Galton volt, apja régi barátja.

A seriff állt vele szemben.

*

Catherine mindaddig azt hitte, hogy miután tájékoztatta a seriffet felfedezéséről, hazamehet.

Mint hamarosan rájött, ez gyermeketeg naivság volt.

Galton odavetett néhány utasítást Mrs. Corynak, aki tüsténkedni kezdett a rádió és a telefon körül. A seriff nyájasan, de igen

határozottan bevezette Catherine-t az irodájába, odatámogatta az íróasztal előtti székhez, aztán ő maga is belehuppant ütött-kopott székébe.

– Elmenjünk a dokihoz valami nyugtatóért?

De hiszen az orvos Catherine apja volt. És meghalt ...

Nem, gondolta rémulten. Nem! Megrázta a fejét, hogy kitisztuljanak a gondolatai. Régóta nem fogta el ez a zavarodott érzés; azt hitte, már megszabadult tőle.

– Kérsz inni valamit?

– Nem – suttogta Catherine.

A seriff odanyújtott egy csomag cigarettát.

Catherine nagy erőfeszítéssel előrenyúlt, kivett egy szálat, és rágyújtott, miközben Galton fürkészően nézte.

Arra kíváncsi, boldogulok-e a cigarettával, futott át Catherine-en. Megmerevedett.

– Most pedig kérdeznék egyet-mást. Csak nyugodtan, nem kell sietnünk – mondta Galton.

Catherine biccentett.

A seriffből érzett ugyan valamiféle zord kedvesség, de Catherine ráébredt, hogy ez a nap sokkal hosszabb lesz, mint amilyenek akkor képzelte, amikor kora reggel fölkelte, hogy kimenjen lőni.

Galton felrázta egy-két kérdéssel. Aztán, ahogy Catherine leküzdötte bénultságát, összefüggő beszámolót adott a reggelről.

Nem volt sok mondanivalója.

Amikor elhallgatott, Galton egyetlen szó nélkül felállt, s szórakozottan megveregette a vállát, miközben kiment a szobából. Catherine lábak csoszogását, hangok mormolását hallotta a külső irodából. Mrs. Cory a jelek szerint behívta a seriff helyetteseket.

Catherine lenézett az ölében összekulcsolt kezére. Sűrű haja előrehullott, eltakarta az arcát, kicsiny, rejtett zug volt, menedék a nyitott ajtó előtt.

Összekulcsolt ujjainak látványa, a seriff irodájának szaga, a

szolgálati lábbelik csoszogása felszakította az emlék sebéét. Egy pillanatig nem Lowfieldben volt, hanem egy hasonló őrszobán, egy hasonló kisvárosban, Arkansasban. Nem farmernadrágot viselt, hanem a ruhát, melyben dolgozni ment aznap. A szülei négy órája haltak meg, nem pedig hat hónapja.

Iszonyú erőfeszítéssel helyrerázta a gondolatait.

Nem hagyom el magam, mondta magában ádázul. Végigcsinálom, és nem hagyom el magam!

A külső irodából behallatszott Galton seriff basszus hangja. Épp azt mondta Mary Jane Corynak, hogy szedjen össze annyi embert, amennyi a halottkémi esküdtszékhez kell.

*

A seriff kocsjában mentek vissza a kunyhóhoz. Rikító zöld volt az autó, az oldalán arany felirattal és csillaggal. Catherine látta, hogy az emberek odapillantanak, ahogy a seriff elhajt mellettük, aztán még egyszer odakapják a fejüket, ahogy észreveszik, hogy Catherine Linton a seriff utasa.

Noha jó ideje, szántsándékkal nem volt részese a lowfieldi élet fő áramának, Catherine jól tudta, hogy rögtön elkezdődik a pusmogás. Egy hónappal ezelőtt ügyet sem vetett volna rá.

– Catherine – szólította meg Galton.

Ránézett a seriffre

– Ki a terület bérlője?

– Martin Barnes – vágta rá Catherine. Visszasüppedt a némaságba. Nem zavarta; hónapok óta ez volt a természetes közege, és azelőtt sem lehetett kifejezetten beszédesnek nevezni. Az egyetemen szobatársa „Szfínx”-nek hívta, s ez lett elfogadott neve a kis magánegyetem közösségében.

Bárcsak volna most itt valaki, aki így szólítaná, gondolta.

Martin Barnes. Igen, ezen el lehet gondolkodni. Feltehetően az a személy a leggyanúsabb, aki a legjobban ismeri a környéket. Az országútról látni lehet ugyan a kunyhót, de nem feltűnő. Nem olyan, állapította meg magában Catherine, hogy valakinek rögtön

megakadjon rajta a szeme, mondván: „Tökéletes! Ide dugom ezt a hullát, hogy végre megszabaduljak tőle.” De Mr. Barnesnak semmi köze nem lehet ehhez, gondolta. Mr. Barnes --- idősebb, mint az apám. És jó ember. Ráadásul ... a nőt biztosan megerőszakolták. Máskülönben miért hurcolnának ki egy nőt a földekre, miért vágják fejbe?

De a nő öltözékén nyoma sem látszott az erőszaknak. Catherine tisztán látta maga előtt a térdig lehúzott ruhát. Rövid ujjú, pamut ingruha volt. Az a fajta ruha, amelyikben bármelyik idősebb lowfieldi asszony elmegy a fűszereshez. Nem az a fajta, amiben meghalnak.

Talán rablás? Catherine elgondolkodott. Volt táska a nő mellett? Nem emlékezett rá – pedig még mindig tisztán látta maga előtt a tetemet. Megborzongott, s kicsiny, szögletes kezével megragadta összekulcsolt karját.

– elmondanám az ügymenetet, Catherine – szólalt meg hirtelen Galton seriff, és Catherine tudta, hogy a férfi észrevette borzongását.

Összeszedte magát, és udvarias érdeklődést próbált tanúsítani.

– Először biztosítjuk a helyszínt.

Catherine-nek arra a gondolatra, hogy valaki „biztosítja” a rozoga kunyhót, nevetnie kellett, de összeszorította a száját, és visszafojtotta. Úgyis mindenki azt hiszi, dilis vagy, ne adj tápot a hitnek, intette magát. Lehajtotta a fejét, látható jeleként figyelmének.

– Percy barátunk készít néhány felvételt – folytatta Galton tárgyilagos hangnemben.

Percy barátunk a fekete seriff-helyettes volt, aki a hátsó ülésen helyezkedett el egy halom fotófelszerelés társaságában. Komoly képű fiatalember volt, s ahogy Catherine hátrapillantott rá, hogy tudomásul vegye szerepét a társalgásban, hirtelen átfutott rajta, hogy ismeri valahonnan. De mielőtt rájöhetett volna, honnan, Galton tovább dörögött.

– Mary Jane felhívta a halottkémet, és az majd összehív egy halottkémi esküdtszékot. A helyszínen. Meghallgatják a beszámolódat,

és meghozzák a döntésüket.

Aztán pedig hazamehetek, gondolta reménykedve Catherine.

– Aztán pedig visszamegyünk az őrszobára, megírjuk a hivatalos vallomást, és aláírod.

A fene egye meg!

– Aztán hazamehetsz. Lehet, hogy később lesz még majd egy-két kérdésem, de azt hiszem, nagyjából ennyi az egész. Amíg el nem fogjuk a bűnöst. Aztán jön majd a tárgyalás.

A tárgyalás további nyomasztó perspektívákat tárt fel Catherine lelki szeme előtt. És elég elbizakodottan hangzott James Galton szájából.

Catherine oldalvást pillantott Galton szigorú, barázdás arcára, és hirtelen ráébredt, hogy nagy hiba volna lebecsülni James Galton seriffet.

*

A seriff kocsija, nyomában a seriff-helyettesekével, lekanyarodott az országútról a földútra ott, ahol Catherine mutatta. Magasabban járt a nap, jobban perzselt, mint a hajnali kiruccanás alatt. Catherine-nél nem volt napszemüveg, le kellett hajtania a napellenzőt, hogy beárnyékolja a szemét, de nem sokat ért, Catherine túl alacsony volt hozzá.

– Ez a nagyapád területe? – kezdte Galton.

– Igen, az egész.

– És az egészet Martin bérlti?

– Igen. Évek óta. Apától is ő bérelte.

Catherine előszedett egy cigarettát a zsebében levő gyűrött csomagból, és rágyújtott. Lassan szívta.

A keresztútnál feltűnt a kunyhó.

A viharvert fa csillogott a napfényben. Olyan csöndesnek, elhagyatottnak látszott, hogy egy futó pillanatig Catherine kételkedni kezdett, valóban látta-e, amit látott. Aztán megint elfogta a remegés, és a karjába vájta a körmeit, nehogy sírva fakadjon.

Én be nem megyek oda! Nem kívánhatják tőlem, hogy bemenjek, gondolta.

– Ez az? – kérdezte Galton.

Bólintott.

Megálltak, ugyanaz alatt a tölgy alatt, amely korábban Catherine kocsijának adott árnyékot. A seriff és a helyettes rögtön kiszállt. Catherine körülményes gonddal nyomta el cigarettáját. A fekete seriff-helyettes kinyitotta az ajtót.

Catherine kiszállt a kocsiból, elindult az úton.

A verejték, amely rászáradt a seriff hűvös irodájában, vékony réteget alkotott a bőrén. Most megint izzadni kezdett. Pizkosnak és öregnek érezte magát.

Nem figyelt Galtonra, sem a fekete seriff-helyettesre, sem a többiekre, akik a második kocsiból szálltak ki. Az ajtónyílás fekete üressége minden lépéssel nagyobb lett. Már hallani vélte a legyek zümmögését is.

De az már nemcsak a képzeletének játéka volt, hogy megérezte a szagot, amikor a fatönkhöz ért. Megtorpant. A növekvő hőség és a közben eltelt, bárha rövid idő is, megtette a magáét.

Catherine egy tapodtat sem ment tovább.

– Ott, bent – mondta kurtán.

A seriff is megérezte már a szagot, Catherine látta, hogy elszántan összeszorítja a száját. Restellte ugyan, de némi kárörömet érzett.

Odaértek a többiek is. A barna egyenruhák kis csoportja lassan közeledett a kunyhóhoz.

Catherine jól látta, mikor kapja őket telibe a szag: a fejek hátrahőköltek, az arcokon undor futott át.

– Jesszusom! – mormogta valaki.

A seriff óvatos pillantással méregette a rozoga tornácot. Catherine súlya 57-58 kiló volt; a seriff úgy 90 fölött lehetett.

Catherine valamiféle szenttelen kíváncsisággal eltűnődött, hogy boldogul majd a seriff.

Galton végigmérte helyetteseit, és kiválasztotta Ralph Carsont, Catherine egy volt iskolatársát, mint a csoport legkönnyebbikét.

Némi halk tanácskozás után Carson felóvakodott a tornácra, aztán vigyázó léptekkel eljutott az ajtónyíláshoz, anélkül, hogy beszakadt volna a tornác. Benézett. Amikor megfordult, hogy lenyújtsa a karját a seriffnek, arca merev volt, ahogy uralkodni igyekezett vonásain, s napbarnított bőre fakónak látszott. Galton megragadta Carson karját, s a helyettes felrántotta. Galton után a fekete seriff-helyettes tűnt el a kunyhóban. A többiek elindultak, hogy átkutassák a kopár területet a ház körül.

A lelkem mélyén alighanem azt hittem, eltűnik, mire ideérünk, gondolta Catherine megkönnyebbüléssel elegy kétségbeeséssel. Hirtelen eltűnt belőle a feszültség, gyöngének, kimerültnek érezte magát. Leült a fatöncre, háttal az ajtónyílásnak, amelyben időnként meg-megvillant a vakuk fénye.

Egy fehér-narancssárga mentőautó zötyögött feléjük az úton. Az egyik seriff-helyettes leállította a rendőrségi kocsik mögött. Két fehér köpenyes mentős társaságában kiszállt Dr. Jerry Selforth, Lowfield új orvosa. Néhány szót váltott a helyetessel, aztán otthagya a kis csoportot, és odalépett Catherine-hez.

– Jó reggelt, Jerry – mondta Catherine képtelenül kimért udvariassággal. Hiszen ez az ember izgul, gondolta.

– Hahó Catherine, jól vagy? – Megszorította a vállát. Jerry Selforth képtelen volt nőhöz szólni anélkül, hogy gyömöszölte, nyomkodta, dörzsölte volna őket. A férfiakat hátba veregette.

Catherine ahhoz is fáradt volt, hogy elhúzódják, de hűvösen felhúzta a szemöldökét. Jerry elkapta a kezét.

– Nyomasztó lehetett így rátalálni – mondta elkomolyodva.

Catherine vállat vont.

– Hát igen... - mormolta egy ütemnyi csend után a fiatal orvos.

Catherine udvariasságot parancsolt magára.

– Az első halottad? – érdeklődött, fejével a kunyhó felé intve.

– Az első olyan, amelyik két óránál régebben halott – vallotta be az

orvos. – Az egyetem óta. Morene-ben van egy kórboncnok, az majd átjön segíteni.

– Az egyetemen jobban is voltak tartósítva – tette hozzá elgondolkodva, ahogy egy hirtelen szellő feléjük fuvallt.

– Dr. Selforth! – bömbölt Galton a konyhá belsejéből.

Jerry széles vigyort villantott Catherine-re, és vígan eltrappolt.

Ő aztán jól megtalálta a helyét Lowfieldben, gondolta fanyarul Catherine. Úgy hírlík, a hölgyek imádják, és öt hónapi itt lakás után már tegeződik az egész várossal.

Jerry Selforthot, aki jóformán szőröstül –bőröstül átvette az apja praxisát, Catherine az óta a pillanat óta nem állhatta, amikor a fiatalember kinevette Catherine apjának régimódi rendelőjét hátul a Linton házban. Ezt csak tetézte, hogy mivel Jerry Selforthot igencsak megigézte Catherine fekete haja és hófehér bőre, a lehető legjobban elnyújtotta Dr. Linton felszerelésének a megvásárlását, szemlátomást abban a reményben, hogy közben hasonló lelkesedést ébreszt Cathernie-ben is.

A visszautasított közeledések miatt Catherine mindig úgy érezte, kötelessége kedvesnek lenni a férfihoz, noha neheze érett. Jerry Selforth mosolya mintha félreérthetetlenül azt harsogta volna, hogy az ő ágya maga a mennyország és Catherine kiváltságosnak érezheti magát, ha odajut.

Catherine-nek kételyei voltak efelől.

Az idő lassan haladt, és a fatönk egyre kényelmetlenebb lett. Patakokban csorgott arcán a verejték. Bőre vészjóslóan bizsergett a leégés előjeleként. Mit keresek itt, gondolta. Szemlátomást nincs szükség rám.

Ugyanígy érezte magát, amikor mások, hogy megkímélik a gyötrelmekről, intézkedtek a szülei holtteste felől. Parkinsonban a seriff alacsonyabb zömökebb volt. Kedvesen viselkedett ő is. Aznap Catherine elfogadott egy nyugtatót. Amikor szétáradt a vérében, már fel tudta hívni a főnökét első munkahelyén, hogy megmondja, nem megy vissza többé.

Egy porfelhő újabb érkezőket jelzett. Catherine örült, hogy valami új látnivaló akad, ami megtöri a fájdalmas gondolatsort. Három újabb autó állt meg a mentőkocsi mögött. Az első egy fehér Lincoln Continental volt, amelyre minden jel szerint ráfér majd a mosás ezután a délelőtt után.

Ahogy a vezető kiszállt, Catherine ráismert, a szomszédja volt, Carl Perkins. A feleségével egy hihetetlen, a polgárháború előtti stílust utánzó épületben lakott, Catherine házától nyugatra, az utca túloldalán. Az építkezésen hónapokig szörnyülködött az egész város.

Catherine-nek hirtelen nevetnékje támadt, amikor eszébe jutott, mi volt Tom Mascalco első megjegyzése arról a házról. Valahányszor elhajt mellette, mondta Tom, mindig azt várja, hogy kilép a verandára a négerék kórusa, és zümmögni kezdi az Elfújta a szél főtémáját.

A pillanatnyi vidámság azonban semmivé lett, amikor eszébe jutott, hogy Carl Perkins amellet, hogy számos egyéb vasat is tartott a városi tűzben, a halottkémii tisztet is betöltötte. Akik a két másik kocsiból tódultak ki, azok nyilván a halottkémii esküdtszék tagjai lesznek, gondolta Catherine. Mindannyiukat ismerte: helyi üzletemberek, ültetvényesek. Csak egy fekete volt köztük, Cleophus Hames, a két néger ravatalozó egyikének gazdája.

Bárcsak láthatatlan lehetnék, gondolta Catherine boldogtalanul.

Mozdulatlanná merevedett, és lenézett maga elé, a tornacipőjére.

Persze ha nem nézel rájuk ők sem látnak téged, mi? – gúnyolódott magán, amikor ráébredt, mit csinál.

De egy darabig bevált. A férfiak kis csoportban, feszengve álltak a konyhá közelében, alig-alig szóltak, csak ki enyhébb, ki feltűnőbb nyugtalansággal pislogott a bejárat felé.

Bevált – amíg hirtelen Catherine-re nem fordult egyszerre minden tekintet, amikor Galton seriff leugrott a konyhá ajtajából, és egyenesen odasietett a fatönkhöz.

Catherine közben feltűnés nélkül fölemelte trikója szélét, hogy letörölje arcáról az izzadságot, s nem látta meg a férfit, csak amikor már késő volt. Egy pillanat alatt rájött, hogy valami baj van!

– Miért mondtad, hogy nem tudod, ki az? – kérdezte rideg hangon a seriff, amikor hallótávolságba ért.

– Mi? – kérdezett vissza ostobán Catherine.

Nem értette, miről beszél a seriff. A hőség és a hosszú várakozás mintha kiszívta volna az erejét. Gondolatai csak lomhán moccantak a követelőző hang ostorcsapása alatt.

Galton megállt előtte: már nem az ismerős, együtt érző alak volt, hanem fenyegető figura. Haragosan szólt:

– Egész életedben ismerted azt a nőt!

*

Catherine csak bámult rá, amíg a nap elviselhetetlenül vakítani nem kezdte, úgy, hogy kezével be kellett árnyékolnia a szemét.

Hidegen kavargott benne a félelem, s a félelem feltárta az önvédelemnek azokat a tartalékait, amelyeket eddig sosem kellett használnia.

– Egyáltalán nem láttam az arcát. Ezt már mondtam! – csattant fel. Világosszürke szeme átható pillantással tartotta fogva a férfiét.- A fejét a felém eső oldalon vér borította! Éles, határozott volt a hangja. Életében először olyan hangon beszélt egy idősebb emberrel egy régi ismerőssel, amelyet csak egy hajszál választott el a gorombaságtól.

Látta a másik arcán, hogy az is elérte.

– Gondold meg jól, Catherine – ríposztozott. – Aki ott fekszik, az Leona Gaites. Harminc-egynéhány évig volt apád asszisztense!

3.

Catherine tátott szájjal bámult rá.

– Mi a fenét ... - elakadt a szava. – Miss Gaites ... mit keres idekinn?

Catherine megrendültségében is látta, hogy Galton arcán valamiféle megkönnyebbülés futott át. Színtiszta elképedése, úgy látszik, némileg meggyőzte a seriffet arról, hogy csakugyan nem tudta, ki a halott asszony. Hogy ártatlan ...

Hogy ártatlan?! Catherine-ben egyre nőtt a düh. Meglepően jólesett neki. Amúgy ritkán lehetett nyíltan dühös.

– Nos, halljuk – mondta Galton már nyugodtabb hangon. – Itt a halottkémi esküdtszék. Vallomást kell tenned.

Catherine emlékezetéből kiesett a következő félóra. Mialatt gépiesen elmondta egyszerű beszámolóját a higgadtan figyelő arcok körének, az esze Miss Gaitesen járt.

Micsoda képtelenség – ilyen állapotban látni a mindig kimért, mindig makulátlan Leona Gaitest!

Legalább száz nyalókat kaptam tőle, gondolta Catherine, s megrohanták a gyermekkori emlékképek.

A nyalókákkal Leona le akarta kenyezni Catherine-t, el akarta hitetni vele, hogy szereti.

Nem sikerült. Leona egyáltalán nem szerette a gyermekeket. Így hát Catherine sem szerette Miss Gaitest, még csak a „Miss Leona” megszólítással sem tisztelte meg. Nem szerette azt, ahogy a keményített ápolónői öltözék ropogott, ahogy gazdája járt-kelt benne, nem szerette a haját, amely úgy ült a magas asszony fején, mintha nem is belőle nőtt volna ki, csak rátették volna.

De mindenekfölött azt nem szerette, hogy szánalmat kellett éreznie Miss Gaites iránt, akinek nem volt családja.

Catherine apja mindig dicshimnuszokat zengett asszisztensnőjéről feleségének és leányának, túlzott kedélyességgel erősködve, hogy Leona az, aki nélkül megállna az élet a rendelőben. A szavaiból kiérződő erőltettség arról árulkodott Catherine-nek, hogy még csupa szív apjának sem sikerült igazán megszeretnie Leona Gaitest.

És arra is emlékezett, hogy csorgott a könny Leona szögletes, markáns arcán a kettős temetésen.

Nem lett volna szabad így meghalnia, gondolta, ahogy elnézte, amint a halottkémi esküdtszék tagjait rendre átrántják a tornácon, be a kunyhóba. Egy kutyának sem volna szabad így meghalnia. És ekkor Catherine-nek eszébe jutott a kutyatetem, amely mellett reggel elhajtott. Ugyanaz a személy ölte meg mindkettőjüket, állapította meg magában meglepő bizonyossággal. Mert túl gyorsan hajtott, hogy minél messzebb kerüljön attól, amit Miss Gaites-szel tett!

*

A halottkémi esküdtszék megtekintette a holttestet, és a nyilvánvaló következtésre jutott: megállapította, hogy gyilkosság történt.

Catherine még egy utolsó pillantást vetett a letakart alakra, amely már hordágyon nyugodott. A hordágy súlyát két, verejtékben úszó káromkodó mentős nyögte.

Ahogy nézte, amint becsúsztatják terhüket a mentőautóba, látta, hogy az egyik mentős öklendezik a bűztől.

Pedig Leona mindig olyan tiszta volt.

Catherine elindult a poros úton a seriff autója felé. A halottkém, Carl Perkins melléje szegődött.

Catherine, ahogy ránézett, új színben látta őt is. Az ismerős figurák egyszerre nem voltak olyan ismerősek. A harag és gyanakvás, amelyet Galton seriff arcán látott, megértette vele, hogy nem lehet biztos azokban az emberekben, akiket kiskora óta ismer.

– Borzasztó dolog – mormolta Perkins. Szemlátomást fel volt dűlva. Nagy kezét khakiszínű munkaruhája zsebébe mélyesztette.

Biztosan éppen kertészkedett, amikor Mrs. Cory felhívta, futott át Catherine eltompult agyán. Minden hétvégén láthatta, hogy dolgozik a

kertjében Carl és Molly Perkins Persze csak olyankor, amikor neki magának is eszébe jutott, hogy meg kell nyírnia a sövényt.

– Igen – felelte megkésve.

– Szegénykém, épp magának kellett rátalálnia!

Igazi szájalom volt a halottkém hangjában, és Catherine megenyhült. – Ha történetesen nem ma jövök ki célba lőni a konzervdobozokra ... - kezdte, aztán elhallgatott.

Perkins kérdően ráncolta a homlokát.

Alig van egy-két szál szemöldöke, gondolta Catherine. Valóban öregszik már.

Gyorsan megszólalt, nehogy feltűnjön bámész pillantása: - Sokáig nem találták volna meg, ha nem dolgozik senki ezeken a földeken, egészen addig, amíg ... - azt akarta mondani „amíg elmegy a szaga is”, de nem jött a szájára.

– Igaza van – mondta Perkins. Dühös volt; rekedt, feszült volt a hangja. – Kíváncsi vagyok, tud-e Galton kezdeni valamit az ilyesmivel. Csak a szombat esti bicskázásokhoz szokott.

Odaértek a seriff kocsijához. Galton éppen utasított két seriff-helyettest, hogy maradjanak ott, és folytassák a kutatást.

– Maga meg nézzen már át végre hozzánk. – mondta komolyan Perkins. – Kész idegen lett, amióta egyedül maradt.

Igen, gondolta Catherine. Idegen vagyok.

– Jó kezekbe került az apja praxisa? – kérdezte a férfi, próbálva áttörni Catherine hallgatását.

– Igen – felelte a lány. Megrázta magát; egy másodperc múlva rájött, hogy valamit még hozzá kell tennie. – Jerry Selforth megvette apus majdnem minden felszerelését. Szerencsénk volt, hogy ilyen hamar kerítettünk egy másik orvost a városba. Dr. Anderson olyan öreg már, egyenesen megkönnyebbül, hogy Jerry átveszi a praxist.

– Meglepő is volt – mondta Mr. Perkins. – Nemigen özönlenek Lowfieldbe a fiatalemberek.

– Barátságtalan hangjára Catherine felvonta a szemöldökét. Mint

férfiért nem rajongott Jerry Selforthért, de a városnak égető szüksége volt rá mint orvosra. Mit követhetett el Jerry, amivel magára haragította Catherine szomszédját?

Ebben a pillanatban elindult a mentőautó, s a kocsik mellett álló embereknek közójük kellett lépniük, hogy el tudjon araszolni mellettük.

Catherine gondolatai visszatértek Leona Gaiteshez. Épp csak tudomásul vette, hogy Carl Perkins búcsút int, s a mentőautó nyomában elindul az úton a Lincolnja felé.

A keskeny földúton porfelhő támadt, ahogy az összegyűlt autók tolatni kezdtek vissza, az országút felé. Az autók sora gyászmenetként húzódott a narancssárga-fehér színű mentőautó, a halottaskocsi mögött.

*

A fekete seriff-helyettest bízták meg, hogy jegyzőkönyvbe vegye Catherine vallomását.

– Ha végezték, jöjjön át Leona Gaites házához – tette hozzá Galton seriff, ahogy kifordult az ajtón. – Hozza a fényképezőgépet is!

A fiatal néger odabiccentett, aztán Catherine-hez fordult, aki a sarokba húzódott, remélve, hogy ott nem lesz útban.

– Idejönne, Miss Catherine? – kérdezte a férfi, az ütött-kopott íróasztalnál álló egyenes hátú székre mutatva.

Catherine már Mary Jane Cory hátán is látta, hogy az asszony nem szimpatizál ezzel a fekete bőrű rendőrrel. A Mrs. Cory hangjában csengő természetellenes élénkség, ahogy a férfival beszélt, feltűnően elütött attól a természetes hangnemtől, amelyet az őrszobára belépő fekete bőrű kérvényezőkkel használt.

Catherine-nek kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy ki veszi jegyzőkönyvbe a vallomását; de kínosabban érezte magát a feketékkel a tulajdon városában, mint bárhol másutt. Amikor a szülei halálát követően Lowfieldben folytatta az életét, szomorúan tapasztalta, hogy milyen erősek a régi beidegződések, mennyire meggátolják, hogy természetesen viselkedjék egy nem természetes helyzetben.

A serif-helyettes névszalagján az „Eakins” név állt. Catherine most már tudta, honnan ismerős a férfi arca.

– A maga anyja Betty, ugye? – kérdezte tőle, miközben a férfi befűzte a papírt az írógépbe.

– Igen, asszonyom – felelte a másik kelletlenül, s Catherine gyomra összerándult.

Betty Eakins éveken át volt Lintonék cselédje, amíg az öregség és az ízületi gyulladás meg nem akadályozta a további munkában.

Catherine sohasem szólította másként, csak Bettynek; de miután egy évet eltöltött otthonától távol, az egyetemen, rájött, hogy ez szégyen, gyalázat. Néhány évig még csak a vezetéknevét sem tudta az asszonynak. Catherine hazalátogatásai egyre feszélyezettebbek lettek, ahogy egyre tisztábban látott maga körül, a végén már titokban örült, amikor Betty már erőtlén volt hozzá, hogy továbbra is vasalja Lintonék ágyneműjét. Catherine szülei meghaltak, mielőtt másik cselédet fogadhattak volna Betty helyére.

– És hogy van? – kérdezte Catherine. Úgy érezte, mondania kell valamit.

– Mama? Jól – felelte kurtán Percy Eakins. Arcának kifejezéstelensége versengett Catherinéval.

– Nagyon öreg már szegény – tette hozzá szelídebben; Catherine nem tudta eldönteni, azért-e, nehogy gorombáskodjon egy fehér hölgygel vagy azért, mert megérezte Catherine kínlódását. Catherine úgy döntött, hogy a megenyhült hangot feloldozásnak tekinti a faji jértés bűnéért.

– Majd megmondom neki, hogy találkoztam magával. Mindig csak magukról beszél – mondta végül a férfi.

Ezzel a személyes jellegű társalgás véget ért.

Eakins aprólékos gonddal, hozzáértő módon fölvette a jegyzőkönyvet, kérdés-felelet formájában.

– Teljes neve?

– Catherine Scott Linton.

- Kora?
- Huszonhárom éves vagyok.
- Munkahelye és foglalkozása:
- A Lowfieldi Hírlap társasági rovatvezetője vagyok.
- Jelenlegi lakóhelye?
- Mayhew-Linton sarok.

Lowfieldben soha senki nem érezte még szükségét házsámoknak. Az utcát, amelyre a háza nézett, a dédapjáról nevezték el, amikor még nagy volt a nyüzsgés a városban, és a közelben folyt a folyó. Most két mérföldnyire onnan tartották féken a gátak, s Lowfield népessége nemigen változott az apja életében.

- Mit csinált július 11-én reggel ?
- Kimentem a földjeimre, Lowfieldtől északra.
- Milyen céllal?
- Célba lövést gyakorolni ...

4.

Az oldalajtón, a garázsból ment be a házba. A kávésbögre és az üres kávéfőző még mindig az asztalon állt, mosogatásra várva. A konyhai óra mutatója simán kúszott pályáján.

Catherine szinte meglepődött, hogy semmit sem változott a ház; annyi minden történt, mióta reggel elment innen.

Megállt a világos kőpadló közepén, és fülelt. Ezt sohasem csinálta még.

Aztán, amikor ráébredt, mit csinál, megrázta magát, és elindult a hosszú folyosón, amely a konyha és a fürdőszoba között húzódott, s kettéosztotta a házat.

De azért bepillantott mindegyik ajtón, ahogy elhaladt mellettük. Csak az ismerős, nagy, élettelen szobákat látta, amelyeket anyja annyi szeretettel (és pazarlással) rendezett be. Megállt az elegáns szalonnán, ahol szülei a vendégeiket szokták volt fogadni, s hirtelen fülébe csengett, ahogy az apja félig-meddig bánatosan dicsekszik: „Rachel átépítette jóformán az egész házat.” Ez volt az egyetlen szoba, amelyen Catherine változtatott.

A folyosó végén Catherine kis híján egyenesen bement a régi hálószobájába. Hónapok óta nem fordult elő, gondolta.

Átment a nagy hálószobán a hűvös, csempézett padlójú fürdőszobába, és ledobott mindent, ami rajta volt. Beállt a zuhany alá, de előbb még feszengve bezárta a fürdőszoba ajtót.

Ez is most fordult elő először.

A zuhany valóságos áldás volt. Ahogy zuhogott rá a hűs víz, leöblítve a rászáradt port és verejtéket, pár pillanatra meg tudott feledkezni a kunyhóról..

Megtörülközött, aztán lassan kifésülte nedves haját. Ledőlt a széles ágyra, remélve, hogy elalszik de teste szinte zümmögött a feszültségtől, mint egy telefondrót. Végül feladta a reményt, és

fölkelt; mezítláb a vastag szőnyegen odalépett a szekrényhez, kinyitotta a tükrös ajtót, és kivett egy hosszú, bő pongyolát, amelynek halványszürke kelméjét piros pipacsok tarkították. Belebújt, aztán kitalpalt a konyhába, hogy szétnézzen a frizsiderben.

Sör. Nagyszerű. Ha bedobok egyet, fogadok, hogy elalszom! Még jó, hogy Tom hagyott...

A sörrel és egy bontatlan doboz cigarettával fölfegyverkezve bevonult a nappaliba. Elhelyezkedett kedvenc foteljében, amelyet annak idején elhozott eredeti helyéről, hogy kiláthasson belőle az alköv ablakán. Melléje állított egy vaskos, kerek asztalt, aztán később még egy fotelt, hogy ne álljon egymagában. Ez volt az ő kis bázisa a házban, amely túl nagy volt egy személynek; a házban, amely fájdalmasan üres volt.

Az utca túloldalán a régi házat renoválták, oda került a városi könyvtár. Szombaton tizenegykor szokott bezárni, így Catherine épp láthatta, amint Mrs. Weilenmann, a könyvtárosnő bezárja a kaput. Mrs. Weilenmann volt a város szenzációja: egy művelt, fekete nő északról, akinek beszédjén nyoma sem volt annak a közönséges akcentusnak, amely a déli fehérek szemében a feketék sajátja. És a pletyka szerint az özvegy Mrs. Weilenmann megboldogult férje fehér ember volt! Catherine lelkiismeretének gyógyír volt, hogy Mrs. Weilenmann kapta meg annak idején a könyvtárosi állást, csak az volt kész csoda, legalábbis Catherine szemében, hogy el is fogadta.

Ma a könyvtárba akartam menni, miután visszajöttem, jutott Catherine eszébe, ahogy lepillantott a padlón tornyosuló könyvkupacra, miközben Mrs. Weilenmann Toyotája kikecmergett a könyvtár parkolójából.

Catherine úgy nézte, van még annyi olvasnivalója, hogy kitartson hétfőig. Kortyolt egyet a sörből ennek az apró örömmek a tiszteletére.

Egy időtöltési lehetőség ötlött az eszébe. Előrenyújtotta a nyakát, hogy lássa, a szomszédban Mr. Drummond hú maradt-e ahhoz a szokásához, hogy szombaton késő délelőtt nyírja a fűvét. De a sövénykerítés mögött üres volt a pázsit. Catherine csalódottan és értetlenül bámulta. A nyár mindegyik szombatján húségesen

végignézte Mr. Drummond szertartását. Egy pillanat múlva eszébe jutott, hogy Drummondék még mindig Európában vannak, és rosszállóan megcsóválta a fejét feledékenységé miatt.

És mi volna, ha egy oldalsó ablak felé fordítaná a fotelt? Átnézhetne a Mayhew Streetre, hogy ismét munkálkodnak-e Perkinsék a hátsó udvarukban.

Úgy érezte, nem érné meg a fáradságot. Elüldögélek szépen, és megiszom a sörömet, határozott végül. Talán eszembe jut majd valami, amivel eltölthetem ezt az istenverte napot.

Tekintete egy félig elolvasott könyvre esett. Fontolóra vette, hogy olvashatna, de megállapította, hogy úgysem tudna eléggé koncentrálni. A könyv krimi volt. Nem igazán a mai napra való olvasmány ... Szája fanyar mosolyra rándult.

Mélyebbre fészkelte magát a nagy fotelben, és kinyújtotta a lábát, hogy föltegye a hozzá tartozó puffra. Újra ivott a sörből. Mélységesen unatkozott, ugyanakkor nagyon feszült volt. Rettenetes kombináció, állapította meg magában.

– A lábujjaim ellazulnak – mondta ki hangosan, ahogy hirtelen eszébe jutott egy helyzetgyakorlat. – Az egész lábam ellazul ...

Már a medencéjénél tartott, amikor zajt hallott: ez autó állt meg a kavicsos kifutón a ház előtt. Elképedve abbahagyta a gyakorlatot.

Ismerős volt az autó, de nem tudta, ki lehet a gazdája. Biztos, hogy nem

Tom, egyetlen alkalmi látogatója. Tom egyszerűen csak átsétálna a hátsó ajtóhoz a sajátjától.

– Nézd csak, Randall Gerrard! – Mormogta. Munkaadója még sohasem látogatta meg.

Fogalma sem volt róla, milyen hatást tett rá az éhgyomorral megivott sör, amíg fel nem állt. Ahelyett, hogy összerakta volna a könyvhalmot, ahelyett, hogy megigazította volna nedves haját, Catherine csak nézte Randallt, ahogy jön a ház felé.

Sorra vette a széles vállat, a duzzadó mellkast, meglepően festett a magas férfin. Különösen Radallen, mondta magában Catherine, hiszen

egy csepp pocakja sincsen.

A napfény megcsillant vörösesbarna, durva szálú haján és szakállán, megvillant vastag szemüvegén.

Hány éves lehet most, tűnődött Catherine. Harmincöt?

Megkövülten, bámészan állt. Mint aki megbolondult, állapította meg magában, amikor végre összeszedte magát. Épp megmozdult, amikor kopogtak az ajtón, és Catherine csak örülhetett, hogy a férfi nem pillantott jöttében az ablakra.

– Tessék, jöjjön be! – mondta. A sörtől olyan előkelő lett a hanglejtése, mint valami hercegnőnek. Meglepetten pislogott.

Randall arca komoly volt, amikor belépett, de most vidámság futott át rajta. Catherine követte a pillantását tulajdon keze felé, amelynek kecses gesztusával befelé invitálta a férfit. Elképedve látta, hogy keze még mindig a sörös dobozt markolja, és a nagystílú gesztus során jócskán kilocsolta a sört.

– A fene egye meg! – mormolta.

A férfi gyengéden szólította meg: - Catherine!

Catherine, rémületére, ettől a gyengéd hangtól összeomlott. Sírva fakadt. Elfordult, hogy eltakarja az arcát. Utálta, ha bárki gyengének látja.

Egy erős kar átfogta, és a lány rögtön elrántotta magát. De aztán, amikor a kar határozottan átkarolta újra, nem mozdult.

Valahogy odakerült egy kényelmes heverőre. Homályosan hallotta, hogy lépések koppannak a padlón, céltudatosan elmennek a folyosó felé. Amikor fölpillantott, Randall épp visszatért egy csomag papír zsebkendővel. Catherine magában megáldotta a férfit, miközben lehajtotta az arcát. Kínzóan tudatában volt, milyen szörnyen fest, amikor sír. Ahogy letörölte az arcát, érezte, hogy elapadnak a könnyei.

Catherine várt, amíg már remélhette, hogy orra visszanyerte normális színét, csak aztán simította hátra a haját és pillantott rá oldalvást a férfira ... és elkapott egy kifejezést Randall arcán, egy félreérthetetlen kifejezést – habár hosszú ideje nem érdekelte ez a

kifejezés a férfiak arcán.

Akármilyen üresnek és kótyagosnak érezte magát, Catherine-en jólesően futott át a vágy. Épp eleget látott a halálból, és épp eleget gondolt rá ahhoz, hogy ne hárítsa el magától ezt az egyértelmű életörömöt.

– Jobban van? – kérdezte Randall illendő komolysággal.

– Igen, köszönöm – válaszolta méltóságteljesen Catherine.

A férfi odanyújtotta a sörösdobozt. Catherine jól meghúzta. Tekintete a férfi arcán nyugodott – szláv parasztarc, gondolta komoran -, ahogy Randall körülnézett a szobában, és pillantása megállt az alkóvnál. A puha fotel, benne Catherine testének nyomával, a könyv, benne a könyvjelzővel, a fotel mellé húzott lámpa, a körben heverő könyvek: pontosan annak látszott, ami volt, egy magányos ember kuckójának. Ahol most ülnek, gondolta Catherine, onnan szánalmasan fest.

– Ha ilyen gyorsan megtudta – szólalt meg sietősen -, akkor ...

A hátsó ajtón felhangzó türelmetlen kopogtatás fejezte be mondatát.

–Tom –mondta kurtán Catherine.

Bánta, hogy így szállt el egyígéretes pillanat varázsa, miközben elindult hátrafelé ajtót nyitni.

*

Ahogy megjósolta, Tom volt az, egetlen főállású újságíró kollégája. Hosszú, nyurga alakja szinte kettészelte az ajtónyílást.

– Jól vagy? – kérdezte futólag. Már szóra nyílt a szája, hogy kérdések özönét zúdítsa rá, de Catherine belefojtotta a szót.

– Gyere be inkább a nappaliba, ott van Randall – mondta.

Tom szinte nevetségesen meglepett képet vágott.

Catherine, aki alig állt a lábán, kis híján felkacagott, ahogy Tommal

a nyomában visszament a nappaliba.

– Hahó, Randall – mondta Tom könnyedén, miközben belehajtogatta langaléta testét egy kényelmetlen Viktória korabeli rózsafa székbe. Aztán megfélekedett a fölényességről. – A halottkémi esküdtszék szerint gyilkosság, természetesen. És a Hírlap munkatársa találta meg a hullát! Jesszusom, micsoda sztori! – Olyan vadul rángatta félelmetes banditabajszát, hogy Catherine azt hitte, kitepi a szőrt.

– Csillapodj, Tom, itt nincs másik újság, amit meg kéne előzni – mondta Randall, és elővette zsebéből a pipáját.

– Hé, Catherine, maradt még abból a sörből? – kérdezte Tom, akinek átmenetileg mellékvágányra terelte figyelmét az az igyekezet, hogy megmutassa Randallnek, ő van itthon.

– Három-négy – mondta Catherine. – Randall, megkínálhatom sörrel?

Randall elfogadta.

Catherine-nek úgy rémlett, egy örökkévalóságig tartott, amíg felnyitott három dobozt, kitöltötte a söröket és elhelyezte a poharakat a tálcán.

Valahogy szükségtelen finomkodásnak tetszett, hogy pohárba tölti, de elhatározta, hogy most mindent tökéletesen csinál.

Amikor bement a sörrel, Randall és Tom azon vitatkozott, hogyan rendezzék át a címdalt a gyilkossági cikk kedvéért. Az újság csak szerdánként jelent meg, tehát bőven volt idejük átgondolni.

Miután odakínálta a poharakat és visszaült a helyére, Catherine hirtelen rájött, hogy a két férfi tekintetében sóvárgó vágy van – a sztorija iránt. Randall Gerrardnak és Tom Mascalcónak a vérében volt az újságírás – ebben az egyben hasonlítanak, gondolta Catherine.

Randall örökölte a Hírlap-ot annak idején, amikor bátyja, akinek eredetileg szánták, lerázta Lowfield porát a cipőjéről, és útnak eredt Atlanta termékeny földjei felé. Randall tulajdonképpen egy ígéretes washingtoni karriert hagyott ott (Catherine nem emlékezett rá pontosan, mivel foglalkozott), hogy hazajöjjön, amikor apja meghalt.

Akármilyen fájdalmas lehetett is Randallnek ama karrier

elvesztése, elég szenvedélyes kíváncsiságot neveltek belé, és elég szeretetet a deltavidék iránt ahhoz, hogy minden erejével nekilásson fellendíteni a Hírlap-ot.

Tom három hónapja dolgozott Randallnek. Fiatalabb volt, mint Catherine. Az utóbbi időben úgy elszaporodtak az újságíró szakon végzetek, hogy Tom még annak is örülhetett, hogy a Hírlap-nál munkát kapott.

Tomot, mint Catherine megfigyelte, teljesen hatalmába kerítette a Woodward – Bernstein – komplexus, ami néhány izgalmas összetűzéshez vezetett Randallel. Tom éhesen sóvárgott a nagy sztorikra, a botrányokra. Catherine néha úgy érezte, ragadozót fogadott a házba, amióta kiadta Tomnak az apja régi rendelőjét, hogy lakjon ott.

– Kutya bajom, ha netán faggatni szeretnétek – mondta felsóhajtva. Elvégre, gondolta, jómagam is újságíró volnék. Nagyjából-egészében.

– Biztos? – Randallben volt annyi jóérzés, hogy megkérdezte.

– Igen.

Catherine tudta, hogy Tomot csak Randall jelenléte tartotta féken. A notesze és ceruzája készenlétben állt a kezében már akkor, amikor bekopogott.

Gépiesen, de jól érthetően újra végigmondta az egészet. Még az is átfutott az agyán, hogy izgalmasabb is lehetne, ha már úgyis annyiszor el kell ismételnie.

Galton. Jerry Selforth – mormogta Tom, amikor a lány befejezte, fölfirkantva azoknak a nevét, akikkel interjút akart készíteni.

– Kivel volt jóban Leona Gaites, Catherine? – kérdezte, írásra kész ceruzával.

Amikor a lány nem felelt, türelmetlenül felpillantott.

– Nem tudom – mondta Catherine vontatottan, meglepetten. – Azt hiszem, Miss Gaites egyáltalán nem volt jóban senkivel. Nem járt templomba vagy bridzsklubba, sehová. Azt mondogatta apámnak, hogy a rendelőben épp elég embert lát nap nap után ahhoz, hogy

torkig legyen velük.

És Catherine kénytelen volt bevallani magának, hogy bizony pillanatnyilag ő is nagyjából így érez.

Megriadt attól a gondolattól, hogy belőle is egy Leona Gaites válhat.

– Mikor látta utoljára Leonát? – kérdezte vontatott hangon Randall.

– Amikor segített átnézni az apus rendelőjében maradt holmikat, amiket Jerry Selforth nem akart megvenni. Ki kellett üríteni, mielőtt Tom beköltözött. Fölrámoltunk a padlásra; néhány régi kartotékszekrény volt, meg pár egyéb dolog.

– És azóta nem is láttad? – kérdezte Tom. – Azt hittem, hosszú évek óta ismerted már akkor.

– Igen. De ez nem jelenti azt, hogy szerettem.

A két férfit szemlátomást meghökkentette ez a kijelentés, amelyet Catherine nyájas határozottsággal tett. Szenvtelenül nézett vissza rájuk. Erre, úgy látszik, nem számítottak. Csakugyan vértelen benyomást kelthettem, gondolta.

– Beszélteél Jerry Selforthszal, Tom? – kérdezte Randall.

– Csak pár szót. Még nem boncolta fel. Morene-ből csak késő délutánra ér ide a kórboncnok. Az előzetes vizsgálat alapján a doki azt mondja, nem valószínű, hogy megerőszkolták volna. És nem is a kunyhóban halt meg. Már halott volt, amikor berakták oda.

– Miért? – kérdezte Randall önmagától.

Catherine felkapta a fejét. Üres tekintettel Randallre bámult.

Gondolataiban felbukkant az ok. Olyan fájdalmat okozott, hogy egy pillanatig nem akarta tudomásul venni. Valami lüktetett, reszketett benne. A seb, a mélységes gyász és a visszafojtott düh hatalmas, már gyógyuló sebe újra fölszakadt.

– Volt Leonának pénze? – kérdezte éppen Tom. Mintha nagyon messziről jött volna a hangja.

– Dehogyanis – mondta Randall. – Vagy ha volt, titkolta, és úgy élt, mint akinek a fogához kell vernie a garast.

Lüktetett, reszketett, kirobbanni készült ...

– A szüleim – suttogta Catherine.

– Tessék, Catherine?

– A szüleim!

– Mit mondott? – Tom hangja idegesítő zümmögés, mint egy lódarázsé ...

Mormogás Randall felől ...

– Azt hittem, autóbalesetben haltak meg. – Megint Tom, most már érthetőbben.

– Megölték őket – mondta Catherine.

*

– És gondolod, hogy Leona halálának valami köze van az övékhez?
– kérdezte higgadtan Randall.

A férfi hangja lecsillapította.

– Hogyne, szerintem köze kell hogy legyen hozzá – mondta.

Tom szemlátomást zavarban volt, és szemlátomást haragudott magára, hogy zavarban van. Olyasvalamiről beszéltek, amiről még nem tudott.

– Valaki csinált valamit a kocsijukkal – mondta Catherine a fiúknak. – Útban voltak hozzám, velem akarták tölteni a hétvégét. Arkansasban dolgoztam egy hetilapnál, az volt az első munkahelyem az egyetem után ... Miután átmentek a hídon Arkansas határán, kormányozhatatlan lett a kocsis. Valamit ... - és Catherine, aki reménytelenül hülye volt az autókhoz, itt tanácstalanul megrázta a fejét -, valamit meglazítottak benne, szándékosan. Az arkansasi rendőrség utánanézett azon a szervizállomáson, ahol megálltak útközben. Galton seriff pedig itt nyomozott.

– És nem kapták el a tettest? – Tom hitetlen képet vágott.

– Nem – mondta a lány fagyosan. – Hogy kaphatták volna el? Akárki besurranhatott a garázsunkba. Apus nem szokta bezárni. És biztosan itt tették. Miért csinált volna ilyet egy arkansasi autószerelő? Nagyon helyes emberek voltak ... beszéltem velük is. – Lehunyta a szemét, és hátradőlt a heverőn.

Hallotta, hogy Tom felállt, tudta, hogy a fiú nem tud egy helyben maradni az izgatottságtól. Egyvalakinek sikerült örömet szerezniem ma, gondolta.

– Megyek, felhívom Galtont – mondta Tom mohón. Többet nem szólt, csak kisietett a hátsó ajtón.

Catherine azonnal elfeledkezett róla, mihelyt kitette a lábát.

Hiszen erre vártam, vallotta be magának. Valahol, ebben a városkában vár az is, szabadon és épségben. Egy idő múlva mindenki elfeledkezett a szüleimről. De most, hogy újra gyilkolt, felhívta magára a figyelmet! Erre vártam ... Most már tudta; és megdöbbsent, hogy eddig nem vallotta be magának. Nem merte beismerni, micsoda vérszomj lakozik a csendes kis Catherine Lintonban.

De végre elszabadult a gyűlölet! Jólesett.

Kinyitotta a szemét, és pillantása Randalléval találkozott. A férfi tűnődő arcot vágott.

– Feküdj le – tanácsolta szelíden, és arcon csókolta. – Holnap benézek.

Catherine hallotta, ahogy Randall behúzza maga után a bejárati ajtót, miközben engedelmesen elindult a puhán várakozó ágy felé. Nem csodálkozott rajta, hogy Randall úgy szólt egyszeriben hozzá, mint férfi az asszonyához. Kérdés nélkül elfogadta a változást. És ahogy hasra fordult és átölelte a párnát, egy pillanatra el tudta felejteni a szüleit, el tudta felejteni Leona Gaitest, mielőtt elnyomta az álmot.

5.

Catherine álomtalanul aludt reggelig.

Lassan ébredt; látta, hogy a reggeli fény átszűrődik a függönyön; behallatszott a madárcsicsergés.

Gyöngének, de nyugodtnak érezte magát, mint a nagybeteg, miután a hosszú, elgyengítő betegség túljutott a krízisen. Az oldalára fordult, és kikandikált a függönyrészén, majd miután érzékelte, amit a reggelből érzékelné tudott, magára a függönyre fordította tekintetét.

Olajzöld függöny volt, az ágytakaróval egyező színű. Catherine-nek hirtelen megvilágosodott, hogy nem tetszik a függöny, soha nem is tetszett. Sőt utálja az olajzöldet!

Veszek valami könnyű, csíkos, ritka szövésű függönyt. Még ezen a hétvégén, határozta el. Kikelt az ágyból, és odalépett a hálószoba egyikfalát borító zsaluléces ajtajú szekrényhez. Ruhakészlete, amely nagyjából egyetemista korából származott, alig töltötte ki a hatalmas szekrény felét.

És új ruhákat is veszek, gondolta. És cipőt! Utálkozva méregette a papucsát. Hogy tarthatta ezt meg ilyen sokáig?

A félhomályos folyosón kiment a konyhába, és már a reggelin járt az esze. Csak amikor meglátta a kávéskannát, amely az előző délelőtt óta elmosatlanul állt, akkor jutott minden az egészbe.

Nagyon gyorsan leült az egyik nádszékre a reggeliző asztal mellé. Szeme előtt egy kéz lebegett a nap fénycsóvájában. Mélyeket lélegzett, amíg a legrosszabbján túlesett, és pongyolája mintázatára koncentrált. Aztán hatalmas, elszánt erőfeszítéssel elmosta a kávéskannát és a főzőt, vizet töltött bele, és bedugta a konnektorba. A nappaliban heverő könyvtári könyvek közül kiválasztotta egy Edward korabeli úrhölgy ártalmatlannak látszó életrajzát, s az üveglapos nádasztalhoz visszatelepedve nagyon-nagyon figyelmesen olvasni kezdte az első passzusokat, amíg elkészült a kávé. Kitöltvén az első csészét, visszatért a könyvhöz.

Távol tartotta magától Leona kezének emlékképét, míg végzett három csésze kávéval, két szelet pirítóssal és ötven oldallal az úrhölgy Pazar gyermekségéből.

Ezután odahúzta kedvenc fotelját az alkóvablakhoz, és hozzálátott a gondolkodáshoz.

Ha Leona halála összefügg a szülei megölésével, akkor mi lehet az összefüggés? Édesanyja és Leona sohasem voltak jóban. Tehát Leona és apus, az asszisztensnő és az orvos meglátott vagy megtudott ... valamit, amiért meg kellett halniuk.

Ha így olt, ha mindkettő azért halt meg, mert tudomása volt ugyanarról (akármi legyen is), akkor miért ez a hosszú időköz a két gyilkosság között, kérdezte magától Catherine. Olyan nehéz lehetett eltenni láb alól Leonát, hogy hat hónapig kellett várakoznia a gyilkosnak, amíg lehetőség nyílt rá?

Idegesen fészkelődött. Catherine esze általában nem rendezett gondolatmenetben szokott egyre közelebb jutni a megoldáshoz, hanem titokban, a mélybe zakatolt, míg egyszerre, úgyszólván tálcán nyújtotta át a végkövetkeztetést.

Most is, ahelyett hogy – feltett szándéka szerint – hideg logikával elemezte volna a kérdést, azon kapta magát, hogy azon bosszankodik, milyen gyanakvó arckifejezéssel nézett rá James Galton, amikor közölte, hogy a halott nő nem más, mint Leona Gaites. Amikor végül is nem tudott nyugton maradni és bement a hálószobába felöltözni, még mindig azon rágódott, mennyire megrendítette ez a gyanakvás.

Miközben fogat mosott, Catherine megállapította, hogy igencsak arrogánsan viselkedett.

Miért is ne gyanakodna rá a seriff? Minden krimiben, amelyet olvasott, gyanús az a személy, aki a hullát megtalálja!

Sosem éreztem, mennyire büszke vagyok rá, hogy ki vagyok, gondolta. Elvárom, hogy a származásom beszéljen helyettem; az én szememben „Scott Linton” azt jelenti „feddhetetlen”. A „Chaterine”, az a fontos rész: az vagyok én.

A mosdó fölötti tükörbe pillantva szemügyre vette a száját övező

fehér fogpasztahabot.

– Gyönyörű – dünnyögte. – Mint a veszett kutya.

A veszett szó újabb gondolatmenetet indított el. Lehet, hogy Galton seriff azt hiszi, komolyan dilis? Nemcsak neurotikus, hanem elmebajos?

A harag, amelyet erre a lehetőségre érzett, Catherine szemében újabb bizonyítéka volt arroganciájának. Szükségtelen hevességgel öblítette ki a száját.

Persze, tűnődött magában, szélsőségesen reagált a szülei halálára. Ki reagált volna másképp? Különösen, amikor a veszteség egyszerre korai, kettős és erőszakos. Egy ideig természetes, elvárható a megrendülés.

De aztán az emberek már gondolkodóba estek – tudta az arckifejezésükből, abból, ahogy gondosan megválogatták a beszédtemát -, amikor állandósult az életmódja, a bezárkózás a családi otthon falai közé. Nem hív vendéget, nem hívják vendégségbe. És mire rájött, mennyire elszigetelte magát, már hozzászokott.

Magam akartam így, gondolta védekezően.

Az előző nap ijesztő megrendeléseiből tudhatta, mekkora utat tett meg, és mekkora áll még előtte.

Amilyen dölyfös hülye vagyok, eszembe sem jutott, hogy mások esetleg nem írják a javamra, mondta magában tükörképének (miközben már a szemét festette).

Catherine szúrós pillantással a tükörrre meredt, és förtelmes, örült grimaszt vágott magára.

De Randall vonzódik hozzám, emlékeztette magát.

Óvatosan, félénken piszkálgatta ezt a tagadhatatlan tényét. Eltűnődött azon a váratlan érzésen, ami tegnap megrezdült köztük.

Aztán rápirított magára: úgy ábrándozol, mint egy tizenöt éves! Kisimította az arcát, és belevillantotta a tükörbe a legszebb, a legtündöklőbb mosolyát. Hosszú ideje nem használta már; belesajdult az arca.

Egy rég volt fiú futballtrikója hevert a kupac tetején, de Catherine most nem vette föl, hanem beletúrt a fiók mélyébe, és előhúzott valami sokkal csinosabbat.

A baptista templom harangjai a tizenegy órai istentiszteletre kongattak, amikor Catherine fölvette a fülbevalóját.

A harangszóval együtt csendült az ajtócsengő. Catherine bizonytalanul nyitott ajtót, nem egészen hitt a fülének.

A lelke mélyén azt remélte, Randall lesz az. Hideg zuhanyként hatott, amikor meglátta Galton seriffet.

*

Ugyan, eredj innen, mondta némán a férfinak. Már végeztem veled, erre most megint begorombítasz.

– Ne haragudj, hogy vasárnap zavarlak, Catherine, de eszembe jutott még néhány kérdés, amit szeretnék fölteni.

Galton olyan rendíthetetlenül állt ott, mint egy tank.

Catherine-ből hirtelen elszállt a düh. Ernyedtnek, levertnek érezte magát. Azt a széles mosolyú férfit látta James Galtonban, aki a mennyezetig lendítette a kis Catherine-t egy csodálatosan ijesztő játékban, amikor a feleségével meglátogatta Glenn és Rachel Lintont.

Most semmi jópofa nincs abban, hogy fél. És nincs semmi jópofaság abban sem, hogy Galton bácsi a seriff. A férfi arcát elnyűtte a fáradtság.

– Jöjjön be – mondta Catherine halkán, és félreállt.

Galton alig hallható, megkönnyebbült sóhajtással rogyott le a kanapéra. Catherine abba a székbe ült, amelyen az előző délután Tom foglalt helyet.

Egy-két percig csak hallgattak. Galton belemerült szemlátomást sötét gondolataiba. Catherine nézte, rágyújtott, megpróbálta elengedni magát. Már semmivé foszlott az az érzés, hogy tizenöt éves, szerelmes

csitri, és aki megmaradt, az kemény volt, öreg és magányos. Elhatározta, hogy józan, normális, kiegyensúlyozott nő módjára fog viselkedni – amitől rögtön ideges és türelmetlen lett.

– Nos, igyekszem a lehető legrövidebbre fogni – szólalt meg a seriff. – Tudom, hogy nyilván szeretnél egyedül lenni – és Catherine összeresztette, ahogy bizonyosságát kapta balsejtelmének, a Lowfieldben róla kialakult képről -, de tudod, Catherine, ez nekem sem élvezet....

Catherine lelki-furdalást, érdeklődést és riadalmat érzett egyszerre.

– Először is, amikor tegnap kihajtottál a konyhához, láttál ismerőst, találkoztál egyáltalán valakivel?

Catherine engedelmesen elgondolkodott. – Nem... dehogynem! – mondta meglepetten. Egy kék furgon jött Lowfield felé, ahogy a konyhához hajtott. Szinte most is látta, hogy egy kar barátságosan kiintegtet a koszos szélvédő mögül..

– Martin Barnest láttam – mondta ki gondolkodás nélkül, még mindig azon csodálkozva, hogy kiment a fejéből, pedig a seriff még azt is megkérdezte, hogy kinek van bérbe adva a föld. Lehet, hogy most bajba keveri Martin Barnest? A bérlő rokonszenves, közép-szerű ember volt; Catherine-nel egykorú lánya Sally már férjhez ment.

Nos, Mr. Barnes már nagy fiú, tud vigyázni magára, gondolta hirtelen méreggel Catherine.

– Milyen kocsival volt? – kérdezte Galton.

– A kék furgonjával. Én nem ismertem a típusokat. De ő volt az, még integetett is.

– Hol járhattál, amikor láttad?

Catherine visszagondolt. Most valahogy elködösült már minden, ami az előtt történt, hogy belépett a konyhába.

– Épp akkor akart ráfordulni az országútra, amikor én lefordultam – mondta.

– Tudja, van ott két ház. Az egyiket Jewel Crenna bérlő. A másik most üresen áll.

– Ott kell lefordulni a konyhához – jegyezte meg szelíden Galton.

– Igen – mondta Catherine, és mély lélegzetet vett. Hiába határozta el, hogy nem lesz tekintettel másokra, mégis finomította a dolgokat. Nem akart ujjal mutogatni senkire.

Galton mintha olvasott volna a gondolataiban. – Catherine – mondta -, valaki elkövette ezt. Lehet, hogy olyasvalaki, akit ismersz.

Lehet, hogy te magad, suttogta a csend, ahogy a seriff elhallgatott.

– Mikor láttad utoljára Leonát? – kérdezte hirtelen a férfi.

– Tom és Randall is ezt kérdezte tegnap – mondta idegesen Catherine. – Az az igazság, hogy nem emlékszem.

Mondogassál csak ilyeneket, hogy az az igazság, gratulált magának vadul Catherine. Minél többször!

– Ha arra gondol, hogy láttam-e a városban – folytatta gyorsan -, azt hiszem, pár hete láttam a vegyesboltban. Ha úgy érti, mikor beszéltem vele, az pár hónapja lehetett, úgy három hónapja, amikor Tom készülődött, hogy beköltözzön hátra, apus régi rendelőjébe. Felhívott ... - hirtelen elhallgatott.

– Felhívott? – ösztökélte Galton.

– Igen – mondta Catherine vontatottan. – Tulajdonképpen furcsa volt az egész. Azt mondta Miss Gaites, hogy hallotta, valaki odaköltözik a régi rendelőbe, és tudja, hogy van ott néhány holmi, amit Jerry Selforth nem akart megvenni. Érdeklődni akart, nincs-e szükségem segítségre az elszállításukhoz.

Catherine még arra is emlékezett, hogy elfojtotta magában az ellenszenvet, fenntartva a barátságosságnak azt a hamis látszatát, amelyet mindig fenntartottak egymás között Leonával.

Fölöslegesen, gondolta most. És az is furcsa volt, hogy csak úgy felhívta.

Catherine-nek csakugyan elkelt a segítség, hogy felcipelje azokat a kartotékszekrényeket a lehajtható lépcsőn, amely apja régi rendelőjéből a padlásra vezetett. És még mindig megvolt benne a „légy kedves Leonához, nincs családja” betegség. Így hát hálás tiltakozással elfogadta Leona segítségét.

Habár hogy az, akinek nincs családja, miért visz fel szívesebben

súlyos holmikat rozoga lépcsőkön, mint az, akinek hetven rokona van, ez bizony meghaladja a képességeimet, mondta magában.

– Miről beszélgettetek aznap, Catherine? – kérdezte Galton.

– Miről is? - Tétovázott. – A legsúlyosabbak azok a kartotékszekrények voltak, amelyekben apus a betegek kartotékjait tartotta. Sokan még mindig nem kérték el a kartotékjukat, hogy átvigyék Jerry új rendelőjébe. Leona azt mondta, milyen jó, hogy vannak emberek, akik olyan egészségesek, hogy annyi időn át nincs szükségük a kartotékjukra; meg hogy most, ha minden fölkerül a padlásra, milyen bosszantó lesz, amikor valaki végül mégis megbetegszik, és rájön, hogy szüksége van a lapjára ... Úgy emlékszem, megkérdeztem tőle, nem ajánlkozott-e Jerry asszisztensének, de azt mondta, nem, úgy hallotta, Jerrynek valami ismerőse kapja az állást, egy lány, aki Memphisből jár majd ki. Más nem jut az eszembe.

A seriff nem válaszolt, csak egyik hatalmas mancsa rezdült meg. Catherine azon gondolkodott, hallotta-e egyáltalán, amit mondott. Aztán hirtelen megvilágosodott előtte: a férfi azt fontolgatja, miképp kérdezzen meg tőle valamit.

Catherine-t idegesítette ez a szünet. Rágyújtott egy cigarettára. Hogy megtörje a csendet, halkán megkérdezte: - Hogyan halt meg Leona?

– Agyonverték – mondta vontatottan Galton. – A házában. Valami tompa, súlyos tárgy, olyasvalamivel, mint egy baseballütő.

Catherine mozdulatlaná dermedt, és belül beleharapott a szájába. Bármi, amit mondhatott, szegényes lett volna.

– Catherine...

A lány szemét elhomályosították a megrendülés könnyei. Pislogott egyet, hogy megint tisztán láthassa Galtont. A férfi arcának feszültsége óvatosságra intette. Valami fontos volt készülöben ...

– Eladtál valamit apád holmijából Leonának?

Akármire számított is Catherine, nem ezt a kérdést várta.

– Mit? Minek kellett volna Leonának bármi a rendelőből? Szinte

mindent Jerry vett meg.

– Mi volt az, amit Jerry nem vett meg?

– Azok a kartotékszekrények a padláson, meg... - Catherine teljes erővel igyekezett koncentrálni, de túl zavart volt, semhogy vissza tudjon emlékezni. – Leona tudta. Ő intézte az egészet, ő írta meg a listát az ügyvédnek apus hagyatékáról. Én alig voltam magamnál – mondta szerencsétlenül a lány. Még mindig érzett valamiféle büntudatot, hogy Leonára szóta a feladatot, habár Leona kétségkívül alkalmasabb volt rá. - Talán megvan még az ügyvédnek készített lista! Össze lehetne hasonlítani azzal, ami most Jerrynél van, nem? ---

Galton nem válaszolt erre a gyöngécske ötletre; azt sem magyarázza meg, hogy miért kíváncsi rá, gondolta fészengve Catherine- A hagyaték említése azonban adott valamit, amiben megkapaszkodhatott.

– Van valami, amiben segíthetnék?

Leona háza ügyében? Vagy a temetése körül? Tudja, nem volt rokona... - Catherine nagyon nem szívesen ajánlkozott, de tudta, hogy muszáj. Ez a legkevesebb, amit megtehet Leonáért, egyszer, utoljára.

– Majd az ügyvédje, John Daniels elintézi mindent, Catherine. Leona hagyott egy végrendeletet. Néhány éve készült, és eléggé meglepő - mondta a seriff nyájasan. – Mindenét – a házat, a pénzt – édesapádra hagyta. Gondolom, most a tiéd lesz. Jogn Daniels üzente is, hogy beszélni szeretne veled...

– Örület! – csattant fel Catherine. – Tehát innen fúj a szél! – Most már vöröset látott a dühtől. – Ugyan, seriff! Leonát a legkevésbé sem vetette föl a pénz! Tudom, hogy apus igyekezett rendesen megfizetni, de olyan sokra azért neki sem futotta --- és apus halála óta Leona nem is dolgozott!

– Az a helyzet – mondta higgadtan a seriff -, hogy Leonának egész szép vagyona volt. De, hogy úgy mondjam, lezserül bánt a pénzével. Kis kötegekben eldugdosta itt-ott a házában. A bankszámlájára csak a társadalombiztosítási járandóságát fizette be, meg azt a kevés nyugdíjjáradékot, amit valami nővéregyesület révén kapott.

– És – folytatta Galton, miközben tekintete Catherine arcát fürkészte – rajtam kívül valaki más is tudja ezt. Valamikor péntek éjjel, azelőtt, hogy reggel megtaláltad Leona holttestét, valaki időt és fáradságot nem kímélve átkutatta Leona házát; vagy az előtt, vagy az után, hogy kivitte a régi kunyhóba, a földedre. Az örökséged értéke némileg megcsappant ... A matracok fölhasítva, a székkárpitok felszaggatva ... De a pénz meg még néhány érdekes dolog változatlanul ott van. Különös egy fölvaj! Nem a pénzéért ölte meg Leonát, de igencsak keresett valamit a házában, miután agyonütötte.

Catherine megrázta a fejét. – Nem tudom ... illetve nem értem, mire gondol! Ha azt hiszi – és zavarodottságának ködén átvillant a harag tüze -, hogy megöltem Leonát a pénzéért, hát nem szívesen mondom, de dilisebb még nálam is. Nem hiszek a fülemnek, hogy itt ülünk, és erről beszélünk! Ismerem, amióta az eszemet tudom. Apus egy halom pénzt hagyott rám, anyus úgyszintén; ehhez jött még a biztosítás, és a miénk ... illetve az enyém a föld is. Gazdag nő vagyok, na! Nem vágom fejbe Leonát, hogy megkaparintsam a vagyonkáját! Nem kutakodom a házában, hogy rejtélyesnek tüntessem fel a halálát! És ha azt hiszi, hogy én – kézmozdulata, mellyel végigmutatott magán, kihangsúlyozta apró voltát -, hogy én képes vagyok fogni egy... egy baseballütőt vagy valamit, és agyonverni egy kétszer akkora asszonyt, hát akkor maga egyszerűen tökkelütött hülye.

Visszahuppant a székre. Tisztának, üresnek érezte magát. Körülbelül, mint egy lehúzott vécé, mondta magának nyersen.

Galton elképedten, kelletlen mosollyal méregette.

– Úgy látom, mást már nemigen vághatsz a fejemhez – mondta végül.

Catherine remélte, hogy hozzáteszi: „Ugyan, dehogy hiszem, hogy közöd lenne Leona halálához!”

De nem tette hozzá.

– És miért kellett egyáltalán elvinni a holttestet? – kérdezte Catherine váratlanul. Egy ideje már ott motoszkált benne a kérdés. Leona elvitele fölösleges kockázatnak rémlett. Bárki megláthatta, ahogy a gyilkos beteszi az autójába. Amellett tagadhatatlanul feltűnő,

ha valaki késő éjjel mászkál Lowfield utcáin. Noha a péntek éjszakai élet eleve nebb a többinél ez nem sokat jelent.

– Ezen én is elgondolkodtam – monda a seriff szinte barátságosan.
– És azt hiszem, Leona gyilkosa a lehető legtovább akarta odázni, hogy fölfedezzék a tetemet. Leona szomszédsága, amilyen meleg idő van most, egypár nap múlva megérezte volna, hogy valami nincs rendben. De mivel Leona nem járt társaságba, nem tűnt volna fel, hogy nem látják egy ideig, ha nincs ott a hulla...

– Talán az a valaki egyszerűen nem tudta nézni, hogy ott heverjen, miután meghalt – mondta halkan Catherine, és keze a szék faragott rózsafáját simogatta.

– És elvitte onnan, hogy ne kelljen látnia, amíg keresgél. Erős embernek kellett lennie, nem?

– De – monda Galton seriff, és keresztbe vetette a lábát. Fészkelődött egy kicsit a süppedős kanapén, és felsőhajtott.

– Az ütések szögéből ítélve valószínűleg férfi volt; vagy egy magas asszony.

Catherine életében most először örült annak, hogy alacsony.

– Vagy ketten voltak – tette hozzá kedélyesen a seriff. Rágyújtott egy cigarettára, és előrehajolt. – Mit gondolsz, Catherine, mit kereshetett annyira a gyilkos?

Catherine csak a fejét rázta.

– Képzeld, Leona zsaroló volt. Volt egy másik szakmája is, de elsősorban zsarolt. Elégetünk majd mindent, amit eddig találtunk – majd, ha kikérdeztük a szereplőket. Apró, ocsmány is bizonyítékok amiket fenyegetésként őrzött; egyik sem bűnjel. Leonának ez a szakmája, még jobban érdekel bennünket.

Catherine ez után a szó szoros értelmében képtelen volt kinyitni a száját. Csak várt, hogy Galton folytassa. A férfi szeme fürkészően nyugodott rajta, és Catherine érezte, hogy remegni kezd a keze.

1- Egyetlen kérdésem van már csak hozzád, aztán békén hagylak, hogy élvezhesd a vasárnapot – monda Galton nehézkesen. – Fordultál-e Leonához ... bármilyen problémával? A szüleid halála

óta?

Catherine úgy érezte magát, mint az egér, amellyel egy nagy, öreg macska játszik. Csak lassan fogott az agya. Elnyomta a cigarettáját, és megpróbált visszaemlékezni, habár biztos volt benne, hogy soha, semmiféle gondjával nem fordult Leonához. Összevissza csapongtak a gondolatai. Megpróbálta elképzelni, ahogy Leona vállán sírdogál holmi csitri-gondok miatt, de úgy érezte, a könnyek egyszerűen lepereregtek volna arról a kikeményített, fehér vállról.

Amikor megint Galtonra pillantott, észrevette, hogy a hosszú hallgatás nem vált a javára. A férfi arca ismét mord kifejezést öltött.

Ez nem igazság, gondolta kétségbeesetten Catherine.

– Semmilyen bajommal nem mennék Leonához – mondta. A hangja ugyanolyan színtelen, óvatos volt, mint Galtoné. Még a tulajdon fülében sem csengett meggyőzően.

– Azt gondoltam, jobb lesz, ha nem kel megint bejönnöd az őrszobára – mormolta Galton. Szomorúság, fájdalom volt a hangjában. Ő is visszaemlékezett azokra az időkre, amikor a levegőbe dobálta Catherine-t.

A lány felhagyott az erőlködéssel. Megtett mindent, ami tőle tellett, tisztázta magát, amennyire tudta. Volt valami, talán több dolog is, amit Galton nem akart elmondani. A seriff szemlátomást úgy gondolta, hogy Catherine nyíltabb lesz otthon, egy magánjellegű társalgás során; és ebben engedményt tett neki. Catherine-nek pedig nem sikerült megfelelnie a kívánalmaknak.

– Nem tudom, mit szeretne hallani tőlem. Az az igazság – (Hajtogasd csak, hogy „az az igazság”, kedvesem!) -, hogy ami keveset tudok, azt elmondtam már. És azt hiszem, hogy ami Leonával történt, szorosan összefügg a szüleimmel történetekkel! Nem okolom érte, hogy nem derült rá fény! – tette hozzá sietve. – Tudom, hogy maga jó barátja volt az apámnak.

Érzékeny pontján érintette a másikat. Vajon szándékosan tette-e, tűnődött önmagán.

– Én megpróbáltam – monda keserűen Galton. – De még mennyire,

hogy megpróbáltam! Azt viszont tudom, hogy miért halt meg Leona Gaites: azért, mert zsaroló volt, és még valami más is. De ennek semmi köze Glennhez és Rachelhez.

Egy pillanatig némán ült, szemlátomást összeszedve magát. Olyan szomorúnak és fáradtnak látszott, hogy Catherine-nek önkéntelenül megesett rajta a szíve.

– Pihennie kell – mondta kurtán.

– Eltart még egy darabig, amíg pihenhetek – mondta Galton.

Fölkelt, kinyújtózott, és odabaktatott az ajtóhoz.

– Catherine – szólalt meg fél kézzel a kilincsen.- Miért nem mentél el a városból, kicsim? Mi tartott itt?

– Tudja, én is ezt kérdezgettem magamtól mostanában – mondta a lány. – És csak tegnap jöttem rá. Amikor elmeséltem Tom Mascalcónak, hogy mi történt anyussal és apussal. Azt akarom, hogy elkapják a tettest! És azt akarom, hogy haljon meg! Ezért maradtam itt.

– Ez a Mascalco egy istenverése – mondta Galton. – Nagyon is túlteng benne az elhivatottság. Ami a másik dolgot illeti, Catherine: nem szívesen mondom ki – hisz tudod, hogy éreztem a szüleid iránt -, de szerintem sose fogjuk elkapni a tettest. Nincs itt semmi keresnivalód. Nem kellett volna itt maradnod – ha érdekel a kérértlen tanácsom – ilyen sokáig.

Marcangolta őket a szerepek kettőssége, hogy egyszerre voltak seriff és gyanúsított, a család jó barátja és a gyászoló leány.

– Légy óvatos – mondta végül Galton.

– Nem tudom, miket csinálsz vagy mennyit tudsz. Láttam már tőled olyan viselkedést, ami az emberek szemében nem volt normális. De hát itt a deltavidéken bővelkedünk dilisekben; híresek vagyunk róla. Vagy inkább különcöket kellene mondanom? Mindegy.De azt sosem láttam, hogy gonosz vagy aljas módon viselkedtél volna. Márpedig ebbena dologban sok gonoszság, sok aljasság mutatkozik. Szóval vigyázz magadra, Catherine...

Becsukta maga után az ajtót.

Catgherine nem tudta, fenyegetés volt-e vagy figyelmeztetés.

6.

Nézte, ahogy a seriff autója kitolatott az utcára. A háta mögött megszólalt a telefon. Talán ez Randall, gondolta.

– Catherine?

– Sally? – kérdezte Catherine bizonytalanul. Odahúzta az egyik nádfonatú., krómvázás széket, és lehuppant rá.

– Hát persze, hogy Sally, szívecském! Úgy sajnállak, szegénykém! Miért nem jöttél át, és aludtál nálunk? Gondolom, halálra lehattél rémülve.

Mennyi ideje már, hogy utoljára látta Sally Barnest? Illetve Sally Barnes Boone-t, helyesbítette magát.

– Semmi bajom – mondta Catherine, és belegrimaszolt az asztal üveglapjába. Ha egyszer rákap az ember a tapintatos füllentésekre, sosem tudja abbahagyni, gondolta.

– A templomban beszéltek – mondta Sally -, és egyszerűen képtelen voltam elhinni ... az a szegény asszony! Apust is feldúlta a dolog, hogy épp azon a földön történt, amelyet ő bérel tőled. Aznap reggel kint járt a területen, de nem annak a földnek a környékén, úgyhogy nem látott semmit. Egyszerűen nem fér a fejembe, ki tehetett ilyesmit. Fogadni mernék, hogy valami memphisi! Biztosan átutazóban volt valamelyik folyó menti horgásztanyára.

– Igen, lehet – mondta Catherine, akinek a legkevésbé sem ez volt az elképzelése. – Hogy van Bob? – az utolsó pillanatban jutott eszébe, hogy Sallynek gyereke is van. – És a baba? – Kislányra emlékezett...

– Ó, remekül. Chrissynek jön már a foga.

– Gondolom, nem könnyű vele – mondta Catherine részvevően Valahol hallotta, hogy fogzáskor nyűgösek a csecsemők.

– De még mennyire hogy nem! – válaszolta átéléssel Sally – De én terád vagyok kíváncsi. Hogy megy sorod? Egyszerűen képtelenség,

hogy egy ekkora városban sohasem futunk össze!

Mert gondoskodom róla, hogy ne fussanak össze velem, gondolta Catherine. Mert várok...

Hallotta, hogy a vonal túlsó végén a háttérben felsír egy baba.

– Köszönöm, hogy felhívtál, Sally, tényleg hálás vagyok érte – mondta Catherine sietve. – De hidd el, hogy nem vagyok megrémülve. Történetesen én találtam rá... - elhallgatott. – De ez nem olyasmi, mintha az én udvaromban lett volna vagy efféle. Semmi gondom nincs vele. Még egyszer köszönöm. Úgy hallom, dolgod van...

A babasírás egyre lármásabb, sértődöttebb lett.

– Chrissy, hallgass már! – mondta halkán Sally. – Bob, vedd föl! – Sally hangja felerősödött: - Jaj, Catherine, tényleg jobb, ha megyek, de sürgősen látogassál meg, jó? Komolyan gondolom!

– Hát persze. Üdvözlöm Bobot. ! – és Catherine letette a kagylót.

Szórakozottan regisztrálta, hogy az asztal lapja piszkos. Ujjai doboltak az asztalon, miközben elgondolkodott azon, amit Sally mondott. Tehát Martin Barnes hazudott a lányának. Azt mondta, hogy kint járt a területen ... ez persze lehetséges: minden ültetvényes bejárta a területét, hogy figyelje a gyapotot, megbecsülje a termést. De Barnes igenis közel járt a kunyhóhoz, ahol Leona teste feküdt. És Catherine-nek az volt a benyomása, hogy Mr. Barnes nem a kunyhó irányából hajtott ki, hanem az országút melletti valamelyik háztól. Megpróbálta pontosan felidézni, mit látott. Nem ment: nem látta maga előtt, hogy pontosan hol volt a furgon, mielőtt elhaladt mellette.

Megrázta a fejét. Ostoba hazugság volt ez Martin Barnestól. Nem értette, mi oka lehetett rá; jól tudhatta, hogy Catherine beszámol a találkozásunkról. Mr. Barnes jó ültetvényes, de határozottan nem lángelme.

Lehet, hogy ő a bűnös? Ha nem ő a bűnös, akkor ... megrándult a szája. Gyűlöletes ez így! Azt kívánja, bizonyosodjék már be valakinek a bűnössége, méghozzá gyorsan, hogy óróra végre elmúljon a gyanú! De nem tudta elviselni azt a biztos tudatot, hogy a gyilkos

olyasvalaki, akit ismer, akinek az arca részét alkotja az ő életének! Eddig is tudta ezt, de nem tudta elfogadni. Nem tudott olyan embert találni Lowfieldben, akit képesnek vélt volna rá, hogy agyonverjen egy asszonyt. Vagy hogy meglazítson egy fontos alkatrészt a városszerte ismert, városszerte szeretett orvos és felesége autójában.

Lehetséges volna, hogy két gyilkos is van Lowfieldben? Hogy a szülei és Leona halálának semmi köze egymáshoz? Galton seriff szemlátomást úgy vélte, hogy független a két bűntény.

Ismerős feszültség, a figyelem, a várakozás feszültsége húzta össze Catherine izmait. Egyszerűen senkit, akit ismert, nem tudott elképzelni, amint eltervezi Glenn és Rachel Linton iszonyú halálát.

Tenyere hangosan lecsapott az asztalra. Ott maradt a nyoma, s Catherine, megfutamodván előbbi gondolataitól, eltűnődött immár vagy századszor azon, hogy miért vette meg édesanyja ezt az üveglapú asztalt. Előszedte az üvegtisztítót meg egy rongyot, és megkönnyebbüléssel nekilátott a mindennapos kis feladatnak, amikor eszébe jutott, hogy azt mondta magáról Galtonnak, gazdag nő. Megint megrázta a fejét.

Ilyet egyszerűen nem illik kimondani.

A nyakát tekergette, hogy egy beeső napfénynyaládban szemügyre vegye, nem maradt-e még nyom az üveglapon – és újra megszólalt a csengő.

Az egész város velem akar beszélni? – hökkent meg bosszúsan. – Mostanság, ahhoz képest, hogy közismert remete vagyok, bővelkedem a társaságban!

Kinyitotta az ajtót. Molly Perkins, a halottkém felesége állt ott, kezében tűzálló tálat szorongatva. Catherine, ahogy ajtót nyitott, automatikusan fölfelé pillantott, s most gyorsan lefelé kellett tekintenie, hogy belenézzen Molly fakókék szemébe.

Molly tüstént szóra nyitotta a száját: - Úgy sajnálom magát, hogy ilyen borzasztó élménye volt! Biztosan kiborította. Nem is maradok, csak egy pillanatig: ezt akartam csak áthozni. Gondoltam, nincs kedve főzőcskézni.

Étel - a délvidéki áldozat a válság oltárán! Catherine zavartan fogadta most ezt a gesztust. A hullatalálás, úgy látszik hasonlít a családi halálesethez.

– Köszönöm – mondta elhaló hangon. – Kerüljön beljebb!

– Ahogy mondtam, csak egy percet maradok. Gondolom, nincs nyugta most a látogatóktól, meg minden.

A gömbölyded asszonyka átsörtetett a nappalin, hátra a konyhába.

– A látogatóktól? - kérdezte Catherine a hűlt helyét.

Mrs. Perkins szemlátomást nem hallotta meg a kérdést.

Molly Perkins egész teste előredőlt járás közben, olyan benyomást tett, mintha mohón rontott volna előre az egész életben. Hatalmas mellével úgy festett, mintha minden pillanatban fenyegetné az orra bukás veszélye, s ezt annak idején Catherine mindig érdekesnek találta.

Mrs. Perkins a konyhaasztalra tette a tálat, és komolyan folytatta: - Nagyon remélem, hogy szereti a gombót. Lám, mennyi éve élek már idefönn, és még mindig kreolosan főzök. Mindig többet csinállok, mint amennyit Carllal meg tudunk enni. Egyszerűen hozzászoktam, hogy sokat főzök, amíg Josht is etetnem kellett. Úgy látszik, megmaradt ez a szokásom hiába nősült meg, és költözött el.

– Köszönöm szépen – mondta megint Catherine, aki eltökélte, hogy szóhoz jut valamikor. – És hogy van Josh?

– Pénteken hívott fel telefonon ő meg a felesége – mondta boldogan Molly. – Gyereket várnak. Carl olyan izgatott! Mármost emiatt. Joshnak jól megy a sora Los Angelesben.

– Tudom, hogy Mr. Perkins büszke a fiára. – mormolta Catherine. A konyhá melletti beszélgetésükön kívül egyetlen olyan alkalomra sem tudott visszaemlékezni, amikor Perkins ne hozta volna szóba Josht: a munkáját, a feleségét (aki gyönyörű volt és jó családból való), ragyogó kilátásait.

– Bárcsak itt telepedtek volna meg – mondta ábrándosan Mrs. Perkins. – Azért építettük azt a nagy házat is. De hát úgy látszik, Lowfieldben nemigen marad meg a fiatalság.

Catherine hátratolta a tálat a falhoz. Nem jutott eszébe semmi megfelelő válasz. Ahogy visszaemlékezett a nála néhány évvel idősebb Joshra, sok mindenre lehetett volna számítani, de arra aligha, hogy csöndben letelepszik Lowfieldben.

– Mintha egy rendőrségi kocsit láttam volna itt ma délelőtt. Remélem, nem volt semmi probléma? – kérdezte Molly Perkins erőltetett könnyedséggel.

Erre utalt tehát a „látogatókkal” – ez volt a célja a vizitnek. Az étel, futott át Catherine agyán, csak ürügy, hogy kikurkássza az érdekes újdonságokat, amikről majd beszámolhat a szépségszalomban.

– Nem – felelte szenvtelenül. - Semmi.

Arcának sziklamerevsége szemlátomást megbénította a másikat.

– Gondolom, Jimmy Galtonnak annyi a dolga, hogy ki se látszik belőle – mondta idegesen Mrs Molly.

– Alighanem – mondta Catherine.

A rákövetkező csend egy pillanattal tovább tartott, semhogy kellemes lett volna. Gebedjek meg, ha megszólalok, gondolta Catherine.

– Hát akkor ... mennem kell már. Remélem, ízlik majd a gombó.

Ezzel Mrs. Perkins ellódult az ajtó felé, mint egy fordított keljfeljancsi; Catherine csak ment utána.

– Kaptam egy lapot Drummondéktól – mondta hirtelen Mrs. Perkins.

– Csakugyan?

– Firenzében vannak, Olaszországban. Egy hét múlva jönnek haza – kísérelte meg Mrs. Perkins. – Azt írják, remekül érzik magukat.

Catherine bólintott.

– Hát akkor remélem, ízlik majd a gombó. – ismételte meg kétségbeesetten Mrs. Perkins.

– Biztosan. – Catherine észrevette, hogy Molly Perkins részéről elmaradt az ételhezó látogatások velejárója, a szokásos gyors ölelés és csók.

– Ne hagyjuk nyitva az ajtót, minek akkor a légkondicionáló – fejezte be erőltetett vidámsággal Mrs. Perkins.

Ezzel eltrappolt, aggódó pillantást vetve még egyszer Catherine-re, aki ott állt az ajtóban összefon karral mindaddig, amíg az asszony ki nem ért az útra és be nem fordult jobbra, a saját házához.

Amikor Molly belépett háza ajtaján, Catherine vadul bevágta az övét. – A vén locsi-fecsi! - mormolta. Molly kutakodni, szimatolni jött, hírt vinni Catherine lelkiállapotáról és viselkedéséről. Ám Catherine azt is tudta, hogy a bögyös asszonyság ugyanakkor valóban a szívéen viselte a jólétét.

Megszólalt a telefon, miközben Catherine a nappali közepén álldogált, és a kisvárosi életnek ezen a kettősségén járt az esze. Késérő bizonyossággal érezte, hogy nem Randall az: hogy is lehetne? Ővele szeretett volna beszélni. Úgy döntött, alighanem újabb részvéttel telefon lesz, valamelyik évek óta nem látott középiskolai osztálytársától.

Az idegesítő csöngés kirobbantotta belőle mindazt a dühöt, amelyet Galton és Molly Perkins felszított benne. Catherine olyasmit mondott, ami minden bizonnal még a függönyöket is megbotránkozttatta anyja szalonjában. Soha életében nem volt képes rá, hogy mellétegyen egy telefonkagylót. Nem maradt más, mint hogy hagyja csöngeni. Catherine kiviharzott a hátsó ajtón, átment a pázsiton Tom házához.

Inkább dörömbölt, mint kopogott az ajtón.

Épp fölfogta dús haját a tarkóján, hogy kihasználjon egy enyhe fuvallatot – az talán majd lehűti - , amikor Tom ajtót nyitott. A fiút legalább annyira meglepte a látogatás, mint Catherine-t magát.

Azóta nem járt a régi rendelőben, hogy Tom odaköltözött.

– Nocsak, megjött a házinéni! - mondta Tom könnyedén, és kinyitotta a szűnyoghálós ajtót. – Erre, kérem: fáradjon át az előcsarnokon, és ne karistolja össze a márványt.

Catherine körülnézett, ahogy átment a hallon. Dr. Linton rendelője lakóház volt, mielőtt megvásárolta, s most megint az lett. Az apja vizsgálószobának és raktárnak használta a régi ház hátsó helyiségeit.

Most ott volt Tom konyhája és hálósobája. A nappali volt Dr. Linton várósobája; most visszavedlett. Catherine számba vette a visszaváltozásokat.

– Gondolom, felismeri kegyed a bútorzatom stílusát – mondta Tom - , neoamerikai rozoga.

A leírás pontos volt. A pamlagot és a székeket össze nem illő rongyszőnyegek fedték, hogy elrejtse szem elől a legnagyobb lyukakat – de nem a tapintás elől, érzékelte Catherine, amikor leült.

Nagyobb rend volt, mint amelyet várt. A pamlag előtt, pontosan közepen, egy szánalmas külsejű öreg bőrönd állt kávézóasztal gyanánt. A bőröndön képeslapok sorakoztak takaros oszlopba rakva, mellettük gondosan egy vonalba állítva a telefon, egy nagy, olcsó hamutartó meg egy cigarettásdoboz.

– Szép rendet tartasz – jegyezte meg Catherine.

– Ó. Mascalco mama jó nevelést adott a fiának – mondta széles mosollyal Tom. Catherine észrevette, hogy Tom a hétvégén sem öltözködik hanyagul: sportos inge szemlátomást egyenesen a mosodából jött, farmerjának pedig, lássanak csodát, vasalt éle volt. – Be kell vallanom, hogy az ágy viszont vetetlen – folytatta a fiú. – A hálósoba nem érdekelne esetleg?

Catherine mosolyogva nemet intett. – Nem volnánk egymáshoz valóak – mondta. – Különben is, mi történt a memphisi menyasszonyoddal? Azt hittem, részben azért vállaltál itt munkát, mert innen meglátogathatod a hétvégeken.

– Kiadta az utamat – mondta Tom erőltetett könnyedséggel. – Nem tűnt fel, hogy már második hete itt tengék-lengek?

No igen, tulajdonképpen észrevette. De homályosan az futott át rajta, hogy Tom nyilván idehozta a memphisi lányt egy kis hétvégi háziaskodásra. Most, hogy utánagondolt, Tom valüban csak az utóbbi két hétben tette tiszteletét nála.

– Itt ragadtál cél nélkül? – kérdezte Catherine, tapintatosan igyekezve átvenni Tom könnyed hangnemét. – Ez a munka mindenesetre jól fog festeni az életrajzodban.

– Meghiszem azt – mondta morózusan Tom. – Kérsz valamit inni? Van sör meg narancslé. Esetleg tej is – tette hozzá bocsánatkérően -, de annak már múltja van. Vagy füvet? ... - Kinyitotta a cigarettásdobozt, és Catherine látta, hogy legalább tizenöt, kézzel sodort cigaretta sorakozik benne.

– A sör jöhet – mondta.

– A végén még alkoholista leszel – mondta Tom színpadias fejcsóválással, miközben feltápáskodott az alacsony pamlagról és kiment a konyhába.

– Inkább te vigyázz az élvezeteiddel – szólt utána Catherine, ahogy visszacsukta a cigarettásdobozt. Téblábolt a szobában, aztán kiment a fiú után a konyhába. Ott is rend fogadta, túlzott tisztaság nélkül.

– Ez a házacská már nem a városhoz tartozik tudod, ezért Galtonnal gyűlhet meg a bajod, nem a városi rendőrséggel!

– Ugye, te viccelsz? – kérdezte hitetlenül Tom. – Hogyhogy nem a ház előtti utca a városhatár? A túloldalon már csak gyapotföldek vannak! Valahányszor kilépek elől az ajtón, úgy érzem magam, mint egy ültetvényes!

– Nem tudom – mondta Catherine. Közben szétnézett a konyhában, ahol annak idején apja a gyógyszereket, a gumikesztyűket, a nyelvdepresszorokat tartotta. A kis sámlit, amelyet Leona használt, hogy elérje a felső polcot, még mindig az ajtónál állt. – A városhatár pontosan kettészeli az udvart.

Tom csak sötéten rázta a fejét erre a várostervezési leleményre, és Catherine visszaténfergett a nappaliba. A rendelő – vagyis a ház, igazította ki magát – ugyanolyan ismerős volt, mint a tulajdon otthona, furcsán érezte magát benne vendégként.

Leült a gödrös fotelba, előrehajolt, megnézni, miféle lapokat olvas Tom. Egy fotómagazin, a Playboy, a Time. A telefonkagyló sima hátára Tom egy számlistát ragasztott fel. Nem volt hosszú lista. Tom még nem épült be a város életébe, mert az elmúlt hónapokban távol töltötte a hétvégeket. Catherine látta, hogy az ő neve áll a lista elején. Tom tényleg nem ismer itt lányokat, gondolta fanyar mosollyal.

De a fiú a maga langaléta, sötét módján vonzó volt, és Leila, a Hírlap titkárnője majd elnyelte a szemével, amióta ott dolgozott. Most, hogy a menyasszony eltűnt a színről, talán Tom fogékonyabb lesz Leila rajongó barna szemének pillantásaira.

Apád hogy viselte, hogy ilyen közel volt a rendelő a lakásához? – kérdezte Tom, ahogy odanyújtotta Catherine-nek a sörösdobozt.

– A ház, ahol most én lakom, a nagyszüleimé volt – magyarázta a lány. – Amikor apám elvégezte az orvosit, és odaköltözött hozzájuk, ők már nem voltak fiatalok. Apám késői gyerek volt, testvér nélkül. Így hát a közelükben akart lenni, ha segítségre volna szükségük, és anyámnak sem volt kifogása ellene. Ezt a házat épp eladásra kínálták. Kapóra jött apámnak. – Catherine felsóhajtott. – Akkor még más volt minden. Az emberek idejöttek éjjel is ... - és hirtelen elhallgatott.

Fölpattant, egyenesen odament a hallba vezető ajtóhoz. Szemügyre vette az ajtókeretet.

– Szú? – kérdezte negédesen Tom.

– Hülye – szólt rá ingerülten Catherine. – Nézd meg ezt!

Tom odament melléje.

– Egy csengő, mint a bejárati ajtón. Az én házam hálósobájában szól. Apus azért szereltette föl, hogy ha éjszaka volt valami sürgős eset, az emberek bejöhessenek ebbe a várószobába, és csöngethessenek neki. Mondtam, hogy akkor más volt minden. Nyitva hagyta a bejárati ajtót, csak ezt csukta be, amelyik a hallba nyílik. Teljesen elfeledkeztem erről...

– Úristen, azt akarod mondani,, hogy csengethetek érted? – kérdezte Tom színpadiasan sokatmondó pillantással.

– Igen, de nem ajánlom!

– Még mindig működik?

– Gondolom, igen – mondta kétségbeesetten Catherine. – De el ne kezdj hülyéskedni velem, megértted?

Egy pillanatig Tom olyan csintalan képet vágott, mint egy nyolcéves kölyök, aki egy békát rejteget a zsebében. Aztán keskeny szája szokatlanul komoly vonallá zárult össze.

– Nem, Catherine, ezt megígérem – mondta. – Már épp elég megrázkódtatás ért.

– Köszönöm – mondta Catherine tiszta szívből. Visszaült.

Tom rágyújtott egy marihuánás cigarettára. – Biztos, hogy nem kérsz? Felvidítana – ajánlotta.

A lány megrázta a fejét. – Itt vetted? – kérdezte kíváncsian.

– Igen – válaszolta Tom, miután kifújta a füstöt, melyet mélyen benn tartott a tüdejében. – Pár napja. Az első lowfieldi kábítószer-ellátmányom.

– Csak nem Leonától? – kérdezte hirtelen ötlettel Catherine.

– Dehogy, az isten szerelmére! – Tom rámeredt. – Honnan a fenéből jut eszedbe?

De Catherine nem akarta a fiú orrára kötni, hogy a seriff arra célzott, hogy Leona birtokában lehet valami az apja rendelőjéből ... feltehetően orvosi felszerelés. Ostobaságnak érezte, hogy egyáltalán arra gondolt, hogy Leona marihuánát dolgozott volna fel. Vajon orvosi anyagok kellene hozzá, hogy szívhatóvá tegyék? Catherine látta, hogy Tom úgy rágcsálja óvatlan kérdését, mint a kutya egy különösen húsos csontot.

– Halljuk, aranyom, ki vele ... hiszen te tudsz valamit! – unszolta hízelegve Tom.

Hát az biztos, hogy nincs híján a csáberónek, ha akar valamit, gondolta Catherine. Tom szuggesztív módon tudta rámereszteni hosszú pillájú, barna szemét a leendő hírforrásra, úgy, hogy az elolvadt tőle; de Catherine már túl sokszor látta a trükköt ahhoz, hogy hasson rá.

– Ezt hagyd meg Leilának – mondta ridegen.

– Leilának? – kérdezte Tom. – Mi van Leilával?

Tom hiúsága, amelyen oly komoly csorbát ejtett menyasszonya, vigaszra áhítozott. Catherine látta, hogy ezúttal nem fogja megúszeni válasz nélkül.

– Semmi, csak tetszel neki – mondta vonakodva. Bánta, hogy

előhozakodott a témával. – Nem hiszem, hogy ne vetted volna észre.
– Márpedig Tom szemlátomást nem vette észre. Elégedetten simogatta banditabajszát.

– Leila nagyon csinos – mondta eltűnődve.

– És épp hogy elvégezte a középiskolát, ki se tette még a lábát Lowfieldből – mondta intően Catherine. És most már fogd be a szád, mondta magának. Egy hibát már elkövettél.

Nem akarta azzal tetézni, hogy kerítő és cinkos legyen egy olyan kapcsolatban, amely csak bajt hozna a szereplőkre. Tom hiú volt és éretlen, Leila pedig máris fülig beleesett, még mielőtt bármi lett volna köztük; és olyan fiatal ...

Ki vagyok én, a jóisten? – kérdezte magát Catherine gorombán. – Elég a jóslatokból! Nem állíthatod, drágám, hogy te vagy a világ nagy szaktekintélye a férfi – nő viszony kérdésében. Hány randid volt az utóbbi időben, hm?

– Elmentél valahová pénteken? - kérdezte Tomtól, témát változtatva, hogy megfélemezhesen a büntudatról. – Randevúd volt?

– Nem – vágta oda a fiú.

– Nem leselkedtem utánad – mondta sértődötten Catherine. – Csak hallottam a kocsidat, és tudod, hogy nemigen lehet másikkal összetéveszteni. – (Védekező húzás volt: Tom Volkswagenje valóban éktelen zajt szokott csapni.) – Azért tűnt fel, mert épp elaludni próbáltam.

Tom lazán hátradőlt. Csípős illatú füstfelhő vette körül. – Biztos, hogy nem kérsz belőle?

– Biztos – mondta türelmetlenül Catherine.

– Pedig elég jó ahhoz képest, hogy itteni – mondta a fiú. – Nem, nem randevúm volt. Ezért mentem – intett a cigarettával. – Nem könnyű dolog, ha az ember nem ismer senkit. Egy örökkévalóságig tartott.

– És láttál ... valamit? – Az orvosok szerint Leonát pénteken éjjel ölték meg.

– Mit láttam volna?

– Nem tudom, Tom. Akármit.

– Tudod, milyen Lowfield péntek éjjel, nem? Láttam a srácokat körbe-körbe száguldozni ugyanazokon az utcákon. Láttam a tanyasi feketéket, akik bejöttek a városba kocsmázni. Szerencsére megláttam Dilis Thompsont is (Thompson afféle városbolondja volt), pedig kivilágítatlan biciklin kerekezett, sötét ruhában. Ha ezt érted az „akármin” ... De ha netán arra gondolsz – folytatta Tom kéjjel, vontatottan ejtve a szavakat -, hogy láttam-e amint a sikoltozó Leona Gaitest kivonszolja a házából egy gerendával hadonászó óriás? ...

Catherine megborzongott. Noha Galton seriffől már tudta, hogy Leonát agyonverték, Tom szavaira megint ugyanazok a képek tódultak elő: Leona kinyújtott keze; a legyek.

Tom csillogó szemmel figyelte. – Jerry mondta, hogy valószínűleg valami súlyos fatárgy volt a gyilkos fegyver, egy baseballütő vagy valami hasonló ... a hagyományos „tompá eszköz”. Mindenesetre ... - Tom szemlátomást kereste, hogy mit is akart mondani – nem. Nem láttam semmit.

Nem vagyok normális, mondta magában Catherine. Nem vagyok normális, hogy ilyeneket kérdezek. Jó lehet az a fű. Talán rá kellett volna szoknom. Órákon át jól ellehetnék azzal, hogy magamban ülök, és vihogok.

– Vagy talán mégis – szólalt meg hirtelen Tom. – Talán ez még jó lesz valamire?

– Tessék?

De Tom csak széles gesztussal intett, és fölnevetett. Catherine végigmérte, ahogy lejjebb csúszott a pamlagon. Hosszú póklába elnyújtózott előtte. Ha tovább nyújtózik, lefolyik arról a pamlagról, gondolta Catherine...

– Tom ... - szólította meg zavartan.

– Parancsol, hölgyem?

– Vigyázz ... - tétovázott. Nem tudta pontosan, hogy mondja. – Vigyázz, nehogy azt higgyék, többet tudsz, mint valójában!

– Ugyan, kis Catherine! – Csúfondárosan rávigyorgott.

– Nem tréfálok, Tom. Nézd meg, mi történt a szüleimmel. Nézd meg, mi történt Leonával ... habár a seriff nem hiszi, hogy a kettőnek köze van egymáshoz. – Összeráncolta a szemöldökét; még mindig nem nyugodott bele, hogy a seriffnek volna igaza, noha Galton titokzatos célzásaiból megértette, hogy Leona olyan utakat járt, amelyek a seriff szerint közvetlenül a halálához vezettek.

– Én többet tudok, mint James Galton, abban biztos lehetsz! – mondta Tom, s olyan benyomást keltett, mint a szája szélét nyalogató macska. – Találd ki, ki árulja a fűvet Lowfieldben?

Catherine kérdően felvonta a szemöldökét.

– Hát ifjabb Jimmy Galton! – Tom fölnevezett.

– Na, ne – mormolta Catherine szívből jövő aggodalommal. Ha Tom tud róla, hányan tudnak róla még? Persze minden lowfieldi ifjanc. Szegény Galton seriff. Ő tud-e róla? Az ő helyzetében hogy is lehetne nem tudnia? Vajon Leona is tudta, tünődött el Catherine, hogy mivel foglalkozik az ifjabb James? És a Leona házában talált pénzkötegekben nem hallgatáspénz volt-e, amellyel valamelyik Galton fizette ki? A pénz, amely most az övé lesz, jutott eszébe a viszolyogtató gondolat.

– Bárcsak nem mondtad volna el ezt, Tom - mondta keserűen.

– Majd megvigasztallak, kicsi Catherine...

– Vigasztalsz egy nyavalyát. Hazamegyek.

– Ugyan, maradj csak. Igyál még egy sört. – Ismét rávillantotta a bájvigyort. – Egyesíthetjük az erőforrásainkat ... - Szemöldöke sokatmondóan járt fel-alá.

– Még mit nem – mondta Catherine, és kedve ellenére elnevette magát. – Ahogy elnézem magam, nemigen van egyesíthető erőforrásom most. Köszí a sört! Tom nemes erőfeszítést tett, hogy fölálljon.

– Nem, maradj csak, úgy festesz, mint aki tüstént hasra esne. Tudom, hol az ajtó. A holnapi viszontlátásra!

– Szió – mondta vidoran Tom. – Még meg kell írnom Leona nekrológját.

Erre a szívderítő végszóra csukta be maga mögött az ajtót Catherine.

Meg kellett nyújtania lépteit, hogy végigmenjen a köveken, amelyek ösvényként kötötték össze a két hátsó ajtót. A két ház közötti sövény belefutott az udvart szegélyező sövényekbe, zöld H betűt formálva. Catherine szülei azért ültették, hogy elszigeteljék magukat egyfelől az utcától, másfelől a szomszédoktól, s hogy elválasszák házuk hátsó udvarát a rendelőtől. Azóta igencsak elburjánzott, és Catherine-nek eszébe ötlött, ahogy átment az apja számára kihagyott átjárón, hogy bizony gondoznia kellene.

Még hozzá saját kezűleg, gondolta. Aztán lenézett karjára, amelyet fájdalmasan leégetett az előző napi napsütés, és úgy dongott, hogy inkább felbérel valakit.

Különben is, miféle bokrok ezek? Szétmorzsolta az ujjai között néhány levelet, amiből persze nem tudott meg semmit. Azon igyekezett, hogy ne gondoljon a két Galtonra, apára és fiára. Üres tekintettel meredt a bokrokra. Utálom ezt a nyavalyás sövényt, gondolta. Kivágatom az egészet! Amúgy is nyitott mindkét első kért, és ugyan mit szoktam csinálni a hátsó udvarban, amit ne láthatna bárki?

A sövényt gondolatban hozzátette a megváltoztatandó dolgok névsorához, amelyen már ott sorakoztak a függönyök, az ágytakaró, a ruhák és a cipők.

Valamivel jobban érezte magát, ahogy a jövőt tervezgette.

Amikor ennek az egésznek vége lesz, gondolta homályosan.

Ahogy belépett a hátsó ajtón, hallotta, hogy az utcai ajtónál csöngettek. A bűnösnek nincsen nyugovása, mondta magában kelleetlenül. Mi következik ezúttal? Vallatás? Csirkeragu?

Bosszúsan rántotta fel az ajtót. Látogatója végre Randall volt.

7.

– Van kedve kijönni a gáthoz?

– Szívesen – mondta könnyedén Catherine, miközben kis örömtáncot lejtett magában. – Jöjjön be, amíg rendbe hozom magam.

Eddig csak a Hírlap-nál hordott konzervatív öltönyeiben látta a férfit. Most vászonnadrág volt rajta és pólótrikó. Lapszerkesztő létére hihetetlenül izmosnak látszott. Csodálatosan festett.

Belehabarodtam, mondta Catherine magában, miközben a hálósobában gyorsan kikefélte a haját. Mennyi ideje már, hogy utoljára belehabarodtam valakibe?

Ahogy bepúderezte egy kicsit az arcát, eszébe jutott a régi eset.

Kihallgatta a háló ablakából a fiatalembert. A fiú egy diáktársával beszélgetett, miután az ajtóban elbúcsúzott Catherine-től.

– Na, milyen volt a Szfinxszel? – kérdezte szórakozottan a másik.

– Mintha Hófehérkével randevúzna az ember. Fogalmad sincs róla, megszólal-e, és ha igen, mit fog mondani; és úgy érzed, lehet, hogy ott a hét törpe a zsebében.

A fiú nem hívta el többé; Catherine annyira elbátortalanodott és megbántódott, hogy azután sokáig csak nemet mondott mindenkinek.

De most nem félek, futott át rajta, ahogy besietett a fürdőszobába (még csak az kellene, hogy a gátnál jöjjön rá).

Ahogy lehúzta a vécét, azon töprengett, vajon nem azért olyan vonzó-e Randall, mert hosszú ideje nincs senkije; mert Leona magányos élete és halála rákényszerítette, hogy elgondolkodjék, nem marad-e örökre egyedül.

– Nem érdekel – mondta ki fennhangon, és felhúzta farmerján a cipzárat.

Ahogy ismét a tükörbe pillantott, megállapította, hogy határozottan életteli külseje van. A tegnapi napsütés megszüntette a sápadtságát. –

Bár, ami azt illeti – mormogta -, az orromat kihagyhatta volna.

Na és, gondolta, miközben egyik zsebébe begyömöszölte a kulcsát, a másikba a cigarettát. Na és?

*

Nem gondolta volna, hogy ennyire el tudja engedni magát a férfival. Egész életében hallotta maga körül Randall nevét: anyja jóban volt Randalléval, noha Angel Gerrard jó pár évvel idősebb volt. A két asszony, bizalmasan üldögélve kávéjuk fölött a konyhában, annak idején rendszeresen kitárgyalta a gyerekeket; és Catherine, ahogy körülöttük tett-vett, végighallgatta (különösebb érdeklődés nélkül, hiszen a fiú annyival idősebb volt), hogyan végezte el Randall a középiskolát, az egyetemet, és hogyan kapott állást egy képviselőnél, a Gerrard család barátjánál.

Randall alakja azóta sem lett valóságosabb, hogy Catherine odakerült a Hírlaphoz. Jelenléte olyan magától értetődő volt, valami bizonytalan módon, hogy Catherine egyszer sem nézte meg alaposan. És az első néhány héten Catherine csak gépiesen tette, amit kellett, szinte sokkos állapotban. Amikor lassan-lassan visszatértek érzései, szinte zsibogva, mintha egész lénye elzsibbadt volna, apránként megismerkedett munkatársaival, de Randall a látóköre szélén maradt. Meg-megjelent az irodában, hirdetéshelyeket adott el, terjesztőket vett föl, felügyelt a hatalmas papírbálák lerakodásánál: mindig volt valami dolga. Éles szemmel ügyelt, hogy mi kerül a lapjába, s írt egy-egy cikket, ha Tomnak és Catherine-nek már túl sok volt a dolga. És mindig felbukkant.

Ugyanúgy hozzászokhatott a nevem említéséhez, mint én az övéhez, gondolta Catherine, ahogy békés hallgatásba merülve kihajtottak a városból. Ez a közvetett ismerősség fölmentette őket az alól, hogy tüstént információt cseréljenek, mint a férfiak-nők rendszerint. Catherine szinte elálmosodott, olyan meghitt, jó érzés fogta el.

Lassan kiérték a gáthoz. A kavicsos út, amely addig egyenesen húzódott a földek látszólag végtelen síkját át, most éles kanyarral emelkedni kezdett.

Catherine kissé előrehajolt, újra átélve az izgalmat, amelyet ezen a

hirtelen emelkedően érzett annak idején, amikor kiskorában nagyapja mellett ült a furgonban. Olyan izgalmas volt, akár a hullámvasút.

Randall rápillantott, és rámosolygott.

Még egy nekirugaszkodás, és fent voltak a gáton. A tetején húzódó kavicsos út épp csak elég széles volt ahhoz, hogy két autó elférjen egymás mellett. A folyó felőli oldalon legelésző marhák tarkították a zöld, füves lejtőt, amely lenyúlt egészen a fáig, melyek a folyót szegélyező mocsaras terület szélét jelezték, helyenként azonban a lejtő megint fölemelkedett szerény méretű partfokokká, amelyek lenéztek a vízre.

Egy-két út a halásztanyákhoz vezetett lefelé. Randall elhaladt mellettük, Catherine megkönnyebbülésére. A halásztanyák szedett-vedett hétvégi kunyhói és szanaszét szórt sörös-palackjai ízléstelenek és nyomasztóak voltak a szemében.

– Hová megyünk, Randall? – kérdezte bátortalanul.

– A bulifokra.

Catherina bólintott. Igen, most oda kell menni.

– Iskolás korom óta nem jártam arra – mondta. – Hallom, kiraktak oda asztalokat meg szemégyűjtőket. Meg felszórták sóderral, parkolóknak.

– Igen – mondta a férfi. – Középiskolás koromban minden tavasszal kinn ragadt ott valaki. Részegek voltunk, mint a csacsi, és ott tébláboltunk a sárban, ágakat keresve a kerekek alá. Persze a szüleink kocsijainak kerekei alá. És valaki más kocsiján kellett visszamenni a városba, aztán rávenni a benzinkutas Dannyt, hogy jöjjön ki a daruskocsival, de ne szóljon a szüleinknek ...

– És összedobtátok rá a pénzt – mormolta bólogatva Catherine.

– Össze bizony. – Randall fölnevetett, hogy összecsendjenek az emlékeik.

Letértek a fok felé. Az út kavicsos ösvénnyé romlott, amely sűrű aljnövényzeten kanyargott át. Úgy építették, hogy ne öntse el az árvíz, de egy-egy komolyabb eső után egyes részei víz alá kerültek. Most, hogy az idő olyan régóta száraz volt, nem kellett emiatt aggódniuk.

Catherine látta, hogy úgy ágaskodnak ki a földből a fák gyökerei, mint megannyi kiszáradt csont. Ágak súrolták a kocsit. Az összefonódó növényzet tetőt borított az út fölé. A kocsiban félhomályos hűvösség volt.

Randall nagyon lassan vezetett. A kavics is elfogyott, s már csak a föld maradt, melyet hepehupásra mosott az eső, aztán keményre száradt. A kocsi ingott, rázkódott.

Néhány kanyar után újra fölfelé kapaszkodtak. A fák megritkultak, könnyebb volt vezetni.

Catherine hirtelen meglátta, hogy napsugár csillan meg a vízen.

A partfokon kivágták a fákat, nagy területet hagyva szabadon. Randall leírt egy kört a kavicsos autófordulón, úgy, hogy a kocsi orra visszafelé nézett, az ösvény felé. Néhány tisztára mosott olajoshordó állt a tisztáson, szemétgyűjtőnek. Szemlátomást betöltötték feladatukat.

– Sokkal jobb így – mondta helyeslően Catherine.

Aztán egy szót sem szóltak, amíg le nem telepedtek a fok szélén. Alattuk a part egyenletesen lejtett a locsogó vízig. A régi, itt-ott repedezett cement résein kidugták fejüket a kiirthatatlan parti gyomok. A cementen nem látszott emberi hulladék, csak a folyó hordaléka: fa és gyomdarabok.

Catherine felsóhajtott. A Mississippi túlsó, arkansasi partja tisztán, vékonyan látszott a távolban.

Jól érezte magát.

Más volt ez, mint akárki más férfival. Catherine nem tudta megmagyarázni magának, hogy lehet, hogy valaki, akit olyan távolinak és közömbösnek vélt, ilyen könnyen és természetesen váltson szerepet. De nem is akarta megmagyarázni, nem akart aggodalmaskodni vagy csodálkozni, vagy elképzelni, milyennek láthatja őt a férfi. Most az egyszer egészen póztalan volt.

A gyors, alattomos áramlás egy jókora ágat sodort lefelé, New Orleans felé. Nézték, ahogy elhaladt mellettük. A folyó olyan nagy, mély gondolatokat ébresztett, amelyeket a legjobban csendben

lehetett megosztani egymással.

– Talán jön majd egy uszály – mondta egy idő múlva Catherine.

Iskolás korában a többiekkel mindig kiálltak a fokra, és kiáltoztak az osztályosoknak, hangjukat messzire vitte a víz. Az uszályosok néha feleletképpen megszólaltatták a mély hangú hajókürtöt.

– Éjszaka jobb – jegyezte meg Randall újabb békés kis csönd után.

Catherine emlékezett: sötét vízen csillogó fényekre, amíg az uszály el nem tűnik a szem elől a kanyarulatban.

– Itt maradunk, amíg jön egy – mondta a férfi.

Hátracsúszott, amíg Catherine mögé került, a lány két oldalán kinyújtva lábát. Vastag ujjai szelíden beletúrtak a lány hajába, szétválasztották, fésülgették a tincseket. Catherine úgy élvezte, mint egy macska, szemét félig lehunyta, gerincén futkosott az izgalom.

– Olyan, mint egy tál, mint egy tál pereme – mormolta a lány. A férfigeze hozzáért a fejbőréhez, és Catherine megborzongott. – Se eleje, se vége. Csak folyik, folyik. Esténként kijönnek a gyerekek, figyelik a folyót. ...

– És leúsznak a kivilágított uszályok.

– És megnő a gyapot – mondta a lány -, aztán leszedik, és újat ültetnek.

– És a városban eljátsszák ugyanazokat a szerepeket – mondta Randall. – Más-más emberek játsszák őket. De színre kerül mindegyik – a polgármester, a csavargó, az ültetvényes. Az újságszerkesztő.

– Kutyákat ütnek el az autók – mondta Catherine, és megélesedett a hangja, eltűnt belőle az álmatag merengés.

– És más kutyák is vannak – mondta halkán Randall. Keze Catherine hajában pihent, mozdulatlanul, várakozón.

– Más kutyák is – ismételte meg egy pillanat múlva a lány, s a férfi keze újra elindult.

Majdnem elveszett a pillanat varázsa Catherine számára, amikor megint megjelent előtte a nagy, szükségbarna kutyatetem, ahogy ott

fekszik a poros út mentén. De a folyam folytonossága, amelyben a városka folytonossága tükröződött, elmosta sodrában a képet.

Amikor Catherine bőre bizseregni kezdett, behúzódta az árnyékba. Randall befeküdt egy rozszasztal alá, nem törődve a hangyákkal és egyéb érdeklődő rovarokkal. Catherine hasra feküdt az asztalon, és lebámult rá. Nem félt a hangyáktól, ma nem, de látni akarta a férfi arcát.

– Mivel foglalkoztál Washingtonban? – kérdezte lustán.

– Közzétettem a szenátor sajtónyilatkozatait. Ezt-azt mondtam különféle embereknek. Kívánatra értesüléseket szivárogtattam ki. – elnevette magát.

– És vissza akartál jönni?

– Eleinte nem. Megfeledkeztem minderről. Büszke voltam rá, hogy egy nagyobb világ polgára vagyok.

– És később?

– Később – mondta Randall vontatottan -, egy idő múlva nem tiltakoztam a családi hagyaték ellen. Mihelyt visszajöttem lakni Lowfieldbe, helyesnek és magától értetődőnek látszott minden.

– Szokott hiányozni Washington, az, hogy az események középpontjában légy? Egy nagyobb világ polgáraként?

A férfi elgondolkodott. Catherine nézte, hogy hullámzanak izmai, ahogy a feje alá teszi a kezét.

– Most, hogy egy ideje Lowfieldben vagyok – válaszolta lassan -, olyan, mintha itt volna a világ közepe.

– Látsz szemüveg nélkül? – érdeklődött nagy komolyan Catherine.

– Nem – mondta Randall, és elmosolyodott. Levette a szemüvegét, és vaksin rápislogott a lányra. – Nem unod az esküvői tudósításokat?

– Egyik olyan, mint a másik. Csak a nevek változnak. De nem rossz. Valakinek meg kell csinálnia, és legalább leköt. Boldoggá teszi az embereket... Te föl akartál venni engem a laphoz?

– Tudtam, hogy alkalmas vagy rá – mondta Randall. – Csak azt nem értettem, mi húz oda. Aztán beszéltem anyámmal, aki még mindig

résztulajdonosa a lapnak. Ő erősködött, hogy pontosan te vagy az, akire szüksége van a Hírlap-nak. Azt hiszem, terveket szövögetett veled kapcsolatban.

Catherine kérdően felvonta a szemöldökét.

– Elege volt már belőle, hogy a memphisi mulatókba járok nőkért.

– Ó. – Catherine pislogott egyet.

– Telt-múlt az idő, nekem mindig sok volt a dolgom, te meg mindig csendben elvégezted a munkádat és hazamentél.

– No igen – mondta Catherine.

– Aztán eszembe jutott, hogy miért akarhatta anyám, hogy a laphoz került, és figyelni kezdtelek.

– Nem vettem észre.

– Tudom, és majd megőrültem. Azt mondtam magamnak: Randall, tizenkét évvel vagy idősebb ennél a lánynál, naponta egy tucatszor ellépdelsz az asztala mellett, de föl se néz. Ha mondasz neki valamit, csak bólint, és folytatja a munkát.

– Kinyitotta a szemét, és felsandított Catherine-re. A lány fegyelmezte az arcvonásait. – És kifejezéstelen képet vág – mondta Randall.

Catherine fölnevetett.

– Jószerivel megdupláztam az esti kocogótávomat, és vettem két nehezebb súlyzót.

A lány lenyúlt és elismerően megtapogatta a férfi vállát.

– És nem mertem randevút kérni tőled, mert az alkalmazottam vagy, és esetleg úgy éreztél volna, nem utasíthatok vissza. Nem tudtam, hogyan reagáltál volna.

– Eljöttél, amikor bajban voltam – mondta Catherine. – És most már odafigyelek rád.

– Pedig rendszerint nem így mennek a dolgok – mondta Randall.

– Tudom.

*

Láttak uszályt.

Méltóságosan, lassan tűnt el a folyó kanyarulatában. Fényei csillogtak a vízen.

Randall odakiáltott, s a kürt válasza komoran, szépségesen szállt a sötétben hömpölygő folyam felett.

*

– Van otthon gombó – mondta Catherine visszafelé menet. – Mrs. Perkins adománya; a hölgy louisianai származású, és biztosan kiváló gombókészítő.

– Ezt vegyem ajánlatnak?

– Igen – mondta a lány, immár megint tartózkodóan, hogy eljöttek a folyótól.

– Éhes vagyok.

A gombó elsőrangú volt.

*

– Itt maradjak? – kérdezte Randall.

Hirtelen rájuk vetődött a következő nap árnyéka. Ismét főnök és alkalmazott lesznek majd. Aztán Catherine megharagudott magára, hogy ilyen gondolatokat enged meg.

Kísértést érzett, hogy igent mondjon, hogy kifacsarjon minden jót ebből a naphól, félve, hogy úgysem tart soká az egész, hogy talán sohasem ismétlődik meg. Hosszú ideje nem bízott már a holnapokban

...

Hazardírozott.

– Ne. Várjunk – mondta.

8.

A hétvége megrázkódtatása, félelme és boldogsága utána hétfő rosszul indult. Catherine szeretett volna olyasvalamit fölvenni, Randall tiszteletére, ami még nem volt rajta az irodában. A ruhásszekrényben azonban csak azok az unalmas ingruhák lógtak, amelyeket egyetemi gólya korában viselt, amikor a lányok még nem farmerban jártak az előadásokra. Mindet számtalanszor viselte már.

Ha elmegyünk valahová Randallel a következő hétvégén, valamelyik este be kell majd mennem Memphisbe, hogy vásároljak valami ruhafélét, gondolta tétovázva. Nincs az az isten, hogy ilyet vegyek föl!

Hirtelen haraggal magára rángatta a legkevésbé kifakult ingruhát.

– Jó reggelt! – szólt oda kurtán Leila Mashamnek, ahogy belépett a Hírlap főtérre néző kapuján. A kedvén semmit sem javított a hosszú lábú Leila látványa, aki vadonatúj nyári ruhában pompázott, mely szabadon hagyta aranybarna vállát. A lány izgatottan odaintette magához, a Catherine kénytelen volt megtorpanni, mielőtt bemasírozott volna a riporterek szobájába.

Catherine azt várta, hogy a lány ki akarja faggatni a hétvége nagy eseményéről, ám Leila, akinek csak egyvalami járt az eszében, színpadiasan azt suttogta: - Tom korán jött be ma reggel! – A lány barna szeme tágra nyílván fogadta ezt a példa nélküli hétfői munkakezdést.

– Nem Memphisből kellett idehajtania – suttogta vissza Catherine, mert időben eszébe jutott Leila epekedése ahhoz, hogy visszafojtsa a „Na és?”-t.

– Csak nem itt volt az a nő?

Az a nő minden bizonnyal Tom menyasszonya...

– Szakítottak – mondta kifejezéstelenül Catherine.

A másiknak ezzel kitárta a mennyország kapuját.

– Uhh – mondta Leila, mint akit hátba vágtak.

Catherine megcsóválta a fejét, ahogy átment a riporterek szobáján a íróasztalához. Tom máris buzgón dolgozott, vadul verte az írógépet, gyors oldalpillantásokat vetve a mellette heverő jegyzetekre. Catherine jelenlétét egy biccentéssel nyugtázta, jelezve, hogy nem szeretné, ha félbeszakítanák, majd visszagörnyedt a billentyűk fölé. Hosszú, vékony ujjai fűgén cikáztak.

– Micsoda lázas tevékenység hétfőn – mormolta Catherine, miközben lehúzta a műanyag takarót az írógépről. Aztán ráébredt, hogy Tom a főcikket írja, Leona haláláról. Egy pillanatra mozdulatlaná dermedt, keze ölében nyugodott, ujjai között a félig összehajtogatott géptakaróval.

Sok a tennivalóm, ez nem állhat az utamba, gondolta elszántan. Határozottan begyömösölte a géptakarót a megszokott helyére, a fiókba, és az „Elintézetlen” feliratú dobozból kiemelt egy halom papírt. Ahogy átlapozta őket, a fülét hegyezte, nem hallja-e meg Randall hangját.

Aztán fokozatosan, ahogy belemerült a munkába, elfelejtett fülelni. Amikor erre ráébredt, azt gondolta, annál jobb.

Épp a társasági rovat beosztását vizsgálta – amelyet sebtiben fölvezolt, ahogy gyűlt az anyag – amikor megriadva észrevette, hogy Randall ott áll az íróasztal túloldalán.

Roszbabb vagyok, mint Leila, gondolta bánatosan.

– Mozi Memphisben péntek este? – kérdezte Randall.

Catherine bólintott.

– Nem mosolyognál, Szfínx?

Catherine rámosolygott.

Ahogy a férfi Leila szobáján át bement az irodájába, Catherine vidáman gépelte: „A menyasszony anyja krémszínű selyemruhában jelent meg ...”

*

Catherine gyorsan végzett két esküvővel. Örült, hogy nem kellett

személyesen részt vennie a szertartásokon. Rendszerint beadott valami ajándékot a menyasszony házába, kifejezte sajnálkozását, és ott hagyott egy kitöltendő űrlapot, amelynek segítségével szinte gépiesen megírhatta a beszámolókat.

A koszorúslányok neve és lakóhelye, a vendégek ruhájának leírása, a cicoma részletei a déli szokás szerint rövid esti összejövetelel. Az ifjú férj foglalkozása, az ara foglalkozása (ez nemrég került bele). A mézeshetek úti programja.

A nyár és a karácsony volt a két házassági főszezon. Májusban az érettségizettek ünneplése zajlott. Az év többi részét a nekrológok, a gyermekek születésnapjainak zsúrjai, évfordulók és ünnepi vacsorák, utazások és máshonnan jött vendégek töltötték ki. Mindez Catherine társasági rovatában jelent meg, kivéve a nekrológokat, amelyek helykitöltőként szóródtak szét a különböző oldalakon. Ezeket is Catherine szokta megírni – hacsak valamilyen okból nem számított rendkívülinek a haláleset, amikor is Tomhoz került.

Leila gyakrabban szokott telefonhívásokat kapcsolni Catherine-nek, mint akárki másnak. A kis újságnál hétfő és kedd volt a legzsúfoltabb nap, a megjelenés előtti két nap, amikor az emberek rájöttek, hogy még a heti lapzártá előtt meg kell keresniük Catherine-t. A Hírlap-ot szerdán délelőtt nyomták, és szerda délután került a terjesztőkhöz.

Ez a hétfő sem volt más, mint a többi. Catherine egyenletesen dolgozott egész délelőtt, jegyzeteket készített a telefonbeszélgetésekről, és mihelyt tudta, végső formába öntötte őket írógépén.

Tizenegyre már képtelen rendetlenség lepte az íróasztalát. Ideje volt átnézni, mivel készült már el, és mi van még hátra.

Négy esküvő. Egy a mostani számba, három a jövő hetibe. Gondosan ellátta őket dátummal. A múlt pénteken két másik esküvőt vissza kellett vinnie a szedőnek. Ellenőrizte: rendben van, a kísérő fotókat csatolták az új példányhoz.

Betette az esküvőt egy irattartóba, és átnézte a többi vékony, sárga lapot. Egy kis pletyka, Drummondék európai útjáról: majd örül neki az öreg házaspár, amikor visszajönnek és elolvassák a felgyűlt

újságokat. Egy esküvői vacsora, egy keresztelővacsora. És két születésnapos gyermekzsúr. Catherine viszolyogva fintorgott.

Az előző társasági rovatvezető indította el ezt a szokást, és vették tőle a lapot, mint a cukrot, de Catherine mindig is borzasztó negédeskedésnek érezte, hogy gyerekek születésnapos zsúrjairól közöljenek cikkeket, amelyeket kivétel nélkül a szerető nagyszülők készítette amatőr fényképek illusztráltak: a képeken úgy-ahogy egyenes hátúra támasztva ültek az apróságok magas székeken, a fejükön nemritkán ferdére csapott farsangi kalap. Catherine régóta szerette volna megszüntetni ezt a szörnyűséget, de tekintettel arra, hogy mennyire kapóssá tette a lapot (minden gyereknek számos rokona lévén, akik feltétlenül akartak egy-két példányt), föl sem vetette Randallnek a gondolatot. A Hírlap-nak minden lehetséges jövedelemre szüksége volt.

A Gerrard családnak volt olyan mit a tejbe aprítania, de csak azért, mert egy bölcs előd végrendelete jogilag lehetetlenné tette, hogy családi tőkét fektessenek az újságba. A Gerrardok több nemzedéke kapott gyomorfekélyt azon igyekezve, hogy hitelképes maradjon a lap.

A készülő szám egyik születésnapos beszámolója már készen állt, legépelve, fényképekkel. A másikat is megírta már, de nem volt hozzá kép. Ahogy elolvasta az első sort, Catherine-nek rögtön eszébe jutott, hogy ez Sally Barnes Boone kislányának zsúrja volt. Martin Barnes nagyapánál tartották, és Catherine visszaemlékezett, hogy Mrs. Barnes biztosította róla, hogy még hétfőn délelőtt behozza a képet.

Az órájára pillantott. A fene egye meg, oda kellene telefonálnia. De fészélyezte a gondolat, hogy felhívja Barnesékat. Talán neheztelnek érte, hogy beszámolt a seriffnek arról, hogy Leona holttestének környékén látta Martint. Barnes felesége, Melba kiszámíthatatlan asszony hírében állott.

Alighanem ő is azok közé a deltavidéki „különcök” közé tartozik, akiket Galton seriff olyan büszkén emlegetett, gondolta keserűen Catherine. Várok holnapig, kertelt magában. Talán valaki bejön azzal a nyavalyás képpel.

Eddig nem is volt ideje rá, hogy odafigyeljen, mit csinál Tom .

Most meglátta a nagy falszélességnyi ablakon át, amelytől a riporterek szobája olyan volt, mint egy napsütötte akvárium. Tom éppen a tár közepén álló törvényszéki épület felé lépkedett, kezében a fényképezőgépével.

Eszerint már leadta a Leona Galtes-cikket Jewel Crennának, a szedőnőnek. Catherine szerette volna elolvasni, és amúgy is vissza kellett vinnie az anyagát a nyomdába. Fölmarkolt egy köteg sárga lapot, és átment a lengőajtón a nagy nyomdacsarnokba.

Nem fogadta kifejezett némaság, amikor a nyomdaüzemiek észrevették, de egy pillanatra határozottan megtorpant a nyüzsgés. Catherine meglepetten megállt az ajtó mellett.

Szeretnének kikérdezni, jött rá egy pillanat múlva. Senki a világon nem olyan kíváncsi, mint azok, akik újságnál dolgoznak, akármilyen minőségben is; erre akkor eszmélt rá, amikor belépett a Hírlap-hoz.

Most kihúzta magát, összeszorította a száját, és elkerülte a tekinteteket, amelyek az övét igyekeztek elkapni, hogy megállítsák.

Sem Garrynek, a művezetőnek, sem Sarahnak, a tördelőnek nem volna mersze, hogy egyenesen megszólítsa, mérte föl gyorsan Catherine, de rettegett attól, hogy Salton Simsszel, a gépmesterrel összefusson. Sims akárkitől akármit megkérdezett, ha egyszer kíváncsi volt rá.

Catherine gyorsan belépett a szedőfülkébe. Jewel Crenna buzgón dolgozott, s hétfőnként-keddenként hírhedetten ingerlékeny volt, így hát Catherine szó nélkül nekitámaszkodott mögötte a falnak, és átlapozta a szedésre való anyagokat. Az irattartó doboz színültig volt hirdetés kiegészítésekkel és az előző héten már kiszedett cikkek utólagos módosításaival. Catherine hozzárakta saját papírköteget a halomhoz, és elkezdte átnézni a kész hasáblevonatokat. Jewel biztosan kiszedte Tom cikkét, mihelyt kézbe kapta, hogy a többiek elolvashassák.

Jewel fölpillantott, hogy megnézzé, ki merészkedett be a birodalmába, aztán tekintete visszaugrott az eléje fölcsíptetett kéziratlapra, miközben keze biztosan, Catherine szemében irigylésre méltó fürgeséggel mozgott a billentyűkön.

Jewel magas nő volt, gyanúsán fekete hajú, kreol bőrű. Markáns szépségéhez éles nyelv társult, amely nem ismert mérsékletet, s amely az általános vélemény szerint két válása okozója volt.

Catherine a lelke mélyén mindig csodálta Jewelt, a csodálatba azonban jó adag egészséges félelem is vegyült. Jewel gátlástalanul ordította, ha méregbe jött, márpedig az ordítás mindig megfélemlítette Catherine-t.

Catherine átfutotta a tördelt szedést, hogy kihámozza a magvát Tom jól megírt beszámolójának. Felvonta a szemöldökét, amikor Tom tőle idézett: még ahhoz hasonlót sem mondott, amit Tom jókedvében kitalált. Tom szemlátomást úgy érezte, többet megengedhet magának, ha egy újságíró kollégát idéz.

Na és, vonta meg a vállát. Az idézetek kétségkívül jobban hangzottak, mint bármi, amit valójában mondott; és a tartalmuk igaz volt, ha a forrásuk nem is.

Annyira belemerült az olvasásba, hogy időbe tellett, amíg észrevette, hogy Jewel ujjai mozdulatlanok – hihetetlen jelenség hétfő délelőtt. Catherine felpillantott, s azt látta, hogy Jewel szembefordul vele, térdén nyugtatva széles kezét.

– Remélem, nem zavarok – mondta tüstént Catherine. Nem akarta, hogy Jewel rázúdítson néhány olyan velős kifejezést, amellyel nyugalmanak háborítóit szokta elkergetni. Jewel tudatában volt, milyen sokat ér Randallnek és a Hírlap-nak.

A gépek zaja, ahogy el-elindultak, aztán elhallgattak Salton Sims keze alatt, csak halkán szűrődött be Jewel elszigetelt is fülkéjébe.

– Hallom, elmondtad a rendőrségnek, hogy láttad Martint arrafelé, ahol megtalálták azt a Gaites nőt – mondta hirtelen Jewel.

– Igen – ismerte be óvatosan Catherine, csodálkozva Jewel érdeklődésén.

– Erre Melba Barnes a fejébe vette, hogy Martin ott járt a konyhóban, mert összeszűrte a levet Leona Gaitesszel, de már holtan találta – mondta megvetően Jewel. – Mintha Martinnak nem volna jobb dolga, mint hogy egy olyan kopasztott csirkével kezdjen. Annak

a Melbának annyi esze sincs, amennyivel az isten egy kecskét is megáldott! – Jewel várakozóan elhallgatott, de Catherine jobbnak látta, ha nem szól. Kezdt fény derülni rá, hogy mit keresett Martin Barnes ott az úton szombat reggel. Dehogy járta a területét: Jewel Crenna házában volt, az országút mellett!

– Martin nincs oda érte, hogy elmondtad Jimmy Galtonnak, hogy láttad – folytatta barátságosan Jewel. – De tudja, hogy muszáj volt; miért is nem mondtad volna el? Hát persze hogy énnálam volt, nem a területét járta. Melba még mindig nem jött rá, mi újság – még hogy Martin és Leona! -, de azt tudja, hogy valami bűzlik Martin aznap délelőtti távollétében. Na, erre nagy tűzijátékot rendezett a hülye némben! „Martin – mondom neki -, egyik füleden be, a másikon ki.” Amikor tegnap hazament a templomból Melba cirkuszt csinált, nekiállt bögni, hogy most mindenki megtudja, hogy Martin megcsalja, és hogy nézzen az emberek szemébe, mi lesz a gyerekekkel (mind felnőtt már) és a többi és a többi ...

Jewel hangja magas lett és nyafka, pontosan mímelve Melba Barnesét. Most szokásos, erőteljes hangján folytatta: - De én azt mondtam Martinnak, hogy Catherine Lintonnak több esze van, mint Melbának, ő rájöhet a dologra; de persze Catherine – és Jewel sokatmondóan felvonta a szemöldökét -, Catherine nem mondaná el senkinek. Catherine rendes lány, mondtam, ő mindig lakatot szokott tenni a szájára.

Jewel határozott biccentéssel értésére adta Catherine-nek elismerését és hogy távozhat. Catherine némán lerakta Tom cikkét, és kisurrant a fülkéből. A lengőajtón át visszament saját birodalmába, tudatában annak, hogy egyenes és határozott parancsot kapott: ne üsse az orrát Jewel dolgaiba!

Pedig Jewel alighanem túlbecsül, gondolta Catherine fanyar mosollyal, ahogy újabb papírt fűzött az írógépébe. Nem hiszem, hogy valaha is „rájöttem volna a dologra”. Ez a nő aztán nem veszi el a fejét! Úgy érzem magam mellette, mint aki most bújt ki a tojásból ...

Aztán Catherine összeráncolta a homlokát. Ujjai mozdulatlanul nyugodtak a billentyűkön. Vajon fizetett volna Martin Barnes azért

egy zsarolónak, hogy titokban maradjon viszonya Jewellel? Jewel reakciójának tartalma az lett volna, hogy „Menjen a francba, tőlem azzal közli, akivel akarja!” , de Martin Barnest másféle fából faragták. Amennyire Catherine ismerte Melba Barnest, úgy sejtette, hogy a nő, ha jó válóoka volna, mindent kifacsarna Martinból, amit csak tudna. Márpedig az nem lenne kevés.

Lehet, hogy Martinnak elege lett a zsarolásból. Lehet, hogy végül erőszakos tettben robbant ki belőle a feszültség, ami felgyűlt benne amiatt, hogy titkos viszonyt tartott fenn a kisvárosban, ráadásul egy féltékeny feleség, egy rossz házasság súlyával a vállán – különösen ha hozzávesszük a zsarolás terhét is.

Galton seriff nem tett említést róla, hogy mennyi pénzt talált Leona házában. Mind zsarolásból származott vajon? Hány embernek lehet Lowfieldben olyan titka, amelynek titokban maradásáért fizetni is hajlandó?

Egy héttel ezelőtt Catherine azt mondta volna: „nem soknak”. De tegnap Tom elmondta, hogy az ifjabbik Jimmy Galton kábítószerrel üzletel. Ma Jewel Crenna elmondta, hogy viszonya van egy tekintélyes ültetvényessel

Hány ember rejtegethet még piszkos titkokat? És Galton seriff nyomatókosan célzott valamiféle egyéb törvénytelen ségre, amivel a volt ápolónő foglalkozott.

Abból is látni, mennyire szíveltem Leonát, hogy különösebb meglepetés nélkül tudomásul veszem, hogy zsaroló volt, tünődött Catherine

A lengőajtó kivágódott, aztán visszacsapódott, ahogy Salton Sims a Hírlap gépmestere belépett rajta. Salton mindenhez oldalvást ment oda, és addig a pillanatig, amíg megállt az íróasztala mellett, Catherine reménykedett, hogy Salton nem ejti útba, mert látszólag a kartotékszekrények felé tartott.

– Elkerültem magát, amikor nálunk járt hátul – mondta Salton vidoran.

Catherine összeomlott. Nincs menekvés! Saltont megyeszerte

ismerték és rettegték mert hírből sem ismerte a tapintatot, és nem lehetett elhallgattatni, amíg el nem mondta a magáét.

– Nem mondom, szép látvány lehetett az öreg Leona Gaites szétvert fejjel – kezdte Salton. - Csupa vér volt, mi?

Catherine segélykérően körbepillantott, de Tom még mindig a törvénytáblán volt.

– Igen Salton, úgy, ahogy mondja; és ha nincs ellenére, nem kívánok beszélni róla – mondta reménykedve Catherine.

Salton bedugta a kezét csupa olaj overallja zsebébe, és rávigyorgott Catherine-re.

– Hát tudja, mint mondok én? – kérdezte.

– Lefogadom, hogy mindjárt meghallom.

– De meg ám! Senki se mondhatja, hogy ami a szívemen, az nincs a számon!

Ez bizony szentigaz, öregem, gondolta a lány.

– Én azt mondom, jó, hogy így történt.

– De Salton! – Nem kellett volna megbotránkoznia, mégis megbotránkozott. A szeme sarkából látta, hogy Leila bejön a szobába, és elkezd matatni a kartotékszekrényekben. Talán Leila jelenléte megfélemezteti Saltont, akinek a szemében minden húsz év alatti nőnemű lény szent volt. De nem volt szerencséje.

– Gondoljon csak bele, Catherine! Jó, hogy így történt. Leona istentelen asszony volt.

– Istentelen? – mondta utána erőtlenül Catherine. Mennyi ideje már, hogy ezt hallottam valakiről, méltóztott el magában. Ilyen csak Salton mondhat.

– Az bizony. Biztosan tudom, egy hölgytől, akit nem akarok megnevezni, hogy Leona csecsemőket ölt.!

Catherine végre megértette, mire használta Leona Dr. Linton felszerelésének egy részét. Kétségbeesetten Leilára pillantott, és látta, hogy a lány megrendülten áll ott, és elszörnyedve bámul Salton kerek képére.

– Ha jól értem, azt akarja mondani, hogy magzatelhajtással foglalkozott – mondta Catherine vontatottan.

– Ezt hallottam egy bizonyos hölgytől – ismételte meg elégedetten Salton.

– De az abortusz legális! – méltatlankodott Catherine. – Elvégzik Memphisben, innen ötven kilométerre! – és Mississippiben legális-e? Nem tudta biztosan.

– Túl sokan járnak be innen mindennap Memphisbe – ríposztzott Salton. – Bármelyik kislány menne be innen ilyesmiért Memphisbe, egy szempillantás alatt rájönnének. És melyik kölyök mehetne el innen két napra Jacksonba anélkül, hogy a szülei utánajárnának, miben sántikál?

– Ez igaz – vallotta be Catherine.

– Hát akkor vissza ahhoz a nyomorult öreg géphez – mondta boldogan Salton, és kisurrant az ajtón, noha az utolsó pillanatig úgy rémlett, egyenesen a falnak tart.

Abortusz! Pompás. Abortuszok és zsarolás: micsoda nagyszerű örökség száll rám! Erre kellett tehát az orvosi eszközök: Leona kiegészítette a nyugdíját.

Catherine azon kapta magát, hogy összemarkolta minden haját, és föltornyozta a feje búbjára, pedig azt hitte, hogy ezt az ideges szokását levetkőzte az egyetemi vizsgák után. De úgy maradt, magasba emelt, szétálló könyökkel, amíg meg nem látta Leilát, akiről időközben teljesen megfeledkezett.

Szemlátomást Leila sem vett tudomást őrá. Még mindig a lengőajtó felé bámult, ahol Salton kiment, és arcán olyan nyomorúság ült, hogy Catherine kötelességének érezte megkérdezni, nincs-e rosszul.

– Ide figyelj – mondta Leila izgatottan, aztán elhallgatott, és hátrapillantott a titkársághoz vezető átjáróba. Nem volt ott senki, de Leila odament és leült Catherine asztala mellé. Még mindig a kezében szorongatott egy köteg számlát, amit le akart fűzni.

– Ide figyelj – mondta ismét, és előrehajolt, amíg arca már

arasznaira volt Catherine-étől. Catherine-nek türtőztetnie kellett magát, hogy ne hőköljön hátra.

– Figyelek – mondta éles hangon. Baljós előérzettel várta, milyen újabb titokra derül fény.

– Abortuszokat végzett?

– Persze – suttogta Leila. – Ide figyelj, én tudom, hogy benned megbízhatok...

Úgy látszik, ebben mindenki biztos mostanában, futott át Catherine agyán.

– ... nekem is csinált! Úgy van, ahogy Mr. Sims mondja: mit mondhattam volna a szüleimnek, hová megyek el a városból két napra?

– Mikor történt?

– Öt hónapja.

Apus halála után, gondolta megkönnyebbülten Catherine. Leona egyszerűen megtartotta a felszerelés egy részét, amikor Jerry megvette a többit. Legalább nem addig csinálta, amíg apus életben volt.

– Elmentem Memphisbe, és megérdeklődtem, de borzasztó sokba került volna.

– Leona olcsón dolgozott?

– Igen, Memphishez képest. De azt hiszem, később többet kért már. Én voltam az egyik legelső.

Catherine-nek émelygett a gyomra.

– Rémes lehetett, Leila. – Ez volt minden, amit mondani tudott.

– No igen – Leila ápolt kezének egy intésével elhessegette a régmúlt kellemetlenségeket. – De amitől félek, az az, hogy a seriff elmondja, ha megtudja. Mármint a szüleimnek. Mi van, ha Miss Gaites naplót vezetett?

– Ugyan, Leila! – mondta csípősen Catherine. – Aligha könyvelte a bevételeit...

Leila elgondolkodott ezen.

– Azt hiszem, igazad lehet – mondta.

– Végül is megszegte a törvényt. Akkor pedig nyilván nem írt le semmit. És készpénzzel kellett fizetni neki.

Catherine elképzelte, amint Leila próbál csekkel fizetni Leona szolgálataiért, és megvonaglott az arca.

Leila, most, hogy közvetlen félelme elcsitult, pillanatról pillanatra derübb lett. Kihúzta magát, hátradőlt a széken, és szemügre vette rózsaszínűre lakkozott körmét. Catherine lopva a jegyzeteire pillantott; már alig várta, hogy visszatérhessen valamihez, ami normális, köznapi. Leila összeráncolta a homlokát.

– Honnan tudtal Tom menyasszonyáról? – kérdezte hirtelen.

– Mi? – Catherine figyelmet kényszerített magára.

– Tom – nógatta Leila. – Mikor monda el?

– Hogy szakítottak? – Catherine nagy erőfeszítéssel próbált visszaemlékezni. – Azt hiszem, tegnap.

– Ott járt nálad? – kérdezte Leila rosszul színlelt közönnyel.

– Vagy úgy – mondta Catherine, végre tisztán látva – Nem, én mentem át hozzá (ez csak rontott a dolgon, jött rá azonnal), és beszélgetés közben megemlítette.

És én még jól akartam tenni vele, morfondírozott borúsan Catherine, ahogy Leila sötét pillantást vetett rá és felállt a székről. Leila visszalépett a kartotékszekrényhez, és feltűnően hátat fordítva Catherine-nek, teljes erejével bevagdosta a fiókokat a helyükre.

Alkalmasnak látszott az idő az ebédelésre.

9.

Catherine azzal töltötte a délutánt, hogy kitért minden beszélgetés elől. Nem akart több titkot, több véleményt hallani.

Az egész társaság tudta már, hogy előszeretettel hallgat nagyokat, s amikor a lehető legrövidebben válaszolt egy-egy nekiszegezett kérdésre, amelyet nem tudott elkerülni, megértették.

*

Végül sikerült utolérnie magát a munkában. Leadott Jewelnek minden sürgős anyagot, ami nála volt, kivéve a Barnes unoka születésnapjára szóló híradást, amely azóta is nyomasztotta.

Amikor visszavitte a dolgait, Randall néhány írását is látta a kizsedendő anyagok között. A vezércikkek megírása mellett olykor Randallnek kellett tudósítania egyik-másik eseményről is, ha Catherine-nek és Tomnak éppen túl sok volt a dolga. A Hírlap-nak egyszerűen nem tellett még egy tudósítóra, noha gyakran jól jött volna még egy szorgos kéz az írógép fölött, különösen ősszel, amikor megindult az iskolai sportszezon.

Catherine-nek eszébe jutott az az idő, amikor kénytelen volt tudósítani egy kosárlabda-mérkőzésről, a Tom elődjének távozása és Tom belépése közötti szakaszban. Csúfos kudarc volt, még hónapok múlva is borsózott a háta, ha rágondolt.

Mrs. Weilenmann, a könyvtárosnő jött be, hogy leadja a következő hónap könyvtári műsortervét. Catherine szívből megköszönte a szépen gépelt listát. (A kelleténél gyakrabban hoztak be szörnyű macskakaparásokat, amelyeket meg kellett fejtenie, aztán újragépelni.) Kitörő hálával megígérte, hogy főhelyre fogja tenni a

következő számban, kerettel.

– Catherine – mondta a magas, középkorú asszony, amikor már összeszedte a holmiját és indulni készült -, nyugtalanít engem a maga helyzete.

Catherine értetlenül meredt Mrs. Weilenmann karamellszínű arcába. Mrs. Weilenmann eszes volt, csúf és kedves; Catherine nagyon megkedvelte. De mindeddig nem beszélgettek személyes dolgokról.

– Ma reggel jutott az eszembe – mondta tétovázva Mrs. Weilenmann -, ahogy a könyveket szedtem ki a gyűjtőből (és valaki már megint behorpasztotta; miért nem képesek az emberek az úttesten tartani a kocsijukat?) .... Szóval az jutott az eszembe, hogy maga most kissé el van szigetelve.

Catherine nem tudta, mit mondjon erre, így hát várt.

– Mármint nem .... társadalmilag; azt nem tudom. Hanem földrajzilag.

– igen? – mormolta értetlenül a lány.

– Hát, kedvesem, én nem akarom nyugtalanítani, - mondta Mrs. Weilenmann a maga sajátosan precíz hanglejtésével -, de Drummondék elutaztak, igaz? Pompásan érzik magukat, mint hallom, és néhány hétig még távol lesznek. Nyáron pedig este hat után és a hétvége jó részén zárva van a könyvtár is. Tehát a háza egyik oldalán és magával szemben nincs senki. A másik oldalon pedig az utca. De az utcáról nem látni be a kertjébe a sövény miatt. Maga mögött pedig ott a másik sövény, úgyhogy az újságíró kollégája (még mindig ő bérlé magától, ugye?) sem láthat be a hátsó udvarba. És nőtlen lévén, gondolom Mr. Mascalco sincs gyakran otthon. Éjjelente ...

Catherine egy csomóba fogta a haját, és felnyomta a feje búbjára.

– Nem akartam ráijeszteni magára. Gondolom, ez nagyon úgy hangzik. Nem, talán jobb is lett volna, ha egy szót sem szólok. De nem szívesen gondolok arra, hogy éjszaka egyedül van a házában. Már bánom, hogy belekezdtem – fejezte be elkeseredetten. – Az egészszel arra akartam kilyukadni (miután bolondot csináltam

magamból, és halálra rémítettem), hogy ha volna kedve, átjöhetne hozzám, amíg lezárul ez az incidens. Szívesen látnám.

Ez az ajánlat Loweinfeldben – habár Catherine sosem mutathatta ki érte elismerését – figyelemre méltóan bátor gesztus volt egy fekete asszonytól egy fehér asszony iránt. Mrs. Weilenmann-nak nemcsak egy megrökönyödött visszautasítással kellett számolnia, hanem azzal is, hogy ha Catherine igent mond, roppant szűkösen volnának a Mrs. Weilenmann bérelte dobozszerű kis házikóban, amely – akárcsak Bethesda Weilenmann – a város fekete és fehér negyede közötti szürke zónában állt.

– Tényleg nagyon kedves magától, hogy fölajánlja – mondta Catherine lassan. – És hálás vagyok érte. De azt hiszem, nem élek vele, legfeljebb ha rám jön a félsz. – Ezt kevésnek érezte, és azon gyötrődött, hogyan tudná jobban megmagyarázni.

– Szeret a maga ura lenni – mondta Mrs. Weilenmann váratlanul és pontosan.

– Megértem: én is. Nem szívesen töltök máshol akár csak egy éjszakát is. Szívesebben megyek vissza a saját házamba, akármilyen legyen is. – Mosolygó arccal nézett föl Catherine-re. – Így hát megértem. De ha meggondolja magát, van egy vendégágyam, és nem lenne a terhemre. Bátor fiatalasszony maga, Catherine. És nem is ostoba; egyáltalán nem ostoba!

Catherine szomorúan arra gondolt, hogy Mrs. Weilenmann bizonyára sokszor és sokakban csalódhatott, hogy ilyen lelkesedéssel magasztalja ezeket az elemi erényeket.

– Örülök, hogy jó véleménnyel van rólam – mondta Catherine, és megajándékozta Mrs. Weilenmannt ritka mosolyainak egyikével.

– Hát akkor majd találkozunk – mondta energikusan Mrs. Weilenmann, és elindult vissza a könyvtárba.

Mrs. Weilenmann cikke körül egészen széles keret lesz, határozta el Catherine.

*

Hosszú volt a nap, még hétfőnek is. Catherine határozott megkönnyebbüléssel takarta le az írógépét, amikor besétált Tom.

– Reggel óta nem láttalak – mondta szórakozottan a lány. – A Leona-cikken dolgoztál?

– Egen – válaszolt Tom, fél kézzel a kilincsen. – Leadtam reggel az alapsztorit Jewelnek, de szóltam, hogy majd még hozok hozzá. Azóta beszéltem mindenkivel, aki tudhat valamit, de nem derítettem ki egy fikarcnyival sem többet annál, amit reggel tudtam.

– Ezzel ment el az egész napod?

– Nem. Benéztem a Lion's Club gyűlésére is, megkóstoltam a szokásos sonkás, krumplissalátás lakomájukat, és meghallgattam a beszédeket. Ma szólalt fel az alkormányzó. Aztán lerohadt a kocsim. Holnap megint be kell vinnem a szervizbe.

– Rémes – mondta udvariasan Catherine. – A holnapi viszontlátásra!

Elindult a kocsija felé, amely a túloldalon állt, a törvényszék épülete előtt.

– Catherine!

Megfordult, és látta, hogy Randall siet utána.

Ahogy nézte, amint a férfi egyre közelebb ért, rájött, hogy naphosszat nem ért rá a randevúra gondolni, amelyet délelőtt beszélt meg vele.

– Milyen nap volt? – kérdezte Randall.

– tényleg tudni akarod? – kérdezte Catherine, és elnevette magát.

– Salton nagyon sok zaftos kérdést tett föl?

– Salton ... - Catherine megrázta a fejét. – Salton azt mondta, és más forrásból is hallottam, hogy Leona angyalcsináló volt! Ez megmagyaráz valamit, amit Galton seriff mondott nekem tegnap.

– Te jó isten! – mondta szelíden Randall. – Nem hittem volna, hogy

helyi angyalcsinálónk is van. – Egy pillanatig töprengett. – Mit mondott tegnap Galton? – kérdezte végül a homlokát ráncolva.

– Megkérdezte, eladtam-e Leonának, vagy voltak-e nála műszerek apám rendelőjéből. Egy sterilizátor meg néhány apróság, gondolom, amivel kiegészítette szerény kis nyugdíját. – Catherine hangja fakó volt.

– Azt hitte, tudsz róla? Bűnrészes és felbujtó vagy?

– Igen. Vagy ha nem, akkor ügyfél.

Randall megfogta a kezét.

– Mindegy Nem tudom meggyőzni az ellenkezőjéről – mondta a lány. – És ez nem minden!

– Nem? Valóban nehéz napod lehetett.

– Hallgass ide. Erről nem beszéltünk tegnap. – Catherine a motorháztetőre tette a táskáját, és az ajtónak támaszkodott. A férfi odafészkelődött melléje.

– Leona a pénzét, a házát, az egész cókmókját az apámra hagyta. Persze még azelőtt csinálta a végrendeletet, hogy apám meghalt, csak elfelejtette megváltoztatni. Bárcsak ne felejtette volna el!

– Most te vagy az örökös?

– Úgy látszik. Galton seriff a jelek szerint azt hiszi, ez indítékot adhatott nekem ... gondolom, tényleg adhatott volna is, ha nem lenne saját vagyonom. Szeretem a pénzt – mondta őszintén -, de nem epekedek többért. – Elhallgatott, és visszaintett Mrs. Brightonnak, a polgármester titkárnőjének.

– De hogy a tárgynál maradjak: Galton seriff nem mondott számot, de alighanem szép summa lehetett eldugva abban a kis házban. Namármost, nem hiszem, hogy Lowfieldben olyan sok lánynak lett volna abortuszra szüksége. Úgy képzelem, hogy a pénz zöme zsarolásból származik.

Randall elgondolkodva bólintott. Catherine szerette volna megsimogatni a haját.

– Szemlátomást álomvilágban élhettem – folytatta halkán a lány -,

mert teljesen ... el vagyok képedve, hogy Lowfieldben ilyen sok ember volt zsarolható, ha ez a helyes kifejezés.

– Kicsoda? Mondott neveket Galton? – kérdezte Randall, a földet nézve maga előtt.

Catherine ráeszmélt, hogy Randall laptulajdonos, akinek a tájékoztatás a hivatása. Kínzó feszélyezettséggel érzékelt, hogy a férfi makacsul kerüli a tekintetét. A próbatétel pillanata, gondolta fájóan. Lehet, hogy bátor vagyok, ahogy Mrs. Weilenmann mondta, futott át rajta. Már szóra nyitotta a száját, amikor új ötlet nyilallt belé.
– Randall? Csak nem téged is zsarolt?!

Randall szeme szomorúan nézett a szemüvegen át. A férfi ugyanúgy tudta, mint Catherine, hogy túl hamar került sor közöttük erre a tűzpróbára: látni lehetett az arcán.

Randall mély lélegzetet vett. – Nem engem – mondta. – Esetleg az anyámat.

Catherine feszülten várt, félt, hogy szétzúzzák törékeny, gyenge kapcsolatukat; most megkönnyebbült.

– Angelt? – kérdezte hitetlenkedve.

– Azt hittem, ő aztán valóban makulátlan.

– Az is – válaszolta Randall egy félmosollyal. – De neki is van gyöngye pontja. Az apám. Az apám híres személyiség volt, legalábbis ebben az államban, Catherine, és az újság családi hagyomány. Még egy kis hetilap is hírnevet szerezhethet, ha olyanok veszik a kezükbe, mint nagyapám és apám volt. A maguk módján ők keresztes vitézek voltak. Nagyszerű emberek. Olyanok, akiknek mindig vannak ellenségeik.

És apám, mint rájöttem, egyszer hagyta, hogy megvesztegessék.

– Ha nem akarod, ne mondd el – mondta gyorsan, ijedten a lány.

– Csak nagyjából. – Randall egy pillanatig hallgatott, összeszedte a mondani valóját. – Az újság veszteséges lett. A keresztes vitézek nem szoktak meggazdagodni a hirdetésekből. Még ha ez is az egyetlen újság a megyében, vannak, akik inkább hagyatkoznak az élősóra, vagy hirdetnek a memphisi lapokban, amik úgyis járnak ide

mindenkinek, mint hogy a Hírlap-nak fizessenek; legalábbis az apám idejében így volt. És tudod, hogy a családi vagyunkat a dédapám lekötötte, nem fordíthatjuk a Hírlap-ra. Így hát egy kritikus időszakban az apám elfogadott némi pénzt valakitől, aki egy állami posztra pályázott. A jelölt nem szeretne volna, ha egy bizonyos tevékenységére fény derül. Apám volt az egyetlen hírlapíró, aki tudott erről a ... tevékenységről. – Randall levette a szemüvegét, és megdörgölte a szemét.

Catherine igyekezett palástolni megdöbbenését. Randall apja az egyik bálványa volt.

– Anyám jött rá, apám halála után, amikor átnézte a személyes iratait. Gondolom, anyám azt hitte, eltüntetett minden nyomot, de amikor átvettem a lapot, találtam valamit és kérdőre vontam anyámat. Végül aztán elmondta. És tudom, hogy a világon mindent megadna érte, hogy senki más ne tudjon róla.

Catherine megtiszteltetésnek érezte, hogy Randall kitüntette a bizalmával.

– Szerintem nincs miért aggódnod – mondta szelíden. – Nem tudom, honnan tudhatott volna erről Leona – hacsak az apád nem mesélte el apusnak a rendelőben, ahol Leona kihallgathatta.

– Nem lehetetlen. Jó barátok voltak. Nagyon jó barátok.

– Ezen rágódsz?

– Tegnap nem rágódtam rajta – mondta halvány mosollyal Randall. – De ma igen. Szombat este sok szóbeszédet hallottam Leona... mellékfoglalkozásáról. Az egyik seriff-helyettesnek eljárt a szája a zsarolásról meg a pénzről, amit Leona házában találtak. Vagy lehet, hogy Galton akarta kiszivároztatni, hogy megkavarja a dolgokat, hátha a felszínre kerül valami.

Angel ... kezdte Catherine, aztán bizonytalanul elhallgatott. – Biztosan jobban ismered az anyádat, mint bárki más. De amit én tudok Angelről, annak alapján én szemtől szembe megkérdezném, fizetett-e Leonának a hallgatásáért. Anyád olyan fajta asszony. Azt hiszem, ha le akart volna számolni Leonával, lepuffantotta volna a

bíróság lépcsőjén fényes nappal.

– Szerintem is – mondta Randall, és szélesen mosolygott. – És most, hogy én kiterítettem a kártyáimat, lássuk a tiédet! Catherine habozás nélkül beszámolt Jewel Crennáról és Martin Barnesről, meg Galton seriff fiáról.

Randall füttyentett.

– Úgy hangzik, mintha Lowfield teljes fehr lakosságának jobbnál jobb okai lehettek volna Leona halálát kívánni.

– Tudom – mondta Catherine. – Korábban biztos voltam benne, hogy Leona ugyanazért halt meg, amiért a szüleim. Most már nem tudom.

– Emészted magad miatta? A szüleid halála miatt?

– Már hogyan emészténém! A bosszú melodramatikusan hangzik, már maga a szó is ... de arra vágyom. Bosszúra. – Elhallgatott. – Lehet, hogy nem ilyesmit vársz egy nőtől, vagy nem ilyennek képzeled. – Ökölbe szorította a kezét, s igyekezett tökéletes pontossággal megválogatni a szavait. – De a bensőmben, a lelkem mélyén bosszút akarok állni azon, aki megölte a szüleimet! Az anyámnak és az apámnak nem lett volna szabad úgy meghalnia! A haláluk engem is megváltoztatott.

– Akkor lepődnék meg, - mondta halkán Randall – ha másképp éreznél.

Megmoccantak, kiszabadítva magukat az erős érzelmek szorításából, hogy visszatérhessenek az egyszerűbb dolgokhoz, hétköznapi témákhoz.

– Válaszd majd ki, hogy mit szeretnél megnézni pénteken – mondta Randall.

– Korai vagy késői előadást?

– Későit. Előtte elmegyünk vacsorázni, ha benne vagy.

Randall széles, színpadias gesztussal kitarta a kocsiját.

– Ah, uram, mily kedves öntől – mondta Catherine ijesztően affektáló hangszínnel, negédes mosollyal.

A férfiből meglepett kis nevetés bukott ki.

– Alázatos szolgád vagyok, Dél tündöklő rózsája –vágta rá.

Catherine egy pillanatra megszorította a kezét, aztán elindította a motort. Utánanézett Randallnek, amíg eltűnt a kapuban, csak aztán indult el haazfelé.

*

Kedélytelen este volt. Catherine csak bóklászott fel-alá a házban , valami tennivalót keresve magának.

Teljesen kizökkentem a kerékvágásból, tünődött. De nem is baj. Nemigen volt érdemes ebben a kerékvágásban megmaradni.

Por lepte a bútorokat, s a fürdőszobára ráfért volna egy alapos súrolás. A rendetlenség idegesítette Catherine-t, de nem tudta annyira összeszedni magát, hogy nekiálljon rendet rakni.

Amikor visszarakosgatta a tiszta edényeket a konyhaszekrénybe, a keze idegen formán akadt meg. Mrs. Perkins tűzálló tálja! Vissza kell vinni: ez konkrét és szükséges teendő. Kivonult az ajtón, ragyogva az erényességtől.

Olyan szépen megköszönöm neki, és olyan előkelően fogok viselkedni, hogy egy szót sem szólhat rám, határozta el.

Vége felé járt a hosszú nyári nap, amikor kilépett a házból. Megállt a lépcsőn, hogy eltelhessen az este szépségével. A nyugati égbolt sötét eperrózsaszínben tündökölt. A tücskök már rázendítettek, ciripelésük hangja zsongítóan emelkedett-süllyedt. A párás melegben petyhüdtlen tapadt lábszárához a szoknya, de már nem volt fojtogató a levegő. Ahogy lassú léptekkel továbbindult, lába alatt susogott a fű.

Égtek az utcai lámpák. Catherine kilépett a kertkapun a csendes utcára, elhaladt a sarki lámpa alatt. Ahogy lelépett a járdáról, szinte nem is pillantott körül. Nyugalom honolt ilyenkor Lowfieldben.

Magába ölelte az alkonyat, néhány percre visszaidézte azt a

szombat előtti időt, amikor még úgy érezte, biztonságot ad a tulajdon városa, utcája, háza, öröksége, az elvitathatatlan föld és a jó családi hírnév.

Catherine felsóhajtott, ahogy végigment a hófehér cementen Perkinsék oszlopos verandájához. Fölemelvén a fényes sárgaréz kopogtatót, visszatért a jelenbe.

Azzal is éreztetni akarta, hogy udvariassági látogatásról van szó, hogy a főbejárathoz ment, nem a hátsó ajtóhoz, mint egy rendes szomszéd.

Carl Perkins nyitott ajtót. Catherine, nem tudni miért, Mollyra számított, és egy pillanatra meghökkent, amikor a férfi zömök alakja kitöltötte az ajtót. Catherine gyakran csodálkozott, hogy bírhatja Carl Perkins a hosszú ujjú inget, amiben mindig járt – de ahogy megcsapta a házból kiáramló levegő, úgy vélte, megérti a férfi öltözködését, legalábbis a saját házában. A levegő nem egyszerűen hűvös volt, hanem fagyos.

– Catherine Linton! Kerüljön beljebb! – mondta Perkins. A hangjában nem érzett meglepetés, csak öröm.

Átessékelte a hallon, be a nappaliba. Molly szinte eltörpült egy hatalmas drapp pamlag sarkában. Ahogy Catherine belépett, fölállt. Valami kötést tartott a kezében az asszonyka, amelyet gondosan lerakott, mielőtt Catherine üdvözlésére sietett volna.

– Nagyon finom volt a gombó – mondta Catherine a legudvariasabb mosolyával, átnyújtva a tűzálló tálat Mollynak, aki kissé zavartnak látszott.

– Jaj, örülök, hogy ízlett, pedig tulajdonképpen csak maradék volt – mondta Molly, ahogy illett. Átvette az odanyújtott tálat, és előredőlve meglódult a ház hátsó része felé, ahol Catherine emlékezete szerint a hatalmas konyha helyezkedett el.

– Hozzál egy kis kávé a szomszédasszonynak! – szólt utána Mr. Perkins, ahogy a testes kis figura eltűnt.

Catherine tiltakozva fölemelte a kezét, de már elkésett.

– Jöjjön, üljön le. Jó ideje már, hogy nem járt felénk – bízatta Mr.

Perkins..

Alighanem magányosnak érzi magát, gondolta Catherine. Az arcára erőltetett még egy mosolyt, aztán kelletlenül leült egy mély fotelba, a pamlaggal szemben. Ahogy egyre mélyebbre süppedt benne, azon járt az esze, hogy fog onnan elegánsan fölkelni, ha rövid lába ilyen szögbe merevedik.

Molly visszajött, egy tálca terhe alatt roskadozva. Mr. Perkins tüstént talpon termett.

– Nem kellene cipekednek – korholta az asszonyt, - Miért nem szóltál?

– Mert könnyen elbírom. Nem vagyok cukorból – vágta rá az.

Mr. Perkins Catherine felé pillantott az asszony göndör, ősz haja fölött, és lemondóan megrázta a fejét.

– Tejjel kéri, Catherine? – kérdezte Molly, ahogy visszatelepedett a pamlagra.

– Nem, köszönöm – válaszolta Catherine. – Remélem, nem miattam fáradt.

– Ugyan, dehogy – háritotta el Carl Perkins. – Mindig melegen tartunk este egy kannával, amíg le nem fekszünk.

– Láttam magát a Hírlap ablakán át – folytatta, miközben a felesége töltött -, és be is akartam ugrani, hogy elbeszélgessünk, de olyan elfoglaltnak látszott, hogy meggondoltam magam.

– Hétfőn mindig nagy a hajtás a lapnál – felelte Catherine. Nem szívesen emlékezett rá, hogy mennyire „kirakatban” ül a nagy ablak melletti íróasztalánál. Akkor idegesítette, amikor először odakerült a Hírlap-hoz, de most már többnyire ügyet sem vetett rá.

Molly odanyújtotta a csészét. Catherine-nek jócskán tekergőznie kellett a fotelban, amíg annyira előrefészkelődött, hogy elérte. Molly keze szemlátomást remegett, s ez egyáltalán nem könnyítette meg az akciót.

Jaj, a fene egye meg, gondolta Catherine. Bárcsak egyszerűen odanyújtotta volna a tálát, és távozott volna! Szándéka, hogy mély benyomást tesz majd Mollyra nemes jellemével és a pletyka iránti

közönyével, most gyerekesnek tűnt fel.

Carl Perkins éppen valami megjegyzést tett arra, hogy az aszályos nyár milyen hatással volt a gyapotra, amikor Molly Perkins remegő keze bajt okozott. Mr. Perkins figyelme Catherine-re irányult, miközben a kávéjáért nyújtotta a kezét. Ahogy Molly odaadta a csészét, a gőzölgő folyadék ráloccsant a férfikezére. Egy hosszú pillanatig, ahogy Catherine együttérzésében visszafojtotta a lélegzetét, a férfi nem vette le róla a tekintetét, mintha nem is érezne semmit. Aztán Mrs. Perkins szeme könnybe lábadt, mintha sírva akart volna fakadni az ügyetlensége miatt.

– Ó Carl! – mondta remegő, büntudatos hangon. A férje ránézett, aztán le, a kávéra, mely a kezéről lecsöpögött a pamlag gyönyörű, világos kárpitjára.

Mrs. Perkins valahogy elkapta a csészét, mielőtt az egész kiömlött volna. Aztán nagy hűhó következett: Mr. Perkins elvonult a fürdőszobába, hogy hideg vizet eressen megégett kezére, és bekrémezze, Mrs. Perkins halálra váltan sopánkodott, Catherine pedig megkísérelt távozni, de igyekezetét a fürdőszoba felé iparkodó Mr. Perkins csírájában elfojtotta.

Mindeközben Catherine az egyszerű feszélyezettségből a teljes szerencsétlenség állapotába került. Szemlátomást, nem tudni, mikért, rossz hatással volt Mollyra: egyáltalán milyen alapon ül itt, és rémisztget egy idős asszonyt, hogy leforrázza a férjét és a drága bútorkárpitot? De ahhoz, hogy kifejezett udvariatlanság nélkül visszavonuljon Perkinséktől, több ügyességre lett volna szükség, mint amennyit Catherine ebben a pillanatban magáénak mondhatott.

Aztán helyrerázódott a szituáció, amikor Mr. Perkins belépett és leült, mintha mi sem történt volna, elcsitítva felesége újabb mentegetőzési rohamát: - Szóra sem érdemes, szívem! – Mr. Perkins stoikusán tűrte a tájdalmat, amelyet a leforrázás okozhatott.

Milyen rendes, hogy úgy tesz, mintha nem is fájna, gondolta Catherine. Biztosan jó házasságban élnek. Hosszú utat tettek meg együtt.

Miután Carl Perkins idejött Lowfieldbe Louisianából, egyre többre

vitte a városban, vállalkozásokba fogott, még előbbre jutott, még több vállalkozásba fogott, Molly pedig belépett minden létező klubba, dolgozott a templomban, vendégeket fogadott. Perkinséknek egy szál gyerekük volt: fiuk, Josh. Körös-körül mindenütt Joshra emlékeztetett valami: futball-serlegek, baseball-serlegek, a 4-H Klub érmei, bekeretezett bizonyítványok. Catherine évek óta nem találkozott Joshsal. Úgy emlékezett rá, hogy pökhendi és érzéketlen, de a maga merev módján eszes. A lowfieldi középiskola egyik büszkesége volt.

Most már megnősült, nemsokára apa lesz, nagyon messze a Mississippi állambeli Lowfieldtől. Los Angeles említette Molly?

Catherine ravaszul igyekezett Josh felé terelni a beszélgetés menetét, jól tudva, hogy ha egyszer sikerülne Mr. Perkinst beindítania, alig kellene megszólalnia; de Mr. Perkins megelőzte a témaválasztásban.

– Elmentem ma a Lion,s Club gyűlésére – jegyezte meg. – Én mondom, örülök, hogy már nem én vezetem azt a kompániát! Nem rossz dolog páholyból nézni, ahogy más végzi a munkát.

De azért szóba kellett hoznod, hogy te voltál az elnök, fűzte hozzá magában Catherine. Eszébe jutott, hogy Perkinsék házavatója után anyja kétségbeesetten azt mondta: „Az önerejükből lett emberek a legnagyobbak a világon!”

– Milyen volt a kormányzó helyettes beszéde? - kérdezte lelkesen Catherine.

– Most korteshadjáratot folytat, úgyhogy elég tűrhető –felelte mosolyogva Mr. Perkins.

– És mit mondott? – mormolta Catherine, megkönnyebbülve, hogy ilyen ártalmatlan témára találtak.

– Ha sok mondanivalója lett volna, nem lenne kormányzóhelyettes!
– mondta kedélyesen Mr.Perkins.

Catherine-nek nem is kellett nagyon erőltetnie a nevetést. Mrs. Perkins elnézően mosolygott, mint aki már hallotta ugyanezt az elmésséget.

Az idős asszony végre megnyugodott. Fölvette a kötését, és

szakavatottan munkához látott. Catherine látta, hogy valami apró ruhadarab.

– Az unokájának lesz? – érdeklődött.

– Igen – vallotta be Molly büszke mosollyal.

– Joshék azt mondták, decemberben itt lesz – mondta Mr. Perkins mohón, és Catherine-nek a következő tíz percben csak mosolyognia és bólogatnia kellett.

– Persze én arra számítottam, hogy Josh majd itt lakik velünk. – kezdett apadni végül Mr. Perkins szóáradata. – Most Molly meg én csak lötyögünk ebben a nagy házban, mint a borsó a száraz hüvelyben. Itt van ez a sok vállalkozásom, és nincs senki aki átvegye, ha én már nem leszek.

Catherine megsajnálta az idősödő embert, aki jóformán egy krajcár nélkül jött Lowfieldbe, mint apja mesélte. Most pedig nincs, akivel megossza a gondtalan éveket. A dinasztia, amelyet megalapítani vágyott, megszökött a kaliforniai napsütésbe.

Catherine ügyel-bajjal feltápászkodott, és visszautasította a kötelező marasztalást, hogy ne menjen még, igyon egy kis kávé, beszélgessenek még.

Kifelé menet elhalad egy sor fénykép mellett. Megállt, hogy szemügyre vegye az egyik esküvői képen Josh feleségét, akivel még nem találkozott.

– Nagyon jó családból való – mondta Carl Perkins elégedetten. – Világéletükben Natchezben éltek.

Miután Catherine egyetértően megállapította, hogy „Josh felesége” igen bájos (mi lehet a neve, tűnődött el, vagy mindig csak Josh feleségeként emlegetik?) kénytelen volt megnézni a többi képet is. Josh, csecsemőkorától napjainkig, a legkülönfélébb sportöltözékekben; Mrs. Perkins egy díjnyertes virág-összeállítással; Mr. Perkins különféle hivatalokba való beiktatásakor, eskü közben.

Az egyik kép ott lapult a Hírlap kartotékjaiban is. Akárki volt is az egykori riporter, aki készítette, szemlátomást megajándékozta Mr. Perkinst egy nagytárcsával. A bekeretezett képen Catherine láthatta, mint

teszi meg a férfi az első kapavágást egy új bolt felépítéséhez. Sűrű, sötét szemöldöke jellegzetes kifejezést kölcsönzött az arcának, tartásából életerő sugárzott.

Catherine ránézett a mellette álló emberre, és egy pillanatra magán érezte az idő nyomasztó súlyát. Carl Perkins bőre furcsán foltos benyomást keltett, haja ritkult, szemöldöke pedig szinte nem is volt. Ingujja alatt, amelyet föltűrt, hogy bekösse a kezét, szabálytalan, sötét foltok látszottak a karján. Ez a rokonszenves, szívélyes, büszke férfi lassan-lassan széthullóban volt.

Molly a megsárgult esküvői képen filigrán volt és mosolygós, régimódi fátyollal. Most finom ráncok hálózták be az arcát, s a kezében az esküvői csokor helyett a kötést szorongatta, az unokájának.

Egy nyomasztó pillanatig Catherine az ősz hajszálra gondolt, amelyet saját sötét hajából húzott ki aznap reggel, eszébe jutottak az apró ráncok, amelyeket a szeme sarkában fedezett föl. Eszébe jutott Leona Gaites, a zordonan független, méltóságteljes Leona, aki olcsó abortuszokat csinált kis házában, és mások olcsó kis titkai után kurkászott, hogy pénzt szedjen össze öregségére, amit nem érhetett meg.

Aztán visszatért a jelenbe, az elegáns, agyondíszített szobába, Carl és Molly Perkinshez, az aranyos párhoz, akik előtt még sok év állt – évek, amelyek azzal bíztattak, hogy gyermekarcokban láthatják majd viszont önmagukat.

– És ügyeljen magára, Catherine – mondta Mr. Perkins mosolyogva. – Nehogy megint valami bajba keveredjen! És ne feledje, mi mindig itt vagyunk, ha szüksége van ránk.

A férfi kedvességének és törődésének láttán Catherine-be belenyilallt a büntudat, hogy oly sokszor kicsúfolta a hivalkodó Perkins házat. Bűnbánó szívélyességgel búcsúzkodott. Mr. Perkins felajánlotta, hogy hazakíséri.

– Csak pár lépés – mondta Catherine. – Nincs értelme fáradnia.

– Szzivecském – mondta Mr. Perkins váratlan komolysággal -,

magának kellene a legjobban tudnia, hogy nem olyan nagyon biztonságos errefelé ...

Már egészen besötétedett. Nyoma sem volt eperszínnek az égen: kéken sötétlett. Telihold volt. A tücskök még mindig bezengették a csendes várost. Catherine telkének a sarkán az utcai lámpa most sokkal fényesebbnek tetszett a környező sötétségben.

És a lány hirtelen nagyon is örült, hogy Carl Perkins kemény lépései ott dobognak mellette, nagyon is örült a férfi nyugodt, mindennapi megjegyzésének, hogy a Linton Street kövezetére ráférne a javítás.

Aztán Perkins hirtelen azt mondta: - Ne haragudjon Mollyra, Catherine. Tudom, hogy észrevette, mennyire ideges.

– Nem érzi jól magát? – kérdezte óvatosan Catherine. Nincs szükség a magyarázkodásra, gondolta. Molly azt hiszi, én öltem meg Leonát, ki tudja, hogyan És fél tőlem.

– Nem, egyszerűen csak fél.

Ez olyan pontosan beleillett a gonolataiba, hogy Catherine megállt, és rámeredt Mr. Perkinsre. Vajon a szemébe meri-e mondani a férfi, hogy Molly ötöle fél?

Mr. Perkins arra várt, hogy Catherine megkérdezze?: „Mitől?” Amikor Catherine nem szólalt meg, a férfi is megállt és visszaneézett rá.

– Hát ... - mondta, mintha csak a lány föltette volna a várt kérdést – magát félti

– Engem? – kérdezte bizonytalanul Catherine. Így ég és föld volt a különbség.

– Persze, szívecském, végül is ... - és itt a magabiztos Carl Perkins keresgélni kezdte a szavakat – hát szóval ... több embert, akik közel álltak magához ...

– Meggyilkoltak – mondta szenvtelenül a lány. Nem tudom, de azt hiszem, inkább lennék gyanúsított, mint leendő áldozat, futott át rajta.

– Igen – mondta Mr. Perkins, mintha végül is meg kellene vallani a szomorú igazságot. – Ha tudja, miért haltak meg, az nagyon veszélyes

lehet magára.

– Bárcsak tudnám – mondta lassan Catherine. – Galton seriff azt mondta, szerinte a két esetben nincs köze egymáshoz. – Semmi kedve nem volt elmondani, mit talált a seriff Leona házában. Leona zsaroló volt, és angyalcsináló; Catherine pedig tudta, hogy az apja egyik sem. Senki, aki ismerte az apját, egy pillanatig sem hitte volna róla, hogy köze van Leona üzelmeihez. Nem, Leona rövid bűnözői pályafutása Dr. Linton halála után vette kezdetét, és bizonyosan valamelyik bűne miatt ölték meg. Így hát nem lehet összefüggés a gyilkosságok között. Így okoskodott James Galton.

És félig engem is meggyőzött, gondolta Catherine. De a seriff téved. Tudom, hogy téved!

– Bárcsak tudnám – ismételte meg, az utcai lámpa fényében fölpillantva Mr. Perkinsre.

A férfi kimondhatatlanul szomorúnak látszott. – Tudom, hogy hiányoznak a szülei – mormolta, és megérintette a lány vállát.

Lassan elindultak Catherine kertjén át. – Borzasztóan sajnálom – folytatta Mr. Perkins -, hogy Molly meg én nem lehattünk ott a temetésen.

Hagyja abba, könnyögött némán Catherine. Még most sem tudta elviselni annak a szürke napnak az emlékét.

– Megpróbáltuk kicserélni a jegyeket, de annyira közel volt a karácsony, hogy egyszerűen képtelenség volt – mondta a férfi.

– Joshnál voltak látogatóba, Kaliforniában, ugye? – kérdezte Catherine, hogy másra terelje a szót.

– Igen. Már régóta készen volt az útitervünk; a légitársaságok nem tudtak más járatokat ajánlani ... reménytelen volt. Bárcsak itt lettem volna, hogy segítsek elrendezni az édesapja dolgait – mondta a férfi sajnálkozva. – De mire visszaértünk, Jerry Selforth már önállósította magát. Az isten verje meg, Catherine, fáj a szívem a szüleiért!

Nemcsak engem ért veszteség, tűnődött el Catherine immár vagy századszor. Mindenkit.

Fölmentek a bejárathoz vezető lépcsőn.

– Köszönöm, hogy hazakísért.

– Szívesen – mondta melegen a férfi.

– Akarja, hogy bejöjjek és körülnézzek a házban?

– Ugyan, nem hiszem, hogy szükség volna rá. – Catherine, mikor elment, bezárta maga mögött a bejárati ajtót: életében először nyugtalanította volna, ha akár rövid időre is nyitva marad. Most kinyitotta, és bepillantott a nappaliba. – Látja, tiszta a levegő! – mondta erőltetett könnyedséggel.

– Jól van – mondta Mr. Perkins megnyugodva, miután végigtekintett a háborítatlan szobán.

– Hát akkor a viszontlátásra. – Catherine belépett a házba.

– Ó, a mindenségit!

A lány visszafordult.

– Már karácsony óta meg akartam kérdezni. Joshnak szüksége volna az egészségügyi lapjára meg a leleteire. Az édesapja minden holmija Jerry Selforthnál van?

A fene egye meg Josht, gondolta indulatosan a lány. Az öreg szülei csak körülötte ugrálnak!

Ez csak igazolta azt a gondolatmenetet, amelyet még Randall indított el benne vasárnap délután. Még Carl Perkins is képes volt az egyik pillanatban azon bánkódni, hogy Catherine szülei örökre eltávoztak, a következőben már a fia oltásaival meg a kanyarójával törődni.

– Nem – válaszolta hirtelen csömörrel. – Valószínűleg fenn van a régi rendelőépület padlásán, mert nem volt szükség rá azóta, hogy apus meghalt. Majd előszedem.

– Nem, dehogyis, ne fáradjon most vele, Catherine! – Perkins szemlátomást megérezte, milyen fájdalmat okozott. – Egyáltalán nem sürgős a dolog.

–Rendben van. Néhány napon belül azért talán majd sort keríték rá.

A férfi sután ismét megveregette a vállát bekötözött kezével, aztán elindult a kerti úton.

Catherine utánaköszönt. Hangja tompán kondult az éjszaka párás, meleg, élettől remegő levegőjében.

*

Mrs. Weilenmann figyelmeztette Catherine-t az elszigeteltségére. Carl Perkins figyelmeztette, hogy három ember halt meg, akinek köze volt hozzá. Noha visszautasította Mr. Perkins ajánlközását, most végignézte a ház mindegyik szobáját, mielőtt lefeküdt.

– Nagyon köszönöm, barátaim – mormolta, ahogy magára zárta a hálószoza ajtaját.

10.

A hétfői revelációk sokasága megviselte Catherine-t. Úgy aludt, mint a bunda, Perkinsék kávéja ellenére, és kábultan ébredt.

A kedd, akárcsak a hétfő, zűrzavarosan indult. Tíz perccel később kelt föl, ami idegesítően megzavarta a szokásos hétköznapi reggeli menetrendjét. Hogy behozza az időt, azalatt kellett magára kapkodnia a ruhát, amíg kifőtt a kávé, és a második csészéről már le kellett mondania. Megígérte magának, hogy az irodában majd pótolja, a nyomdateremben állandóan gőzölgő kannából.

Mialatt az ágycsészéjét vetette, megszólalt a telefon. Catherine már visszazökkent a rendes kerékvágásba és jobb kedve lett, így hát, ahelyett hogy gyászos hírektől rettegve emelte volna fel a kagylót, csak valami apró bosszúságra számított, és számítása bevált.

– Az a rohadt kocsi benn van a szervizben – mondta Tom minden bevezetés nélkül. – Bevinnél a szerkesztőségbe?

– Persze, gyere át – vágta rá Catherine.

Nem először esett meg. Tom ösöreg, zajos, viharvert Volkswagenje bonyolult, titokzatos hibákkal és költséges javításokkal szokta megrendíteni gazdáját.

Catherine már a hátsó ajtónál volt, hogy beengedje, amikor Tom kopogott.

– Épp indulni akartam, jó, hogy még elkaptál – mondta a lány, és belekukkantott a táskájába, hogy nála van-e a kulcsa.

– Ki tudja, most mennyibe fog kerülni – mondta búsan Tom. – Tegnap munka után átvittem Don műhelyébe, és azt ígérte, ma reggel idehozza. Azt mondta, semmi komoly vész nincs, pár óra alatt meglesz vele.

– Don mindig ezt szokta mondani – világosította fel Catherine.

– Miért? - kérdezte felháborodva Tom. – Ha megmondta volna,

hogy ott kell tartania, felhívhattalak volna tegnap este!

– Don szereti, ha derűlátóak az ügyfelei – mondta Catherine. – Ő már csak ilyen. Csodálkozom, hogy még nem jöttél rá, pedig elég sok gondod volt már azzal a kocsival.

– De legalább – tette hozzá, ahogy odamentek a garázshoz – meg lesz javítva, amikor majd visszakapod.

– Ma estére terveim vannak, úgyhogy jó lesz, ha Don csipkedi magát – mondta Tom, miközben bekászálódott az első ülésre. Ahogy elnézte a langaléta fiút, Catherine elcsodálkozott, nem először már, hogy mint boldogul a Volkswagenben.

– Erre ne nagyon számíts – intette Catherine.

Tom egész úton morcosan hallgatott. Catherine-nek nem volt kifogása ellene, mert rendszerint legalább kilencig nem volt kedve a bájcsevegésre.

Leila éppen kinézett az utcai ablakon, amikor Catherine beállt egy csodálatos módon üres parkolóhelyre a Hírlap épülete előtt. A törvényszéki épületben dolgozók rendszerint minden jó helyet elfoglaltak, korai érkezéssel biztosítva jogaikat. Catherine apró öröme semmivé foszlott, amikor észrevette Leila arcán az elkeseredést, hogy Tom meg ő együtt érkezik.

Amire beértek, és beléptek az üvegajtón, amelyen gót betűkkel állt, hogy Lowfieldi Hírlap, Leila már merev tartással ült írógépénél a pult mögött, és dühödten verte a billentyűket.

Micsoda temperamentuma van, gondolta Catherine, ahogy szó nélkül átment a kis titkársági szobán. A legszívesebben odament volna Leilához, és jól megrázta volna.

Megkésve vette észre, hogy Tom nem követte a riporterek szobájába. Maga mögött suttogó hangokat hallott. A jelek szerint Tom és Leila pusmogott valamit. Lehet, hogy Leila volt Tom „esti terve”.

Catherine savanyú képpel ránézett az írógépére, aztán megvonta a vállát. A lap aznap délután a nyomdába kerül, másnap reggel pedig kiviszik. Még sok tennivalója volt a déli lapzárta előtt.

Nekilátott átnézni, amit az előző nap írt. Jewel otthagyta az

íróasztalán a korrektúrát. Catherine-nek korrigálnia kellett minden cikkét, aztán visszavinni a nyomdába, ahol Sarah, a tördelő újra átolvassa, mielőtt a helyére illeszti a lapon. Catherine elővette rostollát, és munkához látott. Pár pillanat múlva bejött Tom, arcán önelégült kifejezéssel.

Úgy csillog a szemed, mint a kan macskáé, mondta magában a lány, aztán magára vonta a figyelmét a cikkben az ara templomnyi hosszúságú „gátyla”.

Nem is annyira Catherine meglepetésére, mint megkönnyebbülésére, a délelőtt olyan nyugodtan telt el, amilyen nyugodtan egy kedd délelőtt egyáltalán eltelhetett a Hírlap-nál. Sor került a szokásos lapzárta előtti válságokra, de Catherine felkészülten szállt szembe a veszélyekkel. Egy ara fényképét fordítva tették be, úgy, hogy a jobb kezén volt a gyűrű. Catherine észrevette, és kiigazította. A heti Dr. Croft-rovatnak nyoma veszett, és mivel roppant népszerűségnek örvendett a lowfieldi előfizetők között, pattanásig feszült idegekkel kutattak utána. Mindig már napokkal a lap megjelenése előtt a helyére ragasztották, mert eleve a megfelelő hasábszélességűre kiszedve kapták meg, csak le kellett vágni egy ívről, amely hét másik dr. Croft-rovatot tartalmazott, mindegyik fölött az atyai külsejű, jóképű orvos vonalasan megrajzolt képmásával.

„Dr. Croft rovata” annak idején nem nyerte el Catherine apjának rokonszenvét. Valahányszor Catherine elolvasta, mindig eszébe jutott apja méltatlankodása és idegessége, amikor egy-egy rovat megjelenése után megjelent nála két-három beteg, abban a szent meggyőződésben, hogy a Croft doktor által azon a héten leírt betegségben szenvednek.

Catherine egy pillanatig eltűnődött, vajon ugyanezzel a gonddal küszködik-e Jerry Selforth is.

Végül az éles szemű Jewel találta meg a hiányzó rovatot. A ragasztó, amellyel a lapra rögzítették, elengedte a papírt, és a ventilátor befújta a tördelőasztal alá. Catherine, miután tevékenyen kivette részét a kutatásból, mocskos kézzel és fekete térdrel feltápászkodott a padlóról, s gyorsan elvonult a Hírlap cseppet sem

vonzó mosdójába, hogy rendbe tegye magát.

Leila, jegyezte meg magában Catherine fanyarul, megőrizte aranybarna bőrű végtagjainak makulátlanságát, mert tüstént eszébe jutott, hogy fel kell adnia néhány számlát, mielőtt meghallotta, hogy nincs meg a rovat.

Tom az íróasztala mögött kornyadozott a széken, amikor Catherine előkerült a mosdóból.

– Ha tízszer nem hívtam föl az őrszobát, hát egyszer sem – panaszkodott a fiú -, és mindig az a rendőrbanya, Mary Jane Cory veszi fel! „Sajnos Galton seriff házon kívül van. Sajnálom, most éppen vannak nála.” Mindenféle szóbeszédet hallani Leona múltjáról, és szeretném hallani, Galton mit szól hozzá!

Catherine eltöprengett. Egy kicsit örült, hogy tud valamit, amiről Tomnak sejtelme sincs. Megfojtana, gondolta, ha tudná, hogy milyen inyencfálatot rejtegetek előle!

Kis híján azt mondta Tomnak, hogy érdeklődje meg Leilától, igazak-e a pletykák, de tudta, hogy ezt sohasem bocsátaná meg magának. Viszont ha Tom fülébe eljutnak a szóbeszéddek ... Csintalan ötlete támadt.

–Eredj, beszélj Salton Simsszel. – mondta fapofával. – Salton tud valamit!

– Ha önszántamból szóba állok Saltonnal az már a hivatástudat felső foka – mondta böszén Tom, aztán notesszal és ceruzával a kezében elindult, hogy megkeresse a gépmestert.

Catherine-ből majdnem kitört a kacagás. De pillanatnyi jókedve tüstént lehűlt, amikor letekintett az íróasztalára, és meglátta a társasági rovat közepén tátongó úrt. Az üres négyzetben nem volt ott a nagy „x”, amelyet akkor szokott berajzolni, ha a sötétkamrába küldte vissza a képet.

– Te jó isten – nyögte ki büntudatosan. Elfelejtette fölhívni Barnesékat, hogy ne felejtsék el beküldeni lapzártáig az unokájuk fényképét! Fölvette a kagylót, és épp tárcsázni akart, gyors pillantást vetve a falórára (egy óra volt még hátra), amikor maga Martin

Barnes lépett be az ajtón a titkárságra.

Catherine hallotta, ahogy Leila útbaigazítja Mr. Barnest a riporterek szobája felé – nem mintha sok útbaigazításra lett volna szüksége, hiszen Catherine-t tisztán látta -, aztán az ültetvényes odatalpalt a kopott szőnyegen a lány íróasztala elé.

Catherine zavarban volt amiatt, amit Jewel az előző napon mondott. Feltűnés nélkül szemügyre vette Mr. Barnest, látja-e rajta valami jelét annak, hogy romantikus lélek, de bizony csak a derék Martin Barnes állt előtte.

– Hogy van, Catherine? – kérdezte szelíden. – Nem is tudom az idejét, mikor beszéltünk utoljára.

A férfi viharvert, de még mindig jóképű arcán csak udvarias öröm látszott, semmi más. Mielőtt Catherine megszólalhatott volna, folytatta: - Meglepődtem ám, amikor Jimmy Galton kijött hozzám tegnap! Nem hittem volna, hogy olyan jaj de fontos, hogy arrafelé jártam, ahol Leonát megtalálták ...

Catherine keze semmitmondó mozdulatra rándult. Bárcsak ne ugratta volna bele Tomot, hogy kérjen nyilatkozatot Salton simstől, gondolta, aztán hozzátette: ez jár annak, aki rosszindulatú. A következő pillanatban Barnes, lassan összeszedvén gondolatait, tovább elmélkedett.

– Megmondtam neki, hogy csak bejártam a földemet, mint rendesen, kora reggel – mondta, sokatmondó pillantást vetve a lányra. – Hát a kis Catherine Linton látott engem, mondja Jimmy; és rögtön utána Catherine valami csúfságot talált, valami igen nagy gonoszságot! Persze akkorra már hallottam a templomban, hogy mi lett az öreg Leona Gaitesszel, úgyhogy nem volt nagy meglepetés.

Catherine-nek az égvilágon semmiféle válasz nem jutott az eszébe. Közismert hallgatagsága jó szolgálatot tesz most, gondolta, mert Barnes szemlátomást nem várt tőle választ.

– Én mondtam neki? „Persze, hogy láttam a lányt” – folytatta lassan Barnes. – Én is elcsodálkoztam rajta, hogy mit keres odakinn olyan korán szombat reggel. Életemben először jöttek hozzám rendőrök

kérdősködni! Ott állt a kocsijuk a házam előtt, mindenki szeme láttára! – Hangjában enyhe neheztelés csengett, de Catherine nem tudta megállapítani, hogy a neheztelés ellene irányul-e. – Melba igencsak felkapta a vizet – tette hozzá sötéten a férfi.

Catherine azon gondolkodott, hogy Jewelnek volt-e ideje beszámolni tegnapi beszélgetésükről a szeretőjének.

– Nálam is most először járt a rendőrség – mondta Catherine rosszul színlelt kedélyességgel. – És remélem, utoljára is.

A szeme sarkából látta, hogy Tom peckes léptekkel bejön a szobába, és mélységesen utálkozó pillantást vet feléje. A fiú az asztalára dobta a noteszt és a ceruzát, aztán rögtön ki is ment. Catherine látta, hogy ráhajol a pultra Leila irodájában ; behallatszott a két halk hang.

Onnan nem várhat segítséget. Tom boldogan hagyná, hogy Martin Barnes lyukat beszéljen a hasába, viszonzásként azért, hogy elküldte Salton Simshez, meghallgatni, hogy Leona „istentelen” volt.

De Barnes legalább elmosolyodott Catherine erőtlen tréfáján. Benyúlt a belső zsevébe, és előhúzott egy fényképet.

– Itt van Chrissy képe, az újságba – magyarázta körülményesen. – Tudja, az első unokám. – Az ültetvényes csak úgy sugárzott.

Catherine szemügyre vette a képet. Még rémesebb volt, mint a szokásos fotók, amelyeket az ilyen ünnepi alkalmakkor adtak át a Hírlap-nak. Először is színes volt, ami a Hírlap-ban fekete-fehérben rosszul szokott mutatni; Randallnek nem tellett drága, színes nyomdafestékekre. Másodszor, a kislány szinte derékszögben oldalra dőlt a magas székben, s szánalmasan meredt a nézőre: nyoma sem volt az arcán bájos mosolynak, egyáltalán semmiféle kifejezésnek. A kis Chrissy kiguvadó szeme és tátott szája röhejesen festett a tarka, pomponos farsangi kalap alatt, amelyet valaki botor módon a fejére tett.

– Aranyos gyermek – mondta erőtlenül Catherine.

– Sally szerint pont olyan, mint a nagyapja!

Martin Barnes becsmérli magát, gondolta Catherine, és kis híján

kirobbant belőle a nevetés. Az ültetvényes még mindig jóképű férfi volt, de ez a gyerek ... Catherine összeharapta belül a száját, nehogy kifakadjon belőle a megbocsáthatatlan vihogás.

– Köszönöm, hogy behozta – sikerült végül kinyögnie kissé elcsukló hangon. – Rögtön hátra is viszem, úgyhogy amikor holnap megkapják a lapot, már láthatják benne.

– Alig várjuk – biztosította komolyan a férfi. – Hát akkor a viszontlátásra, Catherine! Remélem, nem odakinn a mezőn találkozunk megint...

Catherine fölkapta a fejét, de Barnes már kifelé haladt. A férfi csak oldalt fordulva tudott kifurakodni a titkárságon át, mert a kis helyen sokan összezsúfolódtak a beszélgetés alatt.

Tom még mindig a pultra hajolt, és Leilával beszélgetett. CARL Perkins a közelben állt, kezében egy dossziéval, amely minden bizomnyal a következő heti üzleti hirdetések tartalmazta, mögötte pedig, látta lesújtva Catherine, Galton seriff támaszkodott a falnak, szemlátomást végtelen türelemmel. Mrs. Weilenmann és Randall az iroda ajtajában álldogáltak, elmerülten beszélgetve.

Amikor Tom fölegyenesedett és hátrafordult, hogy megnézzé, ki áll mögötte, egész teste megfeszült (mint egy vadászkutyának, gondolta Catherine), látva, hogy telefonhívásainak célpontja karnyújtásnyi közelségben van. Catherine nem hallotta, mit mondott, de látta, hogy Galton a fejét rázza és mosolyog, miközben Tom szája be nem áll egy pillanatra sem.

*

Tom tovább beszélt, Galton megint a fejét rázta, de már kevésbé mosolygott. Tom makacskodott. Mint rendesen ... Mr. Perkins elfordult, és igyekezett úgy tenni, mint aki nem is hallja a társalgást. Randall és Mrs. Weilenmann befejezték megbeszélésüket, s miközben a könyvtárosnő kifurakodott a kis csoporton át, Randall betessékelte

Galtont az irodájába.

Catherine most látta aznap először Randallt. A férfi is megpillantotta őt, és gyorsan odaintett neki.

Catherine visszamosolygott. Mrs. Weilenmann is észrevette ugyanakkor, s azt hitte, neki szól a mosoly. Üdvözlésre emelte a kezét.

Ahogy Catherine végigtekintett az ismerős arcokon, mosolya hirtelen az arcára fagyott. Valamelyikük, gondolta. Talán valamelyikük ... Lelki szeme előtt a magasba emelkedett, majd lesújtott egy ismeretlen kar, vértől lett lucskos egy ősz fej.

Miért? – zakatolt az agyában lázasan. Miért? Megint megjelent előtte a nyomasztó kép, amelyet még nyomasztóbbá tett a meleg, napfényben úszó, hétköznapi szoba kontrasztja. Szembe kell néznem vele, határozta el. Szembe fogok nézni a tényekkel!

A legrosszabbal kezdte.

Randall, az atlétaerejű Randall. Az indítéka: Leona megfenyegette, hogy kikürtöli az apja megvesztegetését. Viszont, riposztzott gyorsan Catherine, ezt ő maga mesélte el nekem, amikor igazán nem kényszerítette rá senki. Aztán fontolóra vette Randall anyját, Angelt, hasonló indokkal, de jól tudta, hogy Angel testi ereje nem lett volna elég hozzá, hogy úgy öljön meg valakit, ahogy Leonát megölték.

Galton seriff. A fia kábítószer árul. A szégyen a magánéletben és a közéletben is lehetetlenné tenné James Galtont, ha kitudódna a dolog. Márpedig Leonának megvolt a tehetsége rá, hogy felfedje a titkokat.

Mrs. Weilenmann, az a szomorú, nem ide való asszony. Állítólagos fehér férje, azt beszélik, ügyvéd volt. Miért térne vissza egy ilyen asszony délre, ahol se hús, se hal nem lehet? Catherine mindig is úgy képzelte, hogy egy hosszú szomorú történet rejtőzik azok mögött a méltóságteljes karamellszínű arcvonások mögött.

Tom időközben folytatta a beszélgetést Leilával. Ha netán Leona meglátta, hogy Tom péntek este kábítószer vásárolt ... Ha Tomot elítélnék kábítószer-élvezet miatt, soha többé nem kaphatna újságírói állást. Annyi újságíróból lehet már választani, hogy a szerkesztőknek nincs miért kockáztatniuk.

Leila? Catherine majdnem kapásból kipipálta Leilát. De az egyenlőségkedvéért elgondolkodott egy kicsit rajta is. Elvégre Leila bevallotta törvényellenes dologra szövetkezett Leona Gaitesszel. De akárcsak Randallt, őt is épp ennek a bevallása tisztázta a gyanú alól. No persze, Leila apja a fundamentalista hitközség egyik oszlopa. Nem is tudom, mire lenne képes Mr. Masham, ha megtudná, hogy a kislányát felcsinálták, és elvetette a gyermekét, gondolta Catherine.

És persze ott volt Martin Barnes és Jewel Crenna is, a tilosban járó pár.

Ez már több a soknál, gondolta dühösen Catherine, és igyekezett rendbe szedni az arcvonásait, hogy legalább valamennyire épeszű kifejezést öltson Mr. Perkins tiszteletére, aki ott hagyta a dossziéját Leila íróasztalán, és éppen feléje tartott. Hozzávehetném Carl és Molly Perkinst, Salton Simset ... Lehet, hogy emlékezetkihagyásaim vannak, és én magam voltam! Lehet, hogy Drummondék nincsenek is Európában, hanem titokban a házukban rejtőznek!

– Jól van?

Vagy egyik sem, fejezte be a gondolatmenetet Catherine, mielőtt felnézett.

– Igen, uram – mondta. – Csak kellemetlenségeken járt az eszem.

– Azt hiszem, ez mindannyiunkkal megesett mostanában – mondta szomorúan Mr. Perkins. – Molly meg én csak azt szerettük volna tudni, hogy átjönne-e ma este vacsorára hozzánk. Elhozhatja a fiúját is, ha akarja. Molly meg én szívesen megismerkednénk vele közelebbről is.

– Közelebbről? – Catherine biztos volt benne, hogy leesett az álla az elképedéstől. Miféle új pletyka szárnycsapásai suhognak Lowfield egén?

– A lakóját – mondta Mr. Perkins egy cseppnyi bizonytalansággal a hangjában. Fejével hátrafelé intett, Tom irányába.

– Ő csak a lakóm – mondta határozottan Catherine. Elővette gyilkos mosolyainak egyikét, amelyet minden déli nő megtanul. – Nagyon sajnálom, hogy nem tudom tiszteletemet tenni ma este. Nagyon sok

házimunka vár rám otthon.

– Mi sajnáljuk, hogy nem tud eljönni – mondta Mr. Perkins. Szinte szemmel láthatóan visszarettent, s nem mert mentegetőzni, nehogy még jobban elmérgeződjen a dolog. – De ha esetleg nyugtalanítja, hogy egyedül van, jöjjön csak át.

– Hogyne – mondta Catherine az őszinteség legcsekélyebb nyoma nélkül.

Utánanézett távozó szomszédjának. Azt hiszem, ezt a pletykát csírájában fojtottam el, gondolta némi elégedettséggel.

A titkársági szoba kiürült, miközben Mr. Perkinsszel beszélgetett. Nem is bánta. Elege volt a beszélgetésekből, elege volt a gyanakvásból. Dolgozni akart, és azt, hogy hagyják békén. Gyorsan kivitte Chrissy baba fényképét a sötétkamrába, ahol a kezelő villámló pillantással adta az értésére, hogy igencsak későn hozta.

Leila az íróasztalnál ült, dudorászva tűzte össze a kimutatásokat és a számlákat, amikor Catherine átment a szobáján, útban az ebéd felé. A lány szinte megdicsőült képet vágott, mintha valami magasabb rendű kötelesség hívó szava szólította volna. A jelek szerint Tom beváltotta azokat a reményeket, amelyeket Leila táplált irányában. Catherine megtorpant, és eszébe jutott, vajon hogy fogja megoldani Tom az ebédelést, hiszen a szervizben van a kocsija; de aztán meglátta a nagy ablakon át, ahogy a tér túloldalán levő büfé felé tart. Feltehetően szendvicseket hoz ebédre magának meg Leilának.

Catherine úgy döntött, inkább hazamegy, mint hogy szendvicset ebédeljen. Amúgy is fölösleges volna.

A volán mögött megpróbált visszaemlékezni, mi lehet a frizsiderben, amit gyorsan el tud készíteni.

Az egyetlen nyersanyag egy fej saláta volt. Miután elfogyasztotta a lottyadt és cseppet sem laktató zöldséget, Catherine nekilátott a konyhaasztalon, hogy összeírja a vásárolandók listáját, de közbeszólt a telefonon. Ahogy fölvette, átfutott rajta a csodálkozás, hogy ki hívhatja épp délben.

A kagylóból kiszűrődő hang olyan elfojtott volt, hogy szinte alig

lehetett felismerni.

– Mit csinálsz Martinnal, te kis szajha? Hogy képzeled, hogy ilyen bajba kevered?

– Mrs. Barnes? - kérdezte hitetlenül Catherine.

Csak néhány csuklásszerű hangot hallott válaszul, ami lehetett zokogás is.

Te jó isten, gondolta elképedve Catherine.

Miről beszél? – kockáztatta meg a kérdést a csendben, amely érezhetően pattanásig feszült, szinte vibrált. Melba Barnes, a másik színes egyéniség, társam a délies különiségben, gondolta csüggedten Catherine.

– Otthon akartalak kapni, te kis kígyó, hogy ne az újságnál hívjalak föl, ahol a barátocskád, Tom Mascalco is belehallgathatna, és ő is rajtam röhögne!

Catherine már lassan magához tért az első megrázkódtatásból. Az indulattól gyorsabban lüktetett a vére.

Elege volt.

Elege volt Galton seriff figyelmeztetéseiből: elege volt Jewel célzásaiból, hogy fogja be a száját, Leila piszkos kis titkaiból, Martin Barnes rejtélyes, burkolt fenyegetéseiből, elege volt Leona Gaites sötét üzelmeiből..

Kimért, halk hangon megszólalt: - Én nem tudom, mi a fészkes fenéről beszél, Mrs. Barnes. De annyit mondhatok, hogy kikérem magamnak ezt a hangot és ezt az egész társalgást! Kérem, ha van valami mondanivalója, mondja el, aztán fogja be a száját! Mert ha egy szóval is megismétli a gyanúsítgatásait egy léleknek is a városban, olyan pert akasztok a nyakába, hogy attól koldul!

Újabb rémes csuklás-hüppögés.

– Mert egyáltalán, mit csináltak maguk abban a kunyhóban? Maga azt mondta a rendőrségen, hogy odakinn találkozott Martinnal! És én ma láttam az irodádban, azon a nagy ablakon át! Láttam, hogy beszélgettek! Mindjárt tudtam, hogy egy szó sem igaz abból, hogy a területet járta! Régóta tudtam már, hogy összeszúri a leveket valakivel,

de nem hittem volna, hogy olyanal, aki a lánya lehetne!

Catherine lehunyta a szemét, és nekitámaszkodott a falnak a telefon mellett. Tegnap, Jewel szerint Melba Barnes még Leonára gyanakodott, ma Catherine-re.

– Ez egyszerűen hihetetlen – mondta. Nem vette észre, hogy fennhangon szólalt meg, csak amikor Mrs. Barnes megvetően felhorkant a vonal túlsó végén.

– Mrs. Barnes – szólt bele Catherine a kagylóba, olyan kimért és ijesztő hangon, hogy szinte maga is megrémült tőle. – Nem érdekel a férje, és semmi közön hozzá. Soha, sehol nem találkoztam vele szántsándékkal. Szombat reggel elhajtottunk egymás mellett egy földúton. – Catherine erős kísértést érzett, hogy felvilágosítsa az asszonyt, hol járt a férje (mindezt Jewelnek kellene kapnia, nem nekem!), de ellenállt. – Amikor Galton seriff megkérdezte, találkoztam-e valakivel, megmondtam neki, hogy láttam Mr. Barnest. Ő a furgonjában ült, én a kocsimban. Ellenkező irányba mentünk. Ma délelőtt bejött az újsághoz, hogy ideadja az unokájuk fényképét, hogy közölhessük. Azt hiszem – fejezte be kifulladásra Catherine -, hogy maga nem normális, és ez az egész társalgás, ha ugyan annak lehet nevezni, undorító! – Ezzel határozottan lerakta a kagylót.

Az egészet olyan förtelmesen mocskosnak érezte, hogy lerázta a kezét, mintha a telefonból piszok tapadt volna rá.

Catherine Linton, a végzet asszonya, gondolta keserűen, amikor kissé lecsillapodott már. Leila azt hitte, Tom a szeretőm; Carl Perkins úgyszintén. Most Mrs. Barnes képzeletben azt, hogy a mafla férjével egy konyha padlóján dugtunk, egy halott asszony társaságában.

Ahogy bezárta a házat, Catherine megállapította, hogy ma senki sem áll valami közel a szívéhez. Saját magát is beleszámította.

Leona halála olyan, mintha felrúgtak volna egy hangyabolyt. Mindenki iszkol, hogy új rejtekhelyet keressen, és egymást tapossák siettükben, hogy elkerüljék a felfedeztetést.

11.

A délután nyugalomban telt el. A nyomdai személyzet dühödt sietséggel kapkodta ki a lapokat a nyomógépből, hogy kötegelje a kihordáshoz. A gép meghibásodott (mint mindig), és Randallnek fel kellett öltenie a készenlében tartott overallját, hogy segítsen Salton Simsnek megjavítani.

A nyomdai gondok nemigen szivárogtak ki a riporterekhez. Catherine örült is neki. Úgy érezte, már nem tudna elviselni több érzelmet egy ideig, sem másokét, sem a magáét. Szántszándékkal lapított, még az íróasztaláról sem emelte föl a tekintetét, ha nem volt muszáj.

A telefon isnéma maradt. Lowfieldben tudták, hogy kedd délutánonként lázasan dolgoznak a nyomdaüzemben, és általában feltételezték, hogy a riportereknek is sok a dolga. A valóságban a riporterek a kedd délutánt félhivatalos lógásidőnek tekintették.

Catherine hol a következő számhoz centizgette a rovatbeosztást, hol meg csak kibámult az ablakon, nézte, ahogy jönnek-mennek az emberek a törvényszéki épület meg a teret környező boltok környékén. Szinte félálomban merengett, nyugalomba ringatta a város stabilitásának érzete, a megszokott látvány, ahogy a hölgyek jöttek-mentek az élelmiszerboltból, a boltosok és vevők beszélgettek az üzletek előtt, egy rendőr pedig kínos lassúsággal haladt körbe a tér körül, büntetescédulákat tűzve a kocsikra. A rendőrt megelőzte a szokásos sürgés-forgás, ahogy az autósok, mihelyt észrevették, kisiettek a törvényszéki épületből és a boltokból, hogy biztonságba helyezték kocsiijaikat, vagy újabb pénzt dobjanak be a parkolóórákba.

Catherine gondolatai magától értetődően Melba Barnesra terelődtek. Azon gondolkodott, vajon mit szólna Sally, ha megtudná, hogy az anyja azzal vádolja Catherine-t, középiskolai osztálytársát,

hogy viszonya van Sally apjával. Aztán eltűnődött, mit mondana Jewel és egy pillanatra vidámság rebbent át rajta, ahogy elképzelve Jewel csípős megjegyzéseit.

Nem tudta nem sajnálni szegény, dilis Melba Barnest. Megpróbálta elképzelni saját magát mint férjes asszonyt, aki gyanítja, hogy a férjének van valakije. Nem egészen tudta beleképzelni magát a helyzetbe, de nagyon viszolygott a gondolattól.

A házasságtörésben a sunyiság, a bujkálás, a titkolózás a hozzánk közel álló másik előtt az, ami olyan ... olyan nyálkásan gusztustalanná teszi. Habár azt hiszem, tűnődött Catherine, hogy vannak, akiknek a bujkálás nagyobb élvezet, mint maga a tényleges ágyba bújás.

Az asztalán megcsörrent a telefon. Catherine a vállával szorította a fejéhez a kagylót; éppen a szanaszéjjel heverő iratkapcsokat szedegette össze, hogy visszarakja őket a dobozukba.

– Ne haragudjon – suttogta egy hang, aztán megszakadt a vonal.

Melba Barnes ugyanolyan váratlanul kért bocsánatot, mint ahogy vádaskodott. Catherine letette a kagylót. Eltűnődött, vajon Mrs. Barnes fölhívta-e valamikor Leonát is ugyanezekkel a vádakkal... aztán bánta már, hogy az eszébe ötlött. Lehet, hogy Leona esetében Melba nem elégedett meg a puszta szavakkal?

Elég legyen ebből, szólt rá magára. Mikor leszek képes végre abbahagyni, hogy mindenki, akivel beszélek, a gyilkos hajlamokat mérlegeljem? És mikor fogják nem azt lesni bennem mások, hogy vajon képes volnék-e rá?

Olyan egyszerű volt az életem, gondolta. Most meg minden tőtágast áll.

Megörült, amikor Tom csörtetett be a szobába, kezében a frissen nyomott lap egy példányát szorongatva, félig dühöngve, félig mulatva egy sajtóhibán, amelyet nem vett észre egyik anyagában.

Egy helybéli lányt megválasztottak a Szójabab-feldolgozó Vállalat szépségversenyén a lowfieldi járás Miss Szójababjának – ami önmagában is elég mulatságos volt, legalábbis Tom szemében. Miss Szójabab ráadásul a jogi fakultásra járt, amit „vakultásnak”

nyomtattak. Catherine fölnevetett ezen a gyenge viccen, és nem tudta abbahagyni a nevetést, amíg Tom meg nem fenyegette, hogy leönti hideg vízzel.

– A hangoskodó derültség – mondta Tom csúfondárosan, amikor Catherine vihogása végre elcsendesült. – egyszerűen nem illik önhöz, Miss Linton.!

Ez a nagyképűség elég volt ahhoz, hogy helyrezökkenesse Catherine-t. Leilát becsalogatta a Catherine felől hallatszó szokatlan nevetés: megjelent az ajtóban, és kérdően nézett, amíg Tom rá nem mosolygott, aztán visszaperdült az asztalához; csupasz lába felháborítóan hosszú és elegáns volt Catherine irigykedő szemében. Tom leplezetlenül majd felfalta a szemével, ahogy utánanézett. A fiú a délután egész hátralevő részében hol dudorászott, hol fütyörészett, és nem dühöngött annyira, amennyire Catherine várta, amikor felhívta a szervizt, és megtudta, hogy nem készült el a kocsija. Rezi gnált hangon megkérdezte Catherine-t, hazavinné-e.

– Persze – mondta a lány. – Mennyi az idő, mehetünk?

– Mikor fogsz végre órát hordani?

– Amikor nem felejttem el reggel fölvenni – vágta rá Catherine.

– Ékszert sem szoktál viselni soha – jegyezte meg Tom némi rosszallással. – Pedig jól állna; főleg az ezüst. Illene a hajadhoz.

Catherine eltöprengett ezen. Ha már vesz új ruhákat, új függönyöket és új ágyterítőt, nem is beszélve arról, hogy megnyírja a sövényt, miért ne venne ékszert is? Régebben annyira hidegen hagyták az ékszerek, hogy a szülei egy idő múlva nem vettek neki többet.

Szép bokám van, gondolta, lesandítva rá. Esetleg egy bokaperec ... vagy a bokaperec már reménytelenül divatjamúlt?

És ennél komolyabb gondolat nem is fordult meg a fejében a délután hátralevő részében.

Néha kedd délutánonként Tommal elvégeztek egy-két szükséges aprómunkát: rendet raktak a sötétkamrában, vagy kigyomláltak régi fényképkartotékokat, de ma egyikük sem volt olyan kedvében.

Tom elfoglaltságot mímelt arra az esetre, ha Randall átmenne a

szobán: a heti rovatok fiókjait húzogatta ki. Minden kedden kisebbfajta szertartást csinált abból, hogy előkészítse a rovatokat a következő számhoz. Catherine gyanította, hogy a fiú együltében szokta elolvasni a havi képregény mennyiségét. Ezt az apró feladatot nyugodtan rá lehetett volna hagyni a nyomdai művezetőre, de Tom valahogy kisajátította magának, amikor a Hírlap-hoz került, és senkit sem zavart annyira, hogy elvegyék tőle.

A lusta délután hátralevő részében, miközben a nap a nagy ablak rolettáján átsütve csíkokat rajzolt a padlóra, Tom részleteket olvasott föl Catherine-nek a heti rovatokból („Dr. Croft”, „Harry tanácsai barkácsolóknak” és „Sandra szerint...”) meg a postán kapott anyagokból, amelyeket az állami szervek, a minisztériumok küldtek meg a Hírlap-nak.

Catherine fél füllel hallgatta, egyszer-egyszer elmosolyodott, csigalassúsággal rendbe rakta az íróasztalát, és nézte, hogyan kúsznak a padlón a fény- és árnyéksávok. Egyszer bejött Randall, a nyomdagép olajától-festékétől mocskosan, pipáját a foga között szorongatva. Odanyúlt, hogy megsimogassa Catherine haját, ahogy elment mellette (Tom hátat fordított, hadd lássa a főnök, mennyi a dolga), és Catherine elkapta a fejét a férfi piszkos keze elől, aztán némán fölnevetett, amikor Randall úgy tett, mintha képen vágással fenyegetné.

Örült, amikor véget ért a munkaidő. Izgalmas esti programja van, házimunkákkal fog foglalkozni, mondta Tomnak, ahogy hazafelé hajtottak.

– A mindenit, ki kell takarítanom a fürdőszobámat! – mondta hirtelen aggodalommal a fiú.

– Randevúd van este Leilával?

Tom széles mosollyal válaszolt: - Lakat van a számon. Meg kell oltalmaznom a hölgy jó hírét. De nem tudom, mit szól Randall hozzá, ha a munkatársak egymással járnak...

Értetlenül meredt Catherine-re, amikor a lányból kitört a nevetés.

– Esküszöm megváltoztál – mondta zsémbesen. – Régebben minden

igyekezetemmel is legfeljebb egy mosolyt tudtam kicsikarni belőled!

Úgy látszik, ebben a tótágasra fordult állapotban a legnagyobb és a legkisebb fajsúlyú dolgok is a felszínre kerülnek, állapította meg Catherine, ahogy befordult a házához.

Meglehet, hogy ha mindez elrendeződik majd, nagyon is megváltozva kerülök ki belőle, tűnődött.

– Most már egyszerűen nem tudom, mit fogsz csinálni a következő másodpercben – zsörtölődött Tom.

– Én sem – mondta Catherine. Mindkettőjük meglepetésére megveregette a fiú vállát. – Látod? – mondta bátoritanul.

– Mikor vetsz már véget esztelen kicsapongásaidnak? – kérdezte teátrálisan Tom. Aztán ránevetett, és egy pillanatra megszorította a kezét.

– Akkor holnapig – mondta kópés vidámsággal.

Catherine utánanézett, ahogy hosszú lábán átcsörtetett a fűvön. Menet közben már bogozgatta a nyakkendőjét. Hosszú, vékony árnyékot vetett a pázsitra.

Hat óra múlva halott lesz.

*

Catherine megevett egy csokis piskótát. Egy nagy, másfél kilós Folger-féle kávésdoboz várta a hátsó ajtó mellett, amikor odaért, tele csokoládés piskótával. Még mielőtt megtalálta benne a cédulát, tudta, hogy Betty Eakins, Lintonék egykori mindenese a küldője.

A gyűrött papírdarabra írt üzenet így szólt: „*Miss Catherine, gondótam, örülne ezeknek. Régen mindég szerette. Ha van ideje, benézhetne hozzám. Betty.*”

Catherine szeme bepárásodott, amikor arra gondolt, hogy az öreg Betty gyalogszerrel megtette az egész utat a házához a reumás lábain.

Aztán gyorsan összeszedte magát. Valószínűleg a fia, az a fiatal seriff-helyettes elhozta Bettyt kocsival.

A csokis piskóta éppolyan finom volt, ahogy emlékezett rá, de nem valami nagy vacsora. Figyelmeztette magát, hogy másnap ebédidőben menjen el ennivalót vásárolni. Úgy határozott, hogy csütörtökön este, munka után bemegy Memphisbe, és megkezdí a nagy költekezést. Ha Randall pénteken elviszi vacsorázni meg moziba ... Aztán erővel kiszakította magát a ruhákról és Randallról való ábrándozásból, és hozzálátott a megkésett takarításhoz.

Azzal kezdte, hogy kikapcsolta a légkondicionálót és kinyitott minden ablakot. Ahogy a központi légkondicionáló egység zümmögése abbamaradt, nagyon nagy csend lett a házban. Odakinn a szürkületben a tücskök már rákezdtek esti dalukra. Catherine megállt az egyik ablaknál, hallgatózott, aztán rajtakapca magát, megmérge sedett; de azért megnézte a házba vezető mindhárom ajtót, hogy biztosan zárva vannak-e.

A nagy hálósobában kezdte a takarítást. A legkopottabb farmerjét vette föl a hadművelethez, mert mindig sikerült bebiztosítania magát, miközben a ház tiszta lett. Módszeresen felsúrolta a fürdőszobát, aztán nekifogott letörölni a port. A ház tele volt könyvespolcokkal és a nagyanya csecsebecséivel, így kilenc óra lett, mire elrakta a porrongyot és elővette a porszívót. A porszívó tekintélyt parancsoló zúgása jólesően betöltötte a házat. Catherine szokatlan gonddal tologatta fel-alá a házban, rendesen elhúzott minden bútort, hogy beférjen a legkisebb szögletekbe is.

Most jön a konyha, határozta el, miközben föltekerte a porszívó zsinórját. Aztán végeztem.

Húvösebb volt valamicskét az este, mint az előző napon, de így is a hátára tapadt a blúz, és gyöngyözött a homloka, mire fölrakta a konyhai étkezőasztalra a körülötte álló székeket.

Az a jó a takarításban, gondolta, ahogy kinyitotta a mosogató fölötti csapot, hogy az ember közben mindenre vagy akár semmire sem gondolhat.

Úgy döntött, hogy nem gondol semmire. Megnyugtató volt a testi

munka. De mire végzett a kőpadlóval, már kezdte megenni. Kicsavarta a piszkos felmosót, kiöblítette, aztán megint kicsavarta. Rendszerint az oldalajtón szokta kirakni megszáradni, de ma este úgy határozott, hogy a hátsó ajtón teszi ki. Legutóbb több napra kint felejtette, és ha újra megesne, legalább ne lássák az utcáról.

Gyors léptekkel odament a hátsó ajtóhoz, és kitárta az éjszakára.

Miután föltámasztotta felmosót, egy percre megállt a lépcsőn, és felnézett a sötét égboltra. Felhős volt, nem látszottak a csillagok. Catherine reménykedett, hogy ez talán esőt jelez, de nem olyan volt a levegő, mintha zápor készülődött volna. Nehéz volt, de nem nyomasztó.

Ahogy ott állt, fölfelé fordított arccal, mozgást hallott a fűből.

Rezzentelenül állt. Az ég felé fordított tekintete már nem látta maga felett a sötétséget. Minden érzéke a fülében összpontosult. Minden erejével azon volt, hogy meghatározza, honnan jött a hang, mely éppolyan volt, mintha emberi láb osont volna a száraz fűben.

Eszébe jutott, hogy mögüle, a kitárt ajtóból kiárad a fény, hogy körvonalát tisztán láthatja, aki vagy ami odakinn les az éjszakában.

Ebben a véget nem érő pillanatban emlékezetébe villantak gyerekkori álmai, azok az álmok, amelyekben veszély fenyegette. Álmaiban sohasem tudta eldönteni, mi a menekvés útja: ha teljes nemtörődömséggel mozog, vagy ha iszkol, mint a villám. Egyik éjszaka az egyikkel, másik éjszaka a másikkal próbálkozott. És most? – kérdezte magától.

A nesz nem ismétlődött meg. Akármilyen volt is odakinn, a házból kivetülő fénykörön túl, ugyanolyan rezzentelenül várakozott, mint ő.

Lesi, hogy mit fogok tenni!

Mit tegyek?

Ha gyorsan mozgok, ha kimutatom, hogy félek, rám ront, gondolta.

A kint álló alak felöltötte Catherine álombeli szörnyeinek vonásait: iszonyú nagy volt, telhetetlenül éhes – és szörnyűbb annál, semhogy arca legyen.

Catherine nagyon nyugodtan, sietség nélkül megfordult, kinyitotta a

szúnyoghálós ajtót, és belépett a házba. Nagyon nyugodtan, sietség nélkül becsukta maga mögött a vastag faajtót. Aztán egyáltalán nem nyugodt, nagyon is sietős ujjakkal bezárta az ajtót, és nekitámaszkodott. Lecsúszott a földre az ajtó mellett, amíg a fenéke puffant a padlón, és ott maradt ülve, amíg zihálása lecsillapodott egy kicsit.

Hívjam a rendőrséget? És mit mondjak? Neszt hallottam a kertből, Galton seriff, és félek! Neszt hallottam a fűben ... És noha szívből örült, hogy ezt soha, senki nem fogja megtudni, térden csúszott oda a legközelebbi ablakhoz, és alája kuporodott hallgatózni.

Száraz surrogás a fűben. Továbbhalad!

Óvatosan felemelte a fejét, és kilesett a szúnyoghálón át. Az ablakban jövő fényben meglátta, hogy egy madár szökdécsel a fűben. Ahogy nézte, a madár diadalmasan kikapott egy bogarat a fűből, és továbbbugrott a zsákmányával.

– A szentségedet! Nem tudod, hogy már aludnod kéne?! – förmedt rá Catherine rekedt hangon a madárra. A madár, érthető ijedtséggel, elröppent, de ijedtségében sem engedte el a bogarat.

Catherine hosszan kifújta a levegőt, és leroskadt a fal mellett. Már azon volt, hogy zavartan kinevesse magát vak rémülete miatt, de meggondolta magát. Nem volt ebben semmi mulatságos.

Nem érdekel, hogy úgy festettem, mint akinek elment az esze, mondta belső kritikusanak. Nem érdekel, és kész!

Pár percig csak ült ott, hagyta, hogy a teste lassan magához térjen.

– Húha ... - suttogta. – Húha ...

Aztán ügyetlenül feltápászkodott. Ebben a pillanatban halk, furcsa berregést hallott.

Félrehajtotta a fejét, úgy kereste a furcsán ismerős hang forrását.

Tétovázva megindult a folyosón a hálósobája felé, valami homályos parancsnak engedelmeskedve, amely azt súgta, hogy oda kell mennie; és ismét megszólalt a hang.

Amikor másodszor meghallotta, már ráismert.

A berregő, apja régi rendelőjéből!

Valaki apámat hívja, de ő nincs itt, gondolta. Ő halott.

Libabőrös lett.

A berregő érdes hangja harmadszor is rászólt.

– Ez Tom! – szólalt meg fennhangon. Tom! Valami hülye tréfa.

De Tom megígérte, hogy ezzel nem fog szórakozni. Catherine nem emlékezett olyan esetre, hogy Tom megszegte volna az ígéretét. És olyan komoly volt, amikor Catherine megígértette vele, hogy soha nem fog szórakozni a berregővel!

Valami nem stimmelt.

Amikor odaért a hálósobához, félig-meddig arra számított, hogy apja feje emelkedik fel álmosan a párnáról, engedelmeskedve a rendelőből érkező hívásnak.

Catherine rámeredt arra a pontra, ahonnan a berregő szólt, az ágynak azon a felén, ahol az apja aludt.

Engem hív, gondolta. Engem hív Tom!

A berregő elnémult.

Tom, ismételte meg nagy erőfeszítéssel Catherine. Nem apus!

– Nem vagyok bolond – mondta fennhangon. Kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, felkapta a revolverét, és végigszaladt a folyosón.

Eszébe sem jutott a félelem, amely épp csak kiszállt még a lábából. Szükség volt rá, mennie kellett, szaladni, odaérni, amíg nem késő.

Ki a hátsó ajtón! Hol a villanykapcsoló, hogy megvilágítsa azt az ijesztő udvart? Gyors pillantás körbe a fényben.

Az udvar üres volt.

Futás, át a fűvön, kerülve a köveket, amelyeken megbotolhatna! Át a sövényen, amely mintha belekapaszkodna.

Majdnem odaért már Tom hátsó ajtajához, amikor észrevette, hogy tárva-nyitva. Olyan hirtelen torpant meg, hogy megingott, és alig tudta visszanyerni az egyensúlyát. Halvány fény szűrődött ki az üres négyszögből. A forró éjszakára táruló ajtó megerősítette az érzését,

hogy valami nagyon nagy baj van. Készenlétben tartotta a fegyvert.

Még a berregő kísérteties hangja sem volt olyan ijesztő, mint most ez a nyitott ajtó. Ahogy közelebb osont, érezte, hogy tódul ki a házból a hűvös levegő.

Amilyen halkán csak tudta, lassan kinyitotta a szúnyoghálós ajtókeretet. Az ajtó megnyikordult, s Catherine visszafojtotta a lélegzetét.

*

A rövid folyosón minden ajtó csukva volt. A halvány derengés a nappaliból szűrődött ki, s Catherine olyan mereven nézte, hogy nem is vette észre a vörös foltokat a folyosó fehérre festett falán, amíg egy nagyobb foltból el nem indult lefelé egy vékony patakocska. Ezt a jelentéktelen, lassú, tétova mozgást látta meg a szeme sarkából. Rámeredt, és nem tudta, képes lesz-e megmozdulni.

Egy hang sem hallatszott a házban, csak a légkondicionáló zümmögése valamelyik csukott ajtó mögött. Az éjszaka, a hátsó ajtón beengedett éjszaka visszafojtotta a lélegzetét.

Mivel mennie kellett, elindult előre, kezével a falnak támaszkodva. Amikor nedvességet érzett rajta, gyorsan elkapta a kezét.

A folyosó felidézett minden rémálmot, amit valaha is álmodott. De a fűben osonó szörny másvalakit kapott el helyette.

Ahogy közelebb jutott a fényhez, közelebb a nappalihoz, bizseregni kezdett a fejbőre.

– Tom? – suttogta.

A nappaliban teljes volt a zűrzavar. Először az döbbsentette meg, milyen rendetlenség van itt, ahol mindig olyan rend volt.

Egy pillanatig nem vette észre Tomot; aztán meglátta a lábát, hosszú, vékony lábát, amely kinyúlt a kávézóasztalként szolgáló bőrönd mögül.

Catherine észre sem vette, hogy került a közelébe. Egyszerre csak ott állt fölötte, és lenézett a fiúra. Tom a hátán feküdt. Mozdulatlan volt, de a sebeiből még mindig folyt a vér. Catherine nézte, ahogy egy csepp végigcsordul az arcán, a pofacsontja roncsain. Gondosan figyelte, ahogy a csepp lepottyan a vékony szőnyegre, és beleolvad egy nagyobb tócsába.

– Ó, Tom – mondta, és minden félelmét elnyomta a fájdalom. A bőrröndre ejtette a fegyvert, letérdelt a vérrel átítatott szőnyegre, és ujjával kitapintotta a pulzust Tom nyakán. Lüktetett, még egy pillanatig lüktetett, aztán vége volt..

Mozdulatlanság vette körül a fiút, a mozgásnak az a teljes hiánya, amely csak a halottak sajátja, miután már a légzés apró rebbenéseinek sincs nyoma többé.

Elkéstem, gondolta Catherine. Érezte, hogy a vér átnedvesíti térdén a farmernadrágot. Elkéstem.

A fiún csak egy nadrág volt, s Catherine be akarta takarni. Tom nem venné szívesen, ha így látnák, gondolta. Rühellné. És senkinek nem volna szabad meglátnia az arcát; nekem sem lett volna szabad.

Valami kis mozgást érzékelt a látótere határán.

Felkapta a fejét, és belebámult Leila arcába. Ahogy nézte, az arc furcsán megnyúlt.

– Ó, Leila, Tom meghalt – mondta Catherine, önkéntelenül suttogva. – Most halt meg.

Fölemelkedett, hogy odamenjen a lányhoz. Leila szája sikolyra tárult, de csak gyöngé, fojtott nyögés tört elő belőle. Catherine feléje nyúlt, és lepillantott a kezére. Vértől vöröslött.

– Ne nyúlj hozzám! – kiáltott rá Leila, ahogy megjött a hangja. Karját védekezően Catherine felé nyújtva, a falhoz hátrált, majd amikor észrevette, hogy egy vérfoltnak támaszkodott, sikolyától megremegett a szoba.

Catherine hirtelen ráébredt, hogy Leila azt hiszi, ő ölte meg Tomot. Eljutott a tudatába az a különös tény is, hogy Leila alsóneműben van.

Leila sikolya úgy hatott Catherine-re mintha nyílt sebbe szeszt

öntöttek volna.

– Hagyd abba! – förmedt rá, de Leila tovább visongott. Catherine elkeseredett dühét csak fokozta a megrendülés. Egyenesen örömet érzett, hogy a hisztéria klasszikus kezelési módját alkalmazhatja.

A legkisebb lelki-furdalás nélkül, teljes erejéből pofon vágta Leilát, és csak némi meghökkenést érzett, amikor a lány egyméternyt hátratántorodott az ütés erejétől.

Nem tudtam, hogy ilyen erős vagyok, gondolta elképedve. Azt hiszem, életemben nem ütöttem még meg senkit.

A pofon csakugyan elnémította Leilát, de a legkevésbé sem nyugtatta meg. Reszkető teste, tágra nyílt szeme egyaránt páni rémületről árulkodott.

– Nem én voltam – mondta tárgyilagosan Catherine.

De Leila magánkívül volt. Tekintetében nyoma sem volt az értelemnek.

Catherine képtelenül megdühödött.

– Te hülye liba! Nem én voltam! Így találtam itt!

Leila lelke mintha visszatért volna a testébe. Reszkető ujjával rámutatott Catherine véres kezére.

– A folyosóról – magyarázta Catherine. – Szólt nálam a berregő. – Rámutatott a gombra az ajtófélfán. Vörös fröccsenések éktelenkedtek körülötte. – Emlékezz vissza a berregőre! Nálunk szól. Apám használta. Azt hiszem, Tom nekieshetett közben.

Leila tekintete követte Catherine mutatóujját. Az ő családja is Dr. Lintonhoz járt annak idején. Lassan bólintott, mint aki végre megértette. Elernyed, ahogy elhagyta a halálfélelem, de nem vette le a szemét Tom lábáról, és arcbőre a sápadt barnáról lassan zöldbe váltott.

– Jól vagy? – kérdezte Catherine nevetséges módon.

– Hányni fogok – mormolta Leila.

Catherine magában hálát adott, hogy ismerte a járást a házban, mert még időben kirángatta a lányt a fürdőszobába, és odatuszkolta a vécé

föle. Most már remegve a megrendüléstől, Catherine leült a kád szélére, amíg Leila kiürítette a gyomrát.

– Föl kell hívnom a rendőrséget – mondta Catherine.

– Ne innen – kérlelte Leila. Petyhüdt árnyéka volt csak önmagának.

– Nem – mondta Catherine, s az ő gyomra is összeszorult arra a gondolatra, hogy ott maradjanak.

*

Catherine bátorsága gyorsan apadt. De az, hogy ki kellett vinnie a fiatalabb lányt a házból, hogy felelősséggel tartozott valakiért, aki nála rosszabb állapotban volt, nem engedte ellankadni.

– Át kell mennünk hozzám – mondta.

– Tudsz járni? - Ostoba kérdés, futott át rajta hiszen Leilának jönnie kell, akármit képzels magáról.

– Na gyerünk – mondta Catherine -, ha végeztél a hányással.

Leila némi támogatással talpra állt.

Catherine rájött, hogy még valamire szükség van.

– Ruha! – csattant fel.

Leila végignézett magán, és arca zöldről vörösre váltott.

Nem is tudtam, hogy az emberek így változtathatják a színüket, gondolta Catherine.

– Jaj, Catherine ... - kezdte szerencsétlen hangon Leila.

– Engem nem érdekel – vágott a szavába Catherine -, de szerintem senki másnak nem kell az orrára kötni. A hálószobában van a ruhád?

Leila bólintott.

Az ágy gyűrött volt. Tom inge és alsóneműje összehajtogatva egy széken. Leila ruhája a padlón hevert, alatta a cipője.

Cipő, ruha. Alsónemű: az rajta van. Harisnya? Nem, az nem volt rajta. És még? Persze, retikül! Retikül. Egy rémes pillanatig

Catherine azt hitte, biztosan a nappaliban van, amíg észre nem vette a fotel mellett. Még egyszer végigpillantott a kis hálószobán, nem maradt-e más nyoma Leilának, de semmit sem látott. Lehet, hogy nem veszik be, de ennél többet nem tehet! Aztán eszébe jutott, hogy neki is van itt holmija. Mégiscsak be kellett mennie a nappaliba. Egyenesen odament a revolverhez, fölvette, és kirohant.

Leila a fürdőkád szélére roskadva ült.

– Tessék – mondta pattogó hangon Catherine. Belesegítette Leilát a ruhába és a szandáljába, s gondjaiba vette a retikült.

– Gyerünk!

Talpra állította Leilát. Leila sokkal magasabb volt. Mindketten esetlenül tudtak csak mozogni, valami rémületes komikummal. Catherine átfogta Leila derekát, Leila pedig Catherine nyakát. Úgyahogy végigtámogatták egymást a vérrel befröcskölt folyosón, ki a nyitva álló hátsó ajtón, át az udvaron. Lassan kellett haladniuk; mint két részeg tántorogtak át a sövény résén.

– Félek – suttogta Leila, és a két ház közötti sötétség hirtelen megtelt baljós fenyegetéssel, amiről Catherine meg is feledkezett már a sietségben, hogy maga mögött hagyja a mészárszéket, ami Tom otthona volt. Reménytelen hátrányba hozta a terhe: Leilával a nyakán, Leila ridiküljével a karján csak lassan haladhatott a revolverrel.

Érezte, hogy Leila megint reszketni kezd, és hallotta, hogy a lány légzése elcsuklik. Ha most összeesik, gondolta, sosem érünk át. Már a végén járt az erejének. Ha Leila megint sikoltozni kezd, megőrülök, mondta magában.

– Gyerünk! – sziszegte Catherine összeszorított foggal. Leila karja leszorította a haját, és a fájdalom nem engedte, hogy pánikba essen.

Minden izomerejére szüksége volt, hogy fölrángassa Leilát a lépcsőn a dolgozószobába. Ledobta a lányt a pamlagra, és kicsoszogott a konyhába. Nem ült le, miközben feltárcsázta a rendőrséget, csak nekitámaszkodott a falnak. Tudta, hogy ha leül, nem tudna felállni, pedig valamit még segítenie kellett a másik lánynak.

Catherine most már szinte gyűlölte Leilát.

Amikor a seriff irodájában fölvtették a kagylót, mondott valamit; soha, később sem emlékezett rá, hogy mit. Amikor egy izgatott hang kérdezősködni kezdett, letette. Aztán belökte a fegyvert az első fiókba. Mielőtt visszamegy a lányhoz, valamit még a saját érdekében is tennie kell ...

Ügyetlenül kézbe vette a vékonyka lowfieldi telefonsorsót, és nehézkes gonddal kinyitotta a „G” lapon. Fennhangon olvasta a számokat, aztán tárcsázott, ugyanazzal az idegtépő lassúsággal.

A férfi vette föl.

– Randall – mondta Catherine, nagyon tisztán tagolva a szót. Aztán nem tudott megszólalni.

– Catherine?

– Randall .. kérlek, gyere ide. Tom meghalt.

A kagylóban a csend tele volt kérdéssel, amelyeket a másik egyelőre visszafojtott.

– Tom meghalt – ismételte meg Catherine, és gondosan a helyére tette a kagylót, mert attól félt, hogy megismétli harmadszor is.

Azon gondolkodott, mit is akart csinálni. Aztán eszébe jutott Leila, és körülnézett a konyhában, hogy mit adjon a lánynak. A leghasznosabb, amit meglátott, egy tekercs papírtörülköző volt.

Azt hiszem, ez a sokkos állapot, mondta magának. Nehézkes, pontos mozdulatokkal, csigalassúsággal fölemelte a papírtörülközőt, és lassan megindult visszafelé.

Mint kiderült, a törülköző jó gondolat volt. Leila már könnyekben úszott, és amikor Catherine feltűnt, fuldokolva, szinte összefüggéstelenül áradtak szájából a szavak, a Tomnál történekről.

Catherine odanyújtotta a törülközőtekercset, pontosabban beledobta a lány ölébe. Fontolgatta, hogy vajon most már leülhet-e, és úgy döntött, hogy igen. Leült a zokogó lány mellé, és tágra nyílt szürke szemét a csinos, könnyektől nedves arcocskára függesztette.

– Együtt voltunk – hüppögte Leila. – Tom kocsija a szervizben volt, és ezért nekem kellett kocsiba ülnöm, de egy utcával arrább parkoltam, mert nem akartam, hogy anyu vagy apu megtudja, tudod,

milyenek a népek, mindent elmondanak az ember szüleinek ...

Catherine gépiesen letépett egy törülközőt a tekercsről, és Leila kezébe nyomta. Leila úgy nézte, mintha sosem látott volna még ilyet, aztán használatba vette.

– Óóóó, annyira szerettem, és olyan jóképű volt ... Tudod, hogy van ez ... Egyszerűen nem tudtam ellenállni neki. – Szünet, újabb törülközőhasználat. – És aztán, amikor ágyban voltunk ... úgy értem már utána, valami hangot hallottunk a folyosóról ...

Remélem, Tomnak jó volt, villant föl Catherine-ben a gondolat. Bárcsak jó lett volna neki.

– ... Tom fölkel, fölhúzza a nadrágját, és azt mondta, maradjak csöndben, ne mozogjak. Egészen közletről suttogott, bele a fülembe. Úgy... úgy féltem. Azt mondta: „Elfelejtettem bezárni azt a rohadt ajtót.”

Leila gyűrött arcát Catherine felé fordította, és hosszú ujjai fájdalmas erővel megragadták Catherine vékony csuklóját.

– Kiment, és aztán hangokat hallottam, jaj istenem, hangokat! Ide-oda csapódtak a falakon, először a folyosón, aztán a nappaliban. Hallottam, hogy leesnek és fölborulnak a dolgok. Azt hittem, legalább ötven lehetnek odakinn, esküszöm az élő istenre! És akkor már nem tudtam csöndben maradni, sikoltozni kezdtem. Azt hiszem, akkor valaki kiszaladt a házból. Vártam, hogy Tom visszajöjjön értem. Vártam, hogy bejön, és azt mondja, egy betörő volt! Amikor nem jött vissza, azt hittem, biztosan telefonál a rendőrségnek. És föl akartam kelni, hogy elöltözzek, mielőtt ideérnek. De nem tudtam ... nagyon féltem. Csak vártam, vártam, de nem hallottam semmit. Akkor aztán fölvettem az alsóneműmet, amilyen csöndben csak tudtam. Gondoltam, legalább elkezdhetek készülődni. Aztán nyikorgott a szúnyoghálós ajtó. Te jöttél be. De én azt hittem, az az ember jött vissza. Gondolom, férfi volt. De már nem tudtam tovább várni. Muszáj volt kinézni. Már nem tudtam tovább várni Tomra ...

Kintről szirénahang hallatszott.

*

Annyi volt a különbség, hogy ezúttal ott volt Randall is, és anyja, Angel. Randall csak egyszer hagyta magára Catherine-t, hogy hivatalosan azonosítsa Tomot. Angel kávé után főzött. Ő fogadta Leila szüleit is, aztán odavezette őket síró lányukhoz.

Catherine fanyarul megjegyezte magában, hogy Leila már eléggé észhez tért ahhoz, hogy megvédje magát: a lány megszépítette a történeteket úgy, hogy Tom meg ő a nappaliban ültek, amikor kintről lopakodó lépteiket hallottak, és Tom betuszkolta a hálósobába, hogy biztonságban legyen. Ez nyitva hagyta a kérdést, hogy Tom miért nem hívta föl a rendőrséget a nappaliban levő telefonon, de Catherine megállapította, hogy egészében véve le a kalappal Leila előtt.

Aztán ő következett.

Egy hímzett díszpárnát szorongatott az ölében. Emlékezett rá, ahogy az anyja öltögette rajta a mintát. A párnát a pamlag sarkából vette ki, hogy a lehető legszorosabban be tudja magát fészkelni a sarokba. A pamlag védően körülfogta a hátát és a jobb oldalát, a balján pedig Randall ült szilárd falként. Catherine ujjai fel-alá jártak a hímzésen, melyet anyja hosszú órákon át öltögetett. Miközben Galton seriff kérdésekkel bombázta, ujjai egy pillanatra sem álltam meg, ellentétben arcával, amelyet merevnek érzett, mintha nem jól illeszkedett volna a koponyacsontjaira.

Miért nem hallotta Leila sikoltozását, amiről említést tett a lány?

Mert ha Leilára rá volt csukva a hálósoba ajtaja, onnan nem hallatszik ki.

Miért ment át Tom házába?

Meghallottam a berregőt, nekem szólt Elkéstem. Mielőtt megszólalt a berregő, mozgást hallottam a kertben.

Miért nem telefonált a rendőrségnek?

Azt hittem, egy madár. Most már sejtem, hogy a ... aki ...

Hálás volt Randallnek és az anyjának, de most olyan területen járt,

ahová Randall nem tudta követni. Érezte a férfi jelenlétét, érezte a melegségét, tudta, hogy mellette van. Azt is tudta, hogy Angel kávákkal és a puszta jelenlétével is egyengeti az utat, mert Angel Gerrard a maga szálegyenes alakjával és ápolt, fehér frizurájával erős, befolyásos asszony volt, impozáns szövetséges.

Catherine kétségbeesetten szeretett volna hozzájuk férközni, hozzájuk szólani, megfogni Randall széles kezét, de nem volt képes rá. A szeme sarkából nézte őket. Amikor rápillantottak, elfordult: mert a gyanú olyan fojtogatóan vette körül, mint a párás nyári levegő.

Látta a rendőrök tekintetében, látta abban, ahogy Leila szülei nem akartak tudomást venni róla.

Hallotta, hogy az egyik seriff-helyettes megkérdezi Leilát, ugyanaz a ruha van-e most Catherine-en, amelyikben Tom teste mellett látta térdelni. Látta, hogy a férfi szemügre veszi a térdére alvadt vért, a foltokat a kezén.

Senki sem nézett egyenesen a szemébe. Az emberek azt még elfogadják, hogy talál egy holttestet, állapította meg Catherine, de hogy kettőt, azt már nem.

Hogy két esetben is ő az első a tetthelyen?

Hogy két gyilkosságról értesíti a rendőrséget három nap alatt?

A véraláfutást, amely lassan sötétedett Leila arcán, ahol Catherine megütötte, gyanakvó tekintetek méregették. Leila megemlékezett az ütésről a beszámolójában, és igen érzékletesen festette le, hogyan esett neki a falnak Catherine pofonjának erejétől.

Catherine tisztán érzékelte, hogy a jelenlevők átértékelik testalkatát az ereje szempontjából.

A szeme sarkából látta, hogy Angel Gerrard tartása egyre merevebb lesz Leila beszámolója alatt. Angel éles tekintetű, barna szemében megvillant valami.

– Gondolom gyorsan ki tudod majd rúgni azt a lányt – szólt oda Angel nagyon halkán Randallnek, amikor egy pillanatra csak ők hárman maradtak a szobában.

– Nem fogok sokáig várni vele – mondta Randall komoran. Valami

olyan nyersség volt a hangjában, amit Catherine addig még sohasem hallott.

– Persze ágyban volt a fiúval – mondta Angel. Catherine-re nézett, helyeslést várva.

Catherine most először nézett egyenesen Angel szemébe. Bólintott.

– gondoltam – mondta az asszony. – Csinos jószág, de annyi esze sincs, mint egy hintalónak. Csodálom, hogy egyáltalán rendet tud tartani az iratok között.

– Nem tud – mondta Randall.

– Catherine! – szólt élesen Angel.

Catherine nem fordította feléje az arcát.

– Nézz rám, te lány! – mondta Angel még parancsolóbban.

Catherine ránézett és úgy érezte, mintha élénkítő szert fecskendeztek volna az ereibe.

– Megütötted azt a lányt?

– igen – felelte Catherine.

–Helyes. És most tűnjön el az arcodról ez a büntudat! Egyikünk sem hiszi, hogy bármi közöd volna ehhez.

Randall karja megszorította a vállát, s egy kicsit megrázta, mintha vérkeringését akarta volna visszarázni a megszokott tempóba.

Catherine lassan átmelegedett. A feszültség és a félelem lomhasága lassan eltűnőben volt.

A hátsó ajtón belépett Galton seriff. Nyúzottnak látszott, mintha éveket öregedett volna. Olyan betegesen festett, hogy Catherine kis híján rászólt, miért nem megy el orvoshoz, de rájött, hogy milyen nevetségesen hangzana.

A seriff beleroskadt egy székbe, és fáradt tekintetét Catherine-re emelte.

– Említette neked Tom, hogy tud valamit Leona Gaites meggyilkolásáról?

– Tudja, milyen volt Tom – válaszolta Catherine. – Nagy hűhót csapott, hogy ő majd utánajár, és kiszaglászik mindenfélét, amit a

többiek nem is sejtene. De nem hiszem, hogy jutott volna valamire.

– Biztos? Nem mondott semmit arról, hogy rábukkant valamire?

– Nekem nem.

– Nos – mormogta Galton, lapáttenyerével végigsimítva az arcán -, ott van az a marihuána a házban. Talán ahhoz van köze a dolognak.

Miért nem jutott eszembe, hogy elhozzam? – gondolta a lány. Aztán visszaemlékezett, hogy Tom az ifjabb James Galtontól vásárolta. Tekintete egy pillanatra összevillant Ranallével és mélyebbre kucorodott a párnák közé. Angel észrevette pillantásukat, és fölkelvén kiment a konyhába, hogy feltöltse a kávéskannát.

– Tudsz valamit arról a marihuánáról? – kérdezte Galton.

Sarokba szorították.

– Nem hiszem, hogy Tom halálának bármi köze lenne hozzá – mondta.

– Most kutassam át a te házadat is?

– Láttam nála, amikor meglátogattam vasárnap – mondta Catherine.

– Azt mondta, itt helyben vette. Nem tudok ennél többet.

Lehet, hogy a seriff saját magának sem vallja be, hogy tudja, mivel foglalkozik a fia, de Catherine látta rajta, hogy tudja. Amikor meghallotta, hogy itt helyben, ismét végigsimított az arcán.

– Hol van Tom kocsija? – kérdezte hirtelen.

– Don műhelyében – válaszolta a lány.

– Úgy nézhetett ki, hogy Tom nincs otthon – jegyezte meg Randall.

Catherine feléje fordult, és ránézett. Galton seriff lassan bólintott.

– Különösen, hogy a lámpák sem égtek, csak egy, a nappaliban – folytatta hangosan gondolkodva Galton. – Lehet, hogy csak betörésnek indult a dolog, aztán elfajult, amikor Tom váratlanul előjött a hálószobából.

A hangjában azonban nem volt meggyőződés.

– Hallottam, ahogy azt mondták, hogy a sérülések hasonlóak Leonáéihoz. – mondta Randall kifejezéstelen hangon. – Igaz ez?

– Igaz – mondta a seriff. – Nagyon hasonlóak. De hátmindig

hasonló, ha valakit agyonvernek egy tompa tárggyal.

Catherine fáradt agyában valami aprócska ötlet moccan meg. Amikor azonban összpontosítani akart a bizonytalan gondolatfoszlányra, eltűnt. Békén kellett volna hagynom, gondolta. Ha békén hagytam volna, beugrott volna.

– Igyál – szólt rá határozottan Angel, és egy tele csésze kávé telt eléje a kávézóasztalra.

Catherine felnézett az idősebb asszonyra, elképedve, hogy Angel ebben az órában is makulátlan megjelenésű. Aztán előtötték szemét a hálakönyvek, hogy Angel eljött, a segítségére jött. Catherine mérgesen megrázta a fejét. A végén érzélgős leszek, gondolta. Előrehajolt, hogy fölvegye a kávé és elrejtse az arcát.

– Aki tette, az csupa vér kellett hogy legyen – szólalt meg a semmiből Galton hangja.

A seriff Catherine-re nézett. A lány tekintete a csésze pereme fölött találkozott a férfiével.

– Nem mondanám Catherine-ről, hogy csupa vér. – jegyezte meg Randall vészjósló nyájassággal. Catherine érezte, hogy Randall teste megfeszül.

– Nem – mondta halkán a seriff. – Nem, azt látom.

– Randall, megvan neked a Mascalco fiú otthoni telefonszáma? Mármost a szüleié? – kérdezte Angel a beállt csöndben.

– Mi? Te jó isten! – A férfi elgondolkodott. – Igen, biztosan megvan az anyagában odabenn. A szüleinél lakott, amikor megpályázta az állást. Be kell mennem érte majd.

– Ideadhajta nekem – dörmögte Galton.

– Majd én föl hívom őket. – mondta Randall.

– Nem irigylem érte – válaszolta a seriff. – Az én dolgom volna ...

– Nálam dolgozott – mondta Randall.

– Rendben van, ha tényleg úgy gondolja. Mondja meg nekik, hogy hívjanak föl engem. Azt hiszem, ma éjjel már nem tudunk többet tenni itt. Az egész környéken mindenkitől megkérdeztünk már mindent, ami

csak eszünkbe jutott. Senki nem látott gyanús autót, egyáltalán semmiféle autót, csak Leiláét. Senki nem hallott semmit, nem látott senkit. Hát akkor gyere majd be az őrszobára holnap reggel, Catherine, hogy fölvegyük a jegyzőkönyvet!

– Jó, már ismerem az ügymenetet – mondta színtelen hangon a lány.

Talán akkorra már bejelentést tehetek egy harmadik holttestről is, mondta magában. Tényleg, valaki holtam heverhetne a kertemben, amikor holnap reggel kimegyek a kocsihoz! Ezzel le tudhatnék egyszerre két jegyzőkönyvet. Vagy fizethetnének nekem, hogy rátaláljak a holttestekre, mint egy varázsvessző ...

Ráébredt, hogy össze kell szednie magát valahogy, különben másnap képtelen lesz bármire is. Vagy akár hetekig. Az a fekete mélység, amelybe a szülei halála után belezuhant, ott várakozott rá. A depresszió leírhatatlan szakadéka ott állt előtte. Csak egy lépést kell tennie még, hogy belezuhanjon.

Kezdte a hatalmába keríteni a félelem. De a félelem minden másnál gyorsabban taszítaná a mélység felé, ha hagyná, hogy eluralkodjék rajta. Nemcsak testileg szeretett volna Randallre támaszkodni; de azoknak a heteknek a tapasztalatából, amelyek a szülei halálát követték, tudta, hogy ezt a küzdelmet egyedül kell megvívnia.

De Randall ott volt. Amikor Catherine kiér majd a sötétségből, a túloldalon várja majd valami, amibe belekapaszkodhat. Korábban még ez sem volt, mégis sikerült neki. Megint sikerülni fog. És ha most döntő győzelmet arat, talán soha nem ismétlődik meg többé, gondolta.

*

A rendőrség elment. Elment Angel is, miután egy szemrebbenés nélkül közölte Randallel, hogy a férfi éjszakára maradjon Catherine-nel.

Csak Randall és Catherine maradt a házban, amely üresnek rémlett,

hogy csak ketten voltak benne az este lezajlott jövés-menés után.

A hátsó házban ujljenyomatvevő por volt, vérfoltok és némaság. A vér, Tom vére, mostanra már biztosan megalvadt, megbarnult. Catherine szinte érezte annak a háznak a jelenlétét. Elgondolkodott, mitévő lesz majd vele, az öreg házzal, amelyet hosszú élete alatt oly sok mindenre használtak már. Kinek kellhet még ezután?

Randall elment megkeresni Mascalcóék telefonszámát, miután hosszú, heves vitát folytatott Catherine-nel. A férfi nem akarta felébreszteni a Mascasco szülőket azzal, hogy a fiuk meghalt. Meg akarta várni a reggelt. Catherine szerint viszont joguk volt a lehető leghamarabb megtudni. Nem szabad várni őket, vitatkozott Randallal. Keserűen megneheztelnének érte, ha reggel tudnák meg egy telefonhívásból, hogy a fiuk tizenkét órája halott.

Catherine annak idején nem értesült a szülei haláláról, csak amikor visszaért az új lakásába az új munkahelyéről. Emlékezett a büntudatra, amit amiatt érzett, hogy ő valami mással szórakozott, miközben a szülei holtteste egy kis ravatalozóban hevert Arkansasban. Emlékezett a haragjára, hogy a hírt, mely neki fontosabb volt, mint a világon akárki másnak, más emberek órákkal előbb megtudták, mint ő.

Randall engedett az érveinek. Most behallatszott a hangja a konyhai telefontól.

De Catherine belátta, ahogy ott kucorgott a pamlag sarkában, hogy nem lett volna szabad semmit sem mondani Randallnak, egy árva szót sem. Nem Catherine volt az, hanem a férfi, aki ajánlkozott, hogy közli a hírt. Rá kellett volna bíznia, hiszen a férfi vállalta el a nyomasztó feladatot.

Catherine hallgatta Randall mormolását, és nagyon haragudott magára, hogy beleavatkozott. Önmagára mindig is sokkal dühösebb tudott lenni, mint akárki másra.

Amikor Randall visszajött, arca sápadt-szürke volt az idegességtől. Levette a szemüvegét, és megdörgölte az orra tövét. Amikor végre megszólalt, nem a lezajlott beszélgetésről szólt.

– Catherine, vedd le azt a rohadt ruhát! – mondta.

Catherine eltátotta a száját.

Aztán megértette. Szó nélkül fölállt. A fürdőszobában lerángatta magáról a vérfoltos farmert, és begyömöszölte a szemetes kosárba. Végignézett magán, és látta, hogy a vér átítatta a ruháját, és rászáradt a bőrére. Beállt a zuhany alá, beszappanozta magát, lezuhanyozott, aztán megismételte a műveletet, amíg a keze-lába hófehér nem lett és már fáj a dörzsöléstől.

Tom vére folyik le a lefolyón. Négy ember vére folyt el. Végük. Elcsapták őket, mint a kutyákat az óvatlan autók, mert rossz időben, rossz helyen voltak: mert nem érzékelték a veszélyt, csak amikor már késő volt.

Randall majd felvesz egy új riportert. Minden bizonnyal már holnap utánanéz.

Jerry Selforth írja az antibiotikumokat és gipszeli a törött karokat, éppúgy, ahogy előtte Dr. Linton tette éveken át. Van egy asszisztense, aki ugyanolyan jól ellátja a feladatát, ahogy Leona ellátta volna. És Molly Perkins semmivel sem szervezi rosszabbul a bridzsklub összejöveteleit, mint Rachel Linton.

Újabb szürkésbarna kutyák futkosnak a mezőkön, párosodnak a szukákkal, hogy gondoskodjanak további szürkésbarna kutyákról.

Így megy ez élet. Talán vigasztaló is lehet a gondolat, néhány év múlva. Sok év múlva. Annyi évig én nem élek, gondolta.

Beszórta magát parfümmel, mert még mindig magán érezte Tom halálának a szagát, aztán kiment Randallhez.

Úgy látszott, Randall nagyrészt magához tért már a Mascalco szülőkkel folytatott beszélgetés után. De Catherine-ben most először tudatosult, hogy a férfi tizenkét évvel idősebb nála. Randall időközben elővette a pipáját, és vadul pöfékelt; a szokásosnál is jobban emlékeztetett egy eltévedt, megizmosodott professzorra.

– Tudnál most aludni?

Catherine megrázta a fejét.

– Én sem. Menjünk végig még egyszer az egészen, ha kibírod.

Catherine várakozott. Tartozott ennyivel Randallnek azért, hogy az unszolására felhívta Mascalcóékat.

– Leona. Nem ... a szüleid. Ők voltak az elsők.

A lány fáradt testében hirtelen tűz áradt szét. Randall elfogadta a meggyőződését. Egyetért vele!

– Az édesanyád. Az édesapád. Az asszisztense. Egy újságíró, aki azt mondta, kifürkészi a gyilkosságokat. A szüleiddel kezdődött az egész. Ki volt a fő célpont, Glenn vagy Rachel?

– Azt hiszem ... az apám.

– Szerintem is. Valami miatt, amit orvosként megtudott.

– Nem feltétlenül – mondta Catherine. – Apust a fél megye ismerte, és mindenki neki öntötte ki a szívét.

– Lehetséges. – Randall kiveregette a pipáját a hamutartóba. – Gondolod, hogy Leona megölhette a szüleidet? Lehetett ő a gyilkosuk? Hogy viszonyult apádhoz?

– Mielőtt zsarolásra és angyalcsinálásra adta a fejét, kitűnő asszisztense volt apámnak több mint harminc évig – felelte a lány. – Semmi nem volt közöttük de azt hiszem, Leona szerelmes volt apámba. Most már jól látom ... De lehet, hogy mindig is tudtam.

– Gondolod, hogy megölhette, tudván, hogy soha nem lehet az övé?

– Nem hiszem. Úgy érzem, megszokta a rendelőbeli együttlétet. Apám asszisztense maradt volna, amíg apám nyugdíjba megy, addig pedig évek voltak még hátra. És amikor apám meghalt, Leona elvesztette a jövedelmét, pedig Leona imádta a pénzt is. És utoljára, de nem utolsósorban: azt hiszem, nem tudta volna, hogyan rontson el egy autót.

– Akkor ezt kipipálhatjuk. – Randall a helyükre tette az érveket. Catherine látta, hogy a férfi a maga módján igyekszik megszabadulni Tom halálának fájdmától és iszonyatától.

– Tehát – dünnyögte Randall – tételezzük fel, hogy nem Leona ölte meg a szüleidet. Ezek szerint biztosra vesszük, hogy Glennt, Rachelt és Leonát ugyanaz a személy ölte meg, ugyanazon okból?

Hogyne, miért ne? – gondolta bolond módjára Catherine. Bólintott.

– Rendben. Ez olyasvalamire utal, amit mindannyian tudtak. Abból ítélve, hogy hat hónap telt el a gyilkosságok között, úgy látszik, hogy Leona hat hónapig hallgatott valamiről, amit tudott, miközben a gyilkos fizetett neki. Valamiről, amire Leona azután jött rá, hogy apád meghalt, talán amikor felszámolták a rendelőt ... Vagy lehet, hogy csak később ismerte fel egy esemény vagy egy beszélgetés jelentőségét. Valami olyasmi lehet, amit apád orvosként tudott meg, vagy amit a rendelőben mondtak el neki, de mint barátnak.

Catherine elrágódott rajta.

– Nem fogalmaztam valami fényesen. Túl sok a „valami” meg a „lehet” ... De egyetértesz? – ösztökélte Randall.

Végül a lány bólintott. – Leona mindig ott volt a rendelőben, amikor apám rendelt – mondta lassan. – Sőt, ha valaki átcsöngetett hozzá késő éjjel – Catherine megborzongott -, apám akkor is felhívta Leonát, hogy jöjjön be, mielőtt átment volna. Tehát Leonának hallania kellett mindazt, amit az apám hallott, hacsak nem akkor zajlott a párbeszéd, amikor a vizsgálat után apám elbeszélgetett a beteggel. Olyankor kiküldte Leonát, hogy felkészülhessen a következő betegre, elővehesse a soron következő kartotékját. Leona minden beteg kartotékjához hozzáférhetett. - Catherine elgondolkodott egy kicsit. – De ilyesmit elképzelni is alig tudok, Randall ... Tegyük fel, hogy volt egy kritikus beszélgetés, egy nagyon fontos, személyes jellegű beszélgetés. Apus kiküldte volna Leonát. Ez biztos! Mindig megérezte, ha az emberek zavarban voltak a betegségük vagy a vélt betegségük miatt. Olyankor mindig négy szemközt beszélt velük.

– Nem hallgatózhatott Leona az ajtónál?

– Nehezen. Mindig volt ott beteg, meg a takarítónő, aztán a titkárnő ... no jó, nehéz lett volna, de nem lehetetlen. Akárhogyan is, de Leona megtudott valamit. És valószínűleg Tom is megtudta ugyanazt. Tudod, hogy a nagymenő nyomozó riporter szerepében tetszelgett. A rendőrséget megelőzve akarta kinyomozni az ügyet. Ő maga mondta nekem hétfőn, amíg te hátul voltál a nyomdában.

Catherine agyának egy kis zugában újra megrebbent az a bizonyos

gondolat, de megint túl hamar akart lecsapni rá, és elillant.

– Nem tudom – mondta bizonytalanul..

Randall kérdően ránézett.

– Megesküdnék rá, hogy az elmúlt huszonnégy órában Tomnak sokkal többet járt az esze a menyasszonyával való szakításán meg azon, hogy levegye a lábáról Leilát, mint Leona halálán – mondta Catherine. Megragadta a hímzett párnát, és hozzátette: - Olyan fiatal volt! Fiatalabb, mint én ...

Randall megsimogatta az arcát. Csendben ültek néhány perig.

Aztán a férfi szólalt meg: - Még valami. Ha Leona tudta, ki ölte meg apádat, gondolod, hogy hallgatott volna róla?

– Ha sejtette, hogy az, akit zsarol az apám gyilkosa – ha meggondolom, lehet, hogy nem is tudta -, akkor talán úgy gondolkozott: „A halottat úgyszemint lehet visszahozni. De milyen hasznom lehet nekem a dologból?” Még ha szerette is apust. Vagy úgy érezhette, valamiképpen bosszút áll azzal, hogy megzsarolja a gyilkost ...

Aztán Catherine hozzátette: - Most jövök rá, hogy nem is ismertem Leonát, nem is értettem meg soha. Egyáltalán nem.

Randall megmoccan, ránézett. – Ágyban volna a helyed. – mondta.
– Fogsz tudni aludni?

A lány bólintott.

– Én idekinn alszom – mondta Randall, megveregetve a pamlagot.

–Nem.

– Catherine – mondta a férfi gyengéden -, nem ez a megfelelő alkalom.

– Tudom – mondta ingerülten Catherine -, de nem tudnál anélkül az ágyamban aludni, hogy úrrá legyen rajtad a szenvedély? Elég fáradtak vagyunk hozzá, nem? Vagy megkaphatod a másik ágyat, a régi szobámban.

–Akármilyen fáradtak vagyunk is- mondta a férfi – azt hiszem, jobb ha a másik ágyat választom.

12.

Amikor Catherine másnap reggel fölébredt, Randallnek hűlt helyét találta.

Az ágyat megvetette, állapította meg, amikor szégyenlősen bekukkantott a régi szobájába. Csalódott volt, de kissé megkönnyebbült is. Szívesen látta volna a férfi fejét a párnán, de lelke áhítozott a magányos reggeli kávéfőzésre, az asztalnál olvasgatásra.

Ebből még gond lehet később, gondolta reménykedve.

Randall egy cédulát hagyott a konyhában, a tele kávéskannának támasztva. Áldja meg az ég, gondolta Catherine, ahogy a szálkás kézírást böngészte.

„Ma ne gyere be – olvasta. – Benéztem hozzád reggel, és hatalmas kísértést kellett leküzdenem, de most mindennél inkább alvásra van szükséged.” Catherine elmosolyodott.

Az első csésze kávé gőzén át látta, hogy kilenc óra. Be kell mennie az őrszobára, hogy felvegyék a jegyzőkönyvet, de nem kapkodja el. Össze kell szednie magát, mielőtt szembekerül Galton seriffel.

Utána persze bemegy dolgozni. Tudta, hogy Randallt halálra zaklatnák, ha nem menne be. Sehol egy riporter, sehol, aki fölvegye a telefont, mert Leila biztosan nem fog bemenni. És a telefon igencsak csengeni fog!

Tehát bemegy dolgozni.

Miután megivott néhány kávé, és elszívott néhány cigarettát, rájött, hogy hasztalan igyekszik normálissá varázsolni a reggelt. Milyen mély az én kis kerékvágásom, gondolta. Az éjjel meghalt egy barátom a szemem láttára, én pedig megpróbálom meginni a nem is tudom hány kávémat, elszívni a nem is tudom hány cigarettámat, ragaszkodni a csip-csup szertartásaimhoz!

Felöltözött, aztán áthajtott a börtön előtt álló kis téglapülethez.

Ugyanolyan volt a megérkezés, mint szombat délelőtt. Legnagyobb rémületére reszketni kezdett, amikor megállt a lengőajtó előtt a betonon. Tudta, mit fog látni, és azt látta: ott ült Mary Jane Cory, és gépelt, valószerűtlen haját bonyolult fonatkötegben tartotta össze a lakk.

De aztán megtört a hasonlatosság, amikor Eakins, a fekete seriff-helyettes kijött a seriff szobájából, és odalépett hozzá.

– Miss Linton – mondta húzódozva, szinte csak motyogva. Catherine feléje fordult, és tartózkodóan várt.

– Az anyám szeretne beszélni magával.

– Mielőtt Catherine megszólalhatott volna, mielőtt megmondhatta volna, hogy aznap egyáltalán nem ér rá, Eakins folytatta: - Valami rettenetesen szeretne beszélni magával! Már két napja nem hagy élni miatta!

– Miről van szó? – Catherine büntudatosan emlékezett vissza a csokis piskóta mellett talált cédulára.

– Nekem nem mondja meg. Tudja, milyen csökönyös, és ... régimódi az anyám.

A „régimódi” alighanem azt jelenti, „tamásbátya”, következtette ki a lány. No igen, Betty az volt. Catherine-t ugyanúgy feszélyezte, mint a fiatal Eakinst.

Egyszerűen nem tudom elviselni Betty „Miss Catherine”-jeit ma reggel, gondolta kétségbeesetten. Éppen nemet akart mondani, amikor Percy Eakins könyörgő pillantást vetett rá, ami szemlátomást nehezebbre esett. Szinte sajnó az önbecsülése, mint a reuma, ha jön az eső, ébredt rá Catherine.

– Ha végeztünk a jegyzőkönyvvel, odamegyek – mondta.

Ekkor Mary Jane fölnézett a gépelésből, és Catherine bekerült a törvény malomkövei közé.

A vallomása ezúttal hosszabb és egy kicsit kényesebb volt (mivel titkolt valamit, akármilyen ártalmatlan titoknak látszott is), és volt ideje észrevenni, hogy Mary Jane-ből már eltűnt az együttérzés. Ha

lehet, még a szokásosnál is ridegebben hivatalos, gondolta Catherine. Tekintete hűvösen, töprengve fürkészte a lány arcát.

Catherine most először döbönt rá, hogy esetleg élete végéit így telhetnek a napjai, ha nem fogják el a gyilkost. Nem volt ellene elég bizonyíték ahhoz, hogy letartóztassák: csak az a sajátos egybeesés, hogy két holttest került elő Catherine Linton közvetlen közelében. A seriff jól tudja, hogy testileg képtelen lenne végrehajtani a gyilkosságokat. Ez azonban nem lesz döntő a lowfieldi szóbeszédben.

Catherine annyira elkeseredetten lépett ki az őrszobáról, hogy úgy érezte, Betty Eakins meglátogatása sem ronthat már a hangulatán.

Lowfield fekete negyedének gettó jellegét alig enyhítette, hogy kisvárosban volt. Némelyik utcán nem volt kövezet sem, gyerekek szaladgáltak, játszottak mindenfelé, s csak nehezen engedtek utat az autóknak. Némelyik ház épen, tisztán, ápoltan állt; de legtöbbjük düledezett, megroggyant, mintha alig tudná magában tartani a benne élőket.

Betty háza átmeneti állapotot képviselt. Még egyenesen tartotta magát, de már elindult a lejtőn. Mállott róla a vakolat, s a kertet fölverte a gaz.

Járda persze sehol, és az utca, melyet vagy húsz éve követhettek, igen szűk volt. Catherine olyan közel állt meg az autójával a ház mellett, amennyire csak mert, és remélte, hogy nem hajt el mellette másik autó, amíg odabenn lesz.

Az utca túloldalán összesereglettek a gyerekek, nézték, hogy száll ki. A legfiatalabb három-, a legidősebb tízéves lehetett Catherine becslése szerint, s ruházatuk a kopottság összes fokozatát képviselte, a rendes, de piszkostól a ténylegesen csupa rongyig. Mezítláb, szégyenlősen, mosolyogva álldogáltak. Catherine tétován rájuk mosolygott. A legszégyenlősebbek eltakarták a szájukat a kezükkel, de csak annyira, hogy azért kilássék a széles válaszmosoly.

A lány átcsörtetett a zsendülő napraforgók között, és kopogott az ajtófélfán. A deszkaajtó nyitva állt. A szúnyogháló kerete majdnem teljesen leszakadt a sarokvasakról.

– Ki az? – hallatszott egy nyikorgó hang a hátsó szobák sötétjéből,
A rolókat lehúzták a tűző nap ellen.

– Catherine – szólt be.

– Miss Catherine!

Betty öreges lépései közeledtek, aztán Catherine meglátta, ahogy előbukkant a konyhából.. Betty közel járhatott a hetvenöthöz. Görnyedt volt, teste aszott, szinte göcsörtös. Jöttében éppen berakta a műfogsorát; feltűnően tiszta, zöld-fehér mintás házi ruha volt rajta, és fehér kötény.

Catherine még sohasem látta Bettyt kötény nélkül.

– Jöjjön csak be! Jöjjön csak be! – Egy tyúk szaladt át az udvaron, s Betty gépies hessegető mozdulatot tett feléje.

Catherine belépett a szobába, és körülnézett, hová ülhetne le. A szék mellett egy zsák zöldbab állt, meg egy tál, így hát Catherine inkább a díványt választotta, melyet elnyűtt selyembársony ágytakaró fedett, és óvatosan leereszkedett rá.

– Beszél a fiammal reggel? Mondta, hogy kértem, gyöjjön el?

– Igen, szólt nekem – mondta Catherine. – Köszönöm szépen a csokis piskótát. Nagyon finom volt. Hogy érzi magát?

– Öregszem, öregszem. Fájnak a csontjaim. De asziszem, elélek még egy darabig, sütök még párszor piskótát!

Betty fölvette a zöldbabos zsákot, aztán ráeszmélt, hogy vendége van, és visszatette.

– Ugyan, csinálja csak – mondta gyorsan a lány.

Betty keze lassan visszatért a munkához. Feje a tál fölé hajolt. Catherine csak befönt, körben feltűzött, hófehér haját látta.

– Asziszem, el köll mondanom valamit magának – mormolta Betty.

– Mer most bajban van ... asziszem, el köll mondanom. Nem szóltam senkinek, nem kerestem a bajt. De maga az én kisasszonykám. És valami bajban van, hallom, miket beszélnek a népek!

A két nő csendben ült egy darabig. Catherine nem tudta, mit mondjon, Betty pedig azon töprengett, hogyan folytassa.

– Az a fiú, akit megöltek az éjjel, az udvarlója vót?

– Nem – mondta a lány.

Betty megkönnyebbülten felnézett rá.

– Van udvarlója?

– Igen. Randall Gerrard – mondta határozottan Catherine.

– Gerrard. Ismerem Sadie-t, ő dolgozik náluk. Az apjáié az újság?

– Meghalt az apja, Randallé az újság.

– Van pénzünk? Jól bánik magával?

– Igen.

– A mamáját ismeri? Jóba vannak?

– Azt hiszem.

– Ott vótam a maga mamájának meg papájának az esküvőjén. A papája – mondta lassan Betty – a papája hívott el. Aszonta:

„Magának ott köll lennie, Betty. Maga nélkül nem vóna az igazi”.

Betty lassan közeledett valamihez, kerülgette az igazi mondandóját. Catherine hirtelen kíváncsi lett.

– Már vagy hat hónapja, hogy meghóttak – mondta elgondolkodva az öregasszony. – Senki se kérdezett akkor éntőlem semmit. Örültem is neki. Percy akkor akart beállni a seriffhez. A kis Betty is akkortájt ment el Detroitba. Itt hagyta a kölykeit, hogy én vigyázzak rájuk! Annyi vót a bajom, alig látszottam ki belőle. Úgyhogy amikor a szülei meghóttak, elfelejtettem valamit, amit pedig el köllött vóna mondanom. De hát énhozzám nem is gyött kérdezősködni senki fia, nemhogy a seriff! Mert akkor biztos az eszembe jut. El is mondtam vóna. De ...vót nekem akkor épp elég bajom.

Betty ujjai egyenletesen mozogtak, letörték a zöldbabok végeit, aztán darabokra tördelték. Catherine nézte, ahogy lassan telt a tál.

– Most maga van bajban – mormolta Betty. Ujjai megálltak, ahogy elhatározta magát. Fölnézett Catherine fehér arcába.

– Megkapta egy kicsit a nap, ugye? – jegyezte meg. Megköszörülte a torkát. – Na szóval. Én sose vótam oda Miss Leonáért. Tudom – Betty fölemelte sötét kezét, hogy megelőzzön egy rendreutasítást,

amely Catherine-nek meg sem fordult a fejében -, tudom, hogy nem az én dógom az ítélkezés. Mind isten teremtményei vagyunk, mindenkinek megvan a helye. De akkor se szerettem! Láttam, hogy nem törődik se magával, se a mamájával. Hát rajta tartottam a szemem, mikor ott vót a házban. És mikor már nem dógoztam a mamájának, tudja, akkor is eljárógattam takarítani a papája rendelőjébe, mikor az a bejárónő beteg vót, de főleg részeg – mondta szigorúan Betty. Egy pillanatig összevont szemöldökkel, rosszállóan emlékezett a megtévedt bejárónőre.

– De mit összebeszélek – folytatta . – Szóval Úgy három nappal ezelőtt, hogy a szülei meghóttak, odaát vótam a papája rendelőjében késő délután. Az a Callie megint beszívott, de magát ez nem érdekli, semmi köze az egészhez.

Catherine fölemelte a karját, hogy megtörölje verítékező homlokát, és észrevette, hogy reszket a keze.

– Benn vót egy ember a papájánál a rendelőszobában. – Az öregasszony tekintete találkozott Catheriné-ével.

Catherine idegesen biccentett.

– Beszélgettek. Majdhogynem kiabáltak. Tudtam, hogy valami nincs rendben, mert én addig sose hallottam kiabálást a papája rendelőjében. Kés óvót már, nem vót ott senki, csak én meg Miss Leona. – Betty arca összerándult az ellenszenvtől. Nagyot fújtatott, aztán folytatta.

– Épp a másik szobát mostam föl. Nyitva vót az ajtó, de a másik, amelyik onnan nyílt, ahol a papája meg az az ember vót, az be vót csukva. Hallottam a hangjukat, de azt nem, hogy mit beszéltek.

– Egyszer csak látom, hogy Miss Leona gyön a folyosón, tudja, milyen csöndben tudott járni abban a fehér cipőjében. Elment az én szobám ajtaja előtt. Én nem csaptam zajt, asziszem, nem is tudta, hogy ott vagyok. Őneki is haza kellett vóna mennie. Hallottam, hogy a papa aszonta neki, menjen csak haza, mer végzett minden beteggel. De hallottam, hogy tesz-vesz a gyógyszeres szobában és asziszem, hallotta, hogy meggyött az a másik ember, és olyan kíváncsi vót, hogy muszáj vót neki megnézni, ki az. Nem bírta vóna ki, hogy a tudta

nélkül történjen valami abban a rendelőben. Egyébként azt se szívelte, ha a papa bármit az ő tudta nélkül csinált. ...

– és Betty sokatmondó pillantást vetett sárgás szemével a lányra.

– Mi történt aztán? – kérdezte fegyelmezetten Catherine.

– Hallgatózott! – mondta Betty. – Hallgatózott az ajtónál! – Betty hangja kifejezéstelen lett. – Tudtam, hogy nem rendes dolog; hogy a papának nem tetszene. Mi másért mondta volna neki, hogy menjen haza? De hát én nem szólhattam! Catherine ezt megértette. Betty sohasem szólt volna rá Leonára.

– Én erre csendben leraktam a fölmosót, és odamentem a szobaajtóhoz, hogy lássam. Majd belebújt az ajtóba, úgy fülelt! Olyan közel vót a feje az ajtóhoz, hogy egy cirokszál nem fért volna közé.

A maga papája egy kicsit kinyitotta az ajtót, fogta a kilincset. Vagy ő akart elmenni, vagy a másiknak akarta mondani, hogy ideje elmenni, nem tudom. Miss Leona akkor aztán pucolt onnan! Elbújt a papa irodájában. Nem felém jött, tudja, engem nem látott – hangsúlyozta Betty. – Én ott maradtam, ahol vótam. Mer akkor már féltem. Mer a papa, az nem vót dühös, csak izgatott, de a másik ... az a másik teljesen ki vót borulva!

A papa kilépett a szobából, de háttal állt nekem, és mondta tovább. Aszondta – mert akkor már hallottam -, aszondta: „*Szembe köll nézni vele. Törvény van rá. Fájó szívvel, de be köll jelentenem. Szólnom kell ...* „ ezt nem értettem, Miss Catherine. Valami hatóságokról beszélt. Azt aszondta. „*Megváltoztak az idők. Ma már nem olyan, mint régen volt. Egy idő múlva hazajöhet az ember. Senkinek se köll tudnia róla. És sokkal jobb lesz majd.*”

– Azt se értettem, Miss Catherine, amit aztán mondott a doktor úr. Valami állatról beszélt. Nem jut eszembe a neve. Tudom, hogy Texasban is van olyan. Láttam a múltkor a tévében, mondták a nevit, ugyan a név vót. T-vel kezdődik.

Túzok? – futott át Catherine elképedt agyán. Gondolatban T-vel kezdődő állatneveket keresett. Hasztalan. Aztán elhalasztotta, mert Betty még mindig beszélt.

– ... visszaléptem a szobába. Nem akartam, hogy a papa asziggye, hallgatózok, mint Miss Leona. A papa meg kiment hátul. Nagyon ki vót borulva. Akkor se vett vóna észre, ha elibe ugrok és rákiáltok. Utána kijött az a másik is. Hallottam, hogy elment a folyosón, és elöl ment ki. Úgyhogy nem is láttam. A mai napig se tudom, ki vót az. De Miss Leona tudta, mert ő látta!

– És maga nem is szólt senkinek, ugye Betty?

– Nem. A legkisebb gyerek, Percy odavót, hogy nem kapja meg azt az állást ...

A kis Betty meglépett, és itt hagyta a szegény kis kölköket. Meghaltak a doktor úrék! Kiment a fejembe az egész, csak amikor Miss Leona meghótt, akkor jutott az eszembe. Aztán hallottam, hogy a kisasszony bajban van, hogy azt beszél, maga vót.. Amikor nem gyött el, pedig küldtem azt a cédulát, Percyvel üzentem, hogy gyöjjön már. Lehet, hogy se füle, se farka ennek az egésznek, Miss Catherine. És engem senki se kérdezett meg. Most meg más se jár a fejemben. Tudja, sehová se tudok elmenni a betegség miatt ...

Betty ismét sorra vette mentségeinek sokaságát. Catherine hitt neki. Betty annak idején csakugyan nem tarthatta fontosnak az esetet, hacsak azért nem, hogy óva intse Leonától. És senki nem kérdezett semmit az öregasszonytól ...

– Mit mondott, mennyivel volt ez a szüleim halála előtt? – kérdezte Catherine.

– Asziszem, vagy három nappal. Nem tudom már, milyen nap vót. De vagy két-három nappal előtte vót...

– Biztos benne, hogy nem emlékszik, kivel beszélgetett apám? – kérdezte Catherine, bár tudta a választ.

– Semmi másra nem emlékszem, Miss Catherine.

– Most már mennem kell – mondta megrendülten a lány.

– Igenis, kisasszony-

– Ne beszéljen így! – csattant fel Catherine. Aztán összeszedte magát. – Ne haragudjon Betty. Nagyon köszönöm, hogy elmondta, amit elmondott. Amint lesz időm, eljövök megint.

– És hozza ám el az udvarlóját is! – mondta Betty, immár vidámabban, hogy nem nyomja semmi a lelkét.

– Elhozom Betty. Isten áldja. Köszönöm!

Catherine szinte kábultan lépkedett kifelé a napraforgók között.

*

A gyerekek valami kezdetleges baseballfélét játszottak utcahosszában. Catherine gépiesen rájuk mosolygott, és roppant lassan kihajtott a fekete negyedből, kerülgetve a tyúkokat és a gyerekeket.

Egy darabig nem akart senkinek sem a szemébe nézni.

Kihajtott Lowfieldből; nem messze, csak oda, ahol megtorpant a házak sora az autótűt előtt. Egy kis területet, amelyen sűrűn álltak a fák, magas drótkerítés vette körül. Catherine behajtott a nyitott kapu íve alatt, és leállította a kocsit a megszokott helyen. A kerítés mögött egy traktor látszott a nyílt mezőn. Távoli vezetőjén kívül nem volt más emberfia a környéken.

Az utóbbi időben Catherine nem járt ki olyan gyakran, mint eleinte.

A sírkövek még mindig vadonatújnak látszottak. A sírokat szépen gondozták. Catherine rendszeres adományt juttatott az egyházközösségnek, amely a temetőkertészt fizette.

Világéletében szeretett itt lenni, már kiskorában is. Annak idején elolvasta az összes régi sírkövet, és kívülről tudta az érdekesebbeket. Mindig béke volt itt, mindig nyugalom.

Leült a családjá mellé. Ott nyugodtak a szülei, mellettük a nagyszülei. És a dédszülei.

Leült melléjük, és sírva fakadt.

*

Amikor a kitörő áradatból már csak egy-egy legördülő könnycsepp

maradt, és Catherine még mindig reszketegnek, de valamivel nyugodtabbnak érezte magát, sétált egyet a temetőben. Ezen a helyen nyugodtan, zavartalanul gondolkodhatott. Megpróbálta maga elé képzelni Bettyt a tanúk emelvényét.

Nem ment.

Teknőc? – gondolta. – Termesz?

Aztán megtörölte az arcát, és visszament a kocsihoz.

13.

Catherine rögtön magán érezte a tekinteteket. A nyomdaterem ajtajából és a titkársági szobából szegeződtek rá . Ketten várták, amikor bejött. Szemlátomást nem tudták, mitévők legyenek, nem lévén ott Leila az asztal mögött, hogy eligazítsa őket. Randall irodájának az ajtaja be volt csukva, és gépelés hangja szűrődött ki mögüle.

Catherine érezte, hogy lárvaszerűvé merevedik az arca. Szögletesen mozgott. Az egyik látogató egy hirdetést hozott a következő számba. Meghökken, amikor meglátta Catherine-t. Talán úgy gondolta, hátramegy a nyomdaterembe, és jól elbeszélget a fiúkkal. Catherine átvette a hirdetést, és szenttelenül biztosította az ügyfelet, hogy majd ő hátraviszi.

A másik látogató Mrs. Weilenmann volt, a könyvtárosnő.

– Otthon nem tudtam elérni – mondta Catherine-nek. – Csak azt akartam, hogy tudja, mennyire ... mennyit gondolok magára.

– Köszönöm – mondta mereven Catherine. – Nem tudok erről beszélni. Nagyon kérem ...

Mrs. Weilenmann megveregette a vállát, aztán elment.

Kinyílt Randall ajtaja.

– Gondoltam, hogy te vagy az – mondta Randall. – Gyere be!

Catherine a gazdátlan íróasztal felé intett. – Idekinn kellene lennem...

- Anyám tartja a frontot. Egy pillanatra ki kellett mennie, de mindjárt visszajön.

Amikor Randall becsukta az ajtót, átölelte a lányt. Catherine merev tekintettel elnézett a férfi füle mellett.

Randall elengedte, és belenézett az arába. Catherine lassan fölnyúlt, hogy megsimogassa a férfit.

– Jobban tetted volna, ha otthon maradsz – mondta gyengéden

Randall.

- Semmi értelme sem lett volna.
- idebenn a feje tetején áll minden.

A férfi olyan szomorúnak, olyan öregnek rémlett, hogy a látvány megrendítette Catherine-t – és eszébe juttatott valamit, amit valószínűtlen módon elfelejtett: hogy Randall attól tartott, Leona Gaites zsarolta az anyját.

– Randall – kérdezte puhatolózva –, ugye, nem Angel miatt nyugtalankodol?

A férfi értetlenül nézett rá.

– Mi? Ugyan, dehogy ... Azt csináltam, amit tanácsoltál. Egyszerűen nekiszegeztem a kérdést. Igazad volt. Azt mondta: „Nem. Ha Leona Gaites ilyesmivel jött volna hozzám, azt feleltem volna, kürtölje csak szét nyugodtan, sőt felajánlom hozzá az újságomat is!” Most már nem is értem, mit emésztettem magam az egészen. Talán, mert tudtam, hogy van egy szégyenletes titkunk, és tudtam, hogy Leona a szégyenletes titkokból kovácsolt tőkét „„

– Van valami más is, ami nyomaszt?

– Ha csak olyan apróságok nem, hogy kit vegyek föl Tom helyére, és mikor kegyeskedik majd visszajönni az a kis ringyó, hogy betaníthasson egy új titkárnőt! – csattant fel a férfi. Aztán megrázta a fejét. – Ne haragudj, Catherine. Fáradt vagyok. Szeretném, ha már vége lenne az egésznek. Szeretném, ha a város visszatérne a rendes kerékvágásba. Szeretném, ha ráérnék annak rendje és módja szerint járni veled, anélkül, hogy könny és vér folyjon körülöttünk ...

Catherine eltűnődött, vajon ennyire közel kerülhetek volna-e egymáshoz, ha nincs az a sok könny és vér. Úgy vélte, aligha.

– Most nem érünk rá ezzel foglalkozni – mondta. – Meg kell várnunk, amíg befejeződik. Aztán majd lesz időnk sütkérezni a napon, és visszamenni a gáthoz. El akarok mondani neked valamit! Valamit, amit most tudtam meg.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon Randall íróasztalán, s a férfi odahajolt, hogy fölvegye. Mérges, bocsánatkérő pillantást vetett

a lányra.

Mialatt Randall telefonált, Catherine tekintete körbejárt az iroda falát borító bekeretezett fényképeken és okleveleken. A Gerrardok négy nemzedéke székelt a szerkesztői szobában, így hát jó néhány megsárgult már az emlékek közül. A lány szemét magára vonzotta egy oklevél, amely még frissen fehérlett keretében.

„Randall Gerrardnak és Dr. Jerry Selforthnak fáradozásukért – böngészte nehézkesen Catherine – Lowfield megye Ifjusági Baseball Egyesületétől.”

Nem is tudtam, hogy Randall és Jerry edzősködött, gondolta szórakozottan.

Elképzelte Randallt baseballmezben, ahogy belecsap a labdába, eldobja az ütőt, és eliramodik az alappont felé.

Eldobja az ütőt ... Catherine megdermedt. Mielőtt megfélemezte volna a gondolatait, egy másik kép jelent meg a szeme előtt: Randall erős karja, ahogy lesújt az ütővel a zsaroló nőre, aztán Tomra. Lehet, hogy Leona nem is Angel Gerrarddal lépett érintkezésbe? Hanem a fiával, Randallel?!

Te hülye, förmedt rá magára. Egy pillanatig se merészed azt képzelni, hogy ...

Elvégre a baseballütő igazán nem ritkaság, és hozzájutni sem nehéz!

És Randall milyen könnyen hozzájuthatott ... Milyen kézenfekvő lehetett volna a súlyos fabunkó, ha fegyverre van szüksége ...

Catherine tudta, hogy ítélőképességét elködösítette a testi fáradtság és a megrendültség. Csak nézte, nézte a férfit, miközben az egy hirdetni akaró ügyféllel viaskodott a telefonban.

Ha tévedek (márpedig biztos, hogy tévedek), Randall sosem fogja megtudni, hogy egy percig arra gyanakodtam, köze van a gyilkosságokhoz, mondta magában.

Catherine lesütötte a szemét, nehogy véletlenül találkozzék pillantása a férfiéval.

Talán egyelőre még nem kellene elmesélnem, mit mondott Betty, tépelődött. Végül is Betty csak alátámasztotta Randall kiforratlan

elképzelését, hogy Leona kihallgathatott valamit apus rendelőjében. Lehet, hogy nem jelent semmit az egész, igaz? És mindenki, aki tudhatott valamit a dologról, meghalt! Mindenki, csak én nem .... És Betty. Betty az egyetlen élő szemtanúja valaminek, aminek köze lehet a gyilkosságok láncolatához „„

Catherine ráébredt, hogy sikeresen lebeszélte magát róla, hogy előadja Betty kis történetét Randallnek. Ezt a hűségpróbát tehát nem tudta kiállni.

Randall még mindig az ügyféllel foglalkozott. Catherine megpróbált természetes arcot vágni, és fölkelte a székből. Amikor Randall kérdően fölpillantott, a lány úgy tett az ujjával, mintha gépelne. A férfi bólintott, hogy megértette. Catherine kisomfordált az irodából. Mint valami gép lépkedett oda az íróasztalához, leült melléje, aztán szorosan összefont, mozdulatlan kézzel bámulta a falat. Nagyon nyomorultul érezte magát.

Amikor Randall anyja átment a szobán, Catherine erőt vett magán, és megszólalt. - Angel – mondta színtelen hangon -, hálás lennék, ha előkerítené Tom személyi anyagát. Cikket kell írnom.

Angel átható tekintettel szemügyre vette Catherine-t, aztán biccentett. Odavitte Tom anyagát a lány asztalához s hozzátette Randall feljegyzéseit, amelyeket a Jerry Selforthszal és a seriffel folytatott beszélgetésekről készített. Randall már felkészült rá, hogy megírja a cikket, ha ő nem jön be, gondolta ködösen Catherine.

Papírt csavart az írógépbe, megmozgatta merev ujjait, mélyet lélegzett, és nekilátott a gépelésnek.

„Tom Mascalco , a Lowfieldi Hírlap huszonegy éves riportere kedden éjszaka belehalt súlyos sérüléseibe, amelyeket a lakásán lezajlott dulakodásban kapott.”

Amikor már a vége felé járt a cikknek, kénytelen volt beszólni Randallnek, hogy megkérdezze, mikor lesz a gyászszertartás.

– Pénteken – mondta fáradt hangon a férfi. – A memphisi Nagyboldogasszony-templomban. Tíz órakor. El kell mennünk.

Aznap Catherine nem szólt többször hozzá.

*

Délután Galton seriff átküldte Ralph Carson seriff-helyettest, hogy nézze át Tom holmiját, nincs-e közte valami, ami nyomra vezethet. Ralph udvarias volt, de tartózkodó. Mintha alig ismerték volna egymást – pedig sülve-főve együtt voltak a középiskolában, együtt jártak táncolni, mulatni. Ralphnak már felesége van, és két gyereke, ötlött Catherine eszébe. De a köztük lévő távolság sokkal nagyobb volt, mint az eltelt idő és a körülmények indokolták volna.

Három lépés távolságot tart, gondolta Catherine, amíg meg nem látja, hányadán áll velem. De muszáj udvariasan viselkednie. Elvégre mi van, ha nem én voltam?

És borzasztóan élvezte, hogy próbára tette Ralph udvariasságát, társalgásra kényszerítette, amikor az csak végezni szeretett volna a dolgával, és elmenni.

Tom feljegyzéseiben, amelyeket Leona halálával kapcsolatban készített, nem volt semmi, ami ne lett volna köztudott.

Miközben Catherine segítőkészen azonosította a feljegyzéseket és egyéb holmikát, átrakta a Hírlap-hoz való anyagokat – rovatcikkeket, képregényeket – az íróasztalára. Ezekre most neki kell gondot fordítania.

Ahogy összerakta a cikkeket, maga előtt látta Tomot, amint hátraveti magát a székén, szórakozott érdeklődéssel átfutja az anyagokat, megpróbálja eldönteni, melyik kerüljön bele a következő heti számba ... rángatja a bajuszát, és somolyog, ahogy minden bizomnyal azon jár az esze, hogy este ágyba viszi Leilát.

Egy pillanatra elgyengült a keze, és kis híján a földre ejtette a papírköteget, de még éppen elkapta, és az asztalára tette.

Ott volt Tom fényképezőgépe is, az egyik alsó fiókban. Tom szívesebben használta a sajátját, mint a Hírlap-ét. Catherine látta, hogy film is van benne, és tudomásul vette, hogy bizony még ki kell

szednie és előhívnia a filmet, mielőtt visszaadhatnák a gépet Tom szüleinek.

Eszébe jutott, hogy valamit meg kell kérdeznie Ralph Carsontól.

– Ami a házat illeti – bökte ki hirtelen.

Carson meglepetten ránézett.

– A házat Tom tőlem bérelte – magyarázta. – Hogy lehetne kitakarítani? A szüleinek be kell majd menniük, hogy elvigyék a holmijait. Nem láthatják úgy!

– Aha – mondta Carson. – Hát meg lehetne nézni, nem keríthetne-e rabokat a börtönből. Ha megfizeti, biztos szívesen megcsinálják. Miért nem szól a seriffnek?

– Szólok majd – mondta a lány, és folytatták a terméketlen válogatást. Semmi érdekeset nem találtak, csak néhány képes folyóiratot, amelyek láttán Carson elvörösödött és Catherine felvonta a szemöldökét, aztán a lány bedobta a szemétkosárba.

Nem is baj, gondolta, hogy ő nézte át az íróasztalt, nem valaki más.

Amikor Carson üres kézzel és savanyú képpel távozott, Catherine leült az íróasztalához, és céltalanul körbepillantott. Úgy érezte, muszáj csinálnia valamit.

Tekintete megakadt Tom fényképezőgépén. Ez az! Előhívja a filmet. A sötétkamrában nyugta lesz mindenkitől.

A riporterek apró sötétkamrája a nyomdaterembe vezető ajtótól balra nyílt. Catherine fölkapta a fényképezőgépet, kiszólt Angelnek, hogy senkinek sincs ott, és szinte beugrott a kis szobába. Fölkapcsolta a piros égőt, amely odakint jelezte, hogy előhívás folyik. Most egy jó ideig nem szólhat hozzá senki.

Köpenye, amellyel ruháját szokta védeni a vegyszerektől, a szokott helyén, az ajtón levő fogason lógott, mellette Tom vastag vászonköténye. Catherine hirtelen ötlettel átvizsgálta a kötény zsebeit. Nem volt bennük semmi. Nesze neked, gondolta Catherine a száján gúnyos kis mosollyal, ahogy elengedte a kötényt, és az visszahullott az ajtóra.

Fölvette a köpenyt, és körülnézett a sötétkamrában, hogy a helyén

van-e minden, mielőtt lekapcsolta a világítást.

Az előhívás alatt nem volt semmi teendője. Rágyújtott egy cigarettára, és nekitámaszkodott a magas munkaasztalnak.

Ez volt a legszebb pillanata a nyomasztó napnak. Ott henyélt a sejtelmes vörös derengésben, ahol nem alkalmatlankodhatott senki, hiszen odakinn égett a lámpa. A Hírlap apró sötétkamrája megfelelt ízlésének, mellyel, akár a macskák, a kis, zárt terekhez vonzódott.

A jelzőóra csörrenése felriasztotta a merengésből. Befejezte az előhívást, nyugodt, az elszigeteltségtől és a sötétségtől felfrissült lélekkel.

Máshol szép, nagy szárítók vannak, gondolta Catherine irigykedve. A Hírlap-nak egy madzagja, néhány csipesze és egy ventilátora volt.

Amíg a film lógott a madzagon és száradt, Catherine fölkapcsolta a lámpát, és szemügyre vette a félig exponált tekercset. Az volt rajta, amire számított: Tom felvételei a Lion,s Club gyűléséről, elsősorban vendégszónokáról, a kormányzó-helyettesről. A negatív képen Catherine csak azt tudta kivenni, hogy egy szónok áll az emelvényen, az U alakban összerakott asztalok mellett pedig sorban ülnek az emberek, előttük a fekete korongnak látszó tányérokkal.

Valahogy Tom utolsó képeinek valami emlékezetesebbet kellett volna megörökíteniük, gondolta Catherine.

Tom sokkal jobb fotós volt, mint ő, de türelmetlen, és unta a laborálást. Gyakran a lány hívta elő az ő filmjeit is, a magáéival együtt.

Úgy éreztem magam mellette, mint a bibliai Márta, gondolta Catherine; és zavartsága fáradtsága ellenére a kis szoba nyugalmaiban el tudott mosolyodni az emléken. Lassan kezdte tudomásul venni már, hogy Tom nincs többé.

Úgy döntött, hogy mindegyik képről csinál nagyítást. Elmegy vele az idő, leköti őt is, ráadásul szereti. És amúgy sem tudta jól megítélni a negatívokat. Tomnak elég volt egy pillantás, amellyel végigszaladt a negatívon, hogy kiválassza a legjobb felvételeket. Catherine-nek sokkal több időt és energiát kellett rászánnia a válogatásra.

Nagyot sóhajtott, aztán nekilátott kinagyítani Tom öt felvételét. A Hírlap nagyítógépe öreg volt és nehezen kezelhető; már eleve használtan vették. De Catherine mindig is úgy érezte, valami titkos, néma rokonszenv van közöttük. És valóban, a masina ma is készséggel engedelmeskedett.

Ahogy az előhívótálcában hintáztatta a képeket, Catherine megállapította magában, hogy van valami romantikus a fotózásban. Lenyűgözve nézte, ahogy előtűntek az arcok az oldatban.

Volt egy színpadias felvétel a szónokról, amint előrehajol az emelvényen, és nyomatékos mozdulattal előremutat. És abból az elvből kiindulva, hogy az arcokért veszik a lapot, Tom több képet is csinált az egybegyűlt klubtagokról, akik több-kevesebb érdeklődéssel hallgatták a beszédet.

Ott ült Galton seriff, unatkozó képpel. Az utóbbi néhány nap rettenetesen megváltoztatta. Catherine tüzetesen szemügyre vette a mellette levő arcot: Martin Barnes szemlátomást máshol járt gondolatban. Talán Jewelnél, az őt menti kis házban, gondolta fanyarul a lány. Megjelent a polgármester arca is. Egy szemlére meredt egyébként üres tányérján, és alighanem azon tűnődött, észreveszi-e valaki, ha megeszi (évek óta küzdött a kilóival).

Ott volt Carl Perkins is, szélesen mosolygott, talán a kormányzó helyettes beszédén, talán valami hátsó gondolaton. Randall ült mellette, pipával a kezében. Odébb feltűnt Jerry Selforth simára fésült, fekete feje, buzgó, figyelmes arca. Jerry majd elvesz egy lowfieldi lányt, állapította meg Catherine, és itt marad holta napjáig.

*

Amikor elkészült a képekkel, már nem volt ürügye, hogy tovább lopja az időt a sötétkamrában. Kedvetlenül előjött, megkereste Tom beszámolóját a gyűlésről, és hozzátűzte a kormányzó-helyettes képét. Megírta a képszöveget, azt is hozzátűzte. Aztán alágépelte Tom nevét.

Megint körülnézett valami tennivaló után.

Ott voltak a heti rovatok anyagai, amelyeket Tom asztalából vett ki. A rovatokat tagadhatatlanul elő kellett készíteni, és nem is volt nehéz a feladat.

Ollót ragadott, és pár perc alatt kivágta a következő hétre esedékes képregény folytatást. Az ezermesterrovattal is könnyű dolga volt. Úgy ítélte meg, hogy a rózsalugas-építésről szóló írás nyári téma, s már körül is vágta.

Hogy egy kicsit húzza az időt, Catherine elolvasta valamennyi dr. Croft-cikket. Még hét maradt ebben a sorozatban. A múlt heti számban a vakbélműtétről volt szó. Catherine-nek eszébe jutott, hogy Tom kissé idegesen olvasta, mert neki még megvolt a vakbele.

Itt pedig a következő, a Crohn-féle betegségről. Hát az meg mi? Catherine átfutotta, és megállapította, hogy nem vonzza.

Egyik-másik igencsak egzotikus, gondolta. Úgy látszik, dr. Croft kezd kifogyni a betegségekből. Hogy örülne neki az apám ...

Aztán megakadt a szeme egy szón-

Tatu

*

Elolvasta a cikket egyszer, aztán másodszor. A szánalomtól és az utálattól összerándult a bensője.

Amikor fel tudott kelni, kiment a sötétkamrába, és leszedte Tom klubbeli csoportképét. Előásta a fotókartotékokat, a tíz évvel, öt évvel, két évvel ezelőtti képeket. Átlapozta őket, és néhányat letett egymás mellé.

Most már tudta, miért haltak meg a szülei, miért verték agyon Leonát és Tomot.

Az apja naiv volt. Leona ostoba, bűnösen, végzetesen ostoba. Tom pedig csak útban volt.

Gondolataiban ismét megelevenedett a szülei temetésének vigasztalan napja ...

És az a nap, amikor Leonával föl vitték a kartotékszekrényeket a régi rendelőépület padlására. Leona nem vett ki kartotékot aznap a szekrényből, ahogy Catherine bizonytalanul gyanította Betty elbeszélése után. Nem, éppen hogy betett valamit: valamit, amit biztonságban akart tudni!

Legalább egyszer meg kellett mutatnia, zakatoltak gépesen Catherine gondolatai. Bizonyítandó, hogy nála van; hogy megkaphassa az átkozott hallgatáspénzt. Azért dugta el, mert félt, hogy az illető betör a házába, és ellopja ... Azután pedig nem maradt volna semmi, amivel hatalmában tarthatta volna. Nem tudta Leona, hogy az illető mindenre képes? Vagy elvette az eszét a mohóság? Vagy lehet, hogy úgy érezte, a zsarolással bosszút is áll apámért?

De megfizetett. ... A gyilkos csakugyan betört a házába, hogy elvigye a bizonyítékot, s közben megölte Leonát. Eleve úgy jött, hogy megöli, hozta a baseballütőt. Milyen kézenfekvő fegyver...

Catherine egy csomóba fogta a haját, és föl nyomta a feje tetejére. Behunyta a szemét, és átgondolta, hány kérdésre felelt meg az elmúlt napokban, anélkül, hogy akár csak sejtette volna is. A gyanútlanúsága okozta Tom halálát. Ez élete végéig nyomhatja majd a lelkiismeretét.

Egyet meg kell adni neki, gondolta ádáz dühvel. Leilát nem ölte meg. Igaz, Leila sikoltzott, és ha odament volna valaki ...

Nem maradt idő rá, hogy megölje Leilát, sem arra, hogy átkutassa a kartotékszekrényeket. Micsoda megdöbbenést érezhetett, amikor a lány felvisített! Épp elég baj volt, hogy ott találta Tomot, amikor pedig azt hitte, elment szórakozni Leilával.

És persze engem sem ölt meg, gondolta Catherine. Mindent megtett, hogy ne kelljen megölnie. Nem akart megölni ... mert szeret. És valószínűleg nagyon, nagyon fáj a szíve apusért és anyusért. És a barátomért, Tomért – micsoda balszerencse! De ha egyszer útban volt ... Leona persze más. Leona megérdemelte.

Catherine megborzongott.

Igen. *Annak* nagyon, nagyon fájt a szíve Glenn és Ranchel Lintonért.

*

A büszkeség és a bosszúvágy is azt diktálta, hogy ő maga végezze be a dolgot. És a szokásai is: olyan régóta maga csinált mindent.

Az is benne motoszkált, hogy ő okozta Tom halálát. Először is elmondott valamit a gyilkosnak, amiből az akadálnak érezte Tomot az útjában; másodszer pedig nem hívta fel a rendőrséget, amikor a neszt hallotta a kertből.

A józan esze azt súgta, semmi köze nem volt hozzá, hogy Tom kocsija elromlott, ami miatt a fiú inkább otthon maradt, mint hogy elment volna szórakozni Leilával; sem ahhoz, hogy a két fiatal inkább lefeküdt, mint hogy, mondjuk Leila autóján elmentek volna moziba. De a józan esze megsúgta azt is, hogy az ő szavai vezettek, akármilyen közvetve is, Tom halálához.

Talán Tomot meg lehetett volna menteni – de a szüleit semmi sem menthette meg! Ahogy megint eszébe jutott, hogy miért kellett meghalniuk, előtötte a düh. Addig lassan-lassan gyűlt benne az indulat, lassan szorította a háttérbe a szánalmat és az undort, ahogy ott ült és tűnődött; de most úgy elfogta a düh, mint még sohasem.

Úgy érezte, mintha szét akarná égetni belülről valami

Az órára nézett. Megfeledkezett az időről. Most látta, hogy már fél hat. Alighanem a fél személyzet ott ment el mellette, mialatt ő vakon és süketen ült.

Ideje elindulni, Catherine.

Letakarta az írógépet fölvette a táskáját. A dr. Croft-cikket bocsánatkérő mozdulattal odatette Randall íróasztalára. Arra gondolt, mi lenne, ha megkeresné a férfit. Biztos volt benne, hogy ott van valahol az épületben, talán a nyomdateremben dolgozik a gépen Saltonnal. De valami egyre fokozódó feszültség arra készítette, hogy

kimenjen a kocsijához.

Különös óvatossággal hajtott haza. Nem bízott magában.

Annyira az útra koncentrált, hogy egészen zavarba jött, amikor meglátta, hogy egy idegen kocsi várakozik a háza előtt, benne két ember. Látta, hogy a két fej utána fordul, ahogy behajt a garázsba, és rájött, kénytelen lesz megtudakolni, hogy kicsodák, és mit akarnak.

Ahogy átment a pázsiton hozzájuk, észrevette a tennessee-i rendszámtáblát. Egy férfi és egy nő; középkorúak, jó külsejűek.

Alig tudta megérteni, amit mondtak. Aztán lassan rájött, hogy nem az ő fülében van a hiba: fojtott, rekedt volt a hangjuk. A csinos, fiatalos, barna hajú, kisírt szemű nő Tom anyja, jutott el apránként Catherine tudatáig; a sárgás bőrű, világos hajú férfi az apja.

Catherine mélyen gyökerező, jó nevelése diadalmaskodott abban, ahogy ezeket a gyászoló szülőket fogadta. Gépiesen cselekedett, miközben lassan magához tért a mélységes megrázkódtatásból. Egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy elküldje őket.

– Fáradjanak be – mondta.

– Nem akarunk alkalmatlankodni, de szeretnénk megkérdezni egy-két dolgot – mondta Mr. Mascalco.

– Kérem, természetesen – mondta Catherine kifejezéstelenül.

Ahogy bevezette Mascalcóékat a házba, úgy érezte, mintha vízben járna. Szinte a testén érezte; mintha nyomás nehezedett volna rá, mintha elvesztette volna a kapcsolatot a megszokott világgal.

A Mascalcó házaspár helyet foglalt a heverőn, ahol előző éjszaka Catherine kucorgott a fiuk véréből barna ruhával és kézzel. Kávét hozott nekik.

A két szülő olyan mélyen meghatotta, hogy a lebegő érzés is elmúlt valamicskét. Érezte, hogy dühe lassan határozott körvonalakat ölt, ahogy látta gyászukat, zavarodottságukat, hogy elvesztették legnagyobb gyermeküket, egyetlen fiukat.

Mrs. Mascalco elsírta magát, és mentegetőzött. A férje ültében átfogta a vállát, az ő arcát is eltorzították az érzelmek.

Kérdéseket tettek föl.

Vigyáznom kell, mondta magának újra meg újra Catherine.

Megdöbbené őket, és meggyűlölnék őt, ha rájönnének, hogy a fiuk nem azért halt meg, mert a gyilkosra veszélyes információ birtokában volt, hanem azért, mert Catherine-től bérelt házat!

– Szeretnénk bemenni a házba – mondta végül Mrs. Mascalco. – Szükségünk volna pár holmira a temetéshez. Valamelyik öltönyére ...

– Nem! – csattant fel Catherine hirtelen józansággal. Nem szabad meglátniuk a régi rendelőt ebben az állapotban. Ő maga sem tudott rá gondolni, hogy végigmenjen a vérfoltos folyosón, pedig oda kell majd mennie, mihelyt ezek távoznak!

– A barna öltönye kellene – mondta Mrs. Mascalco. – És egy nyakkendő.

– Látni akarom, hol halt meg a fiam – mondta a férje.

– Nem – mondta határozottan Catherine.

Látta, hogy Tom apjában a gyászt egyre inkább a harag váltja fel, és kész szembeszállni bármivel.

Catherine arca egyre kifejezéstelenebb, hangja egyre határozottabb lett. Nagyon jól emlékezett rá, hogy festett a szülei autószerencsétlenségének helyszíne. A kocsit is látta ...

Megígérte Tom szüleinek, hogy elküldi az öltönyt. Majd később. Most nem lehet, mert a seriff lepecsételte a házat, mondta nekik. Miután kimondta, eszébe jutott, hogy talán igaz is.

Menjetek már, sürgette őket némán. Menjetek!

De a szülők több részletet akartak megtudni az előző éjszakáról. El akartak időzni Catherine-nél: elvégre ő volt a fiukkal halála óráján.

Catherine végül már arra gondolt, hogy étellel kínálja őket, de semmi sem jutott az eszébe, ami elég lett volna három embernek. Nem mintha ő enni tudott volna – de úgy kellett volna tennie.

Aztán Mr. Mascalco végre az órájára nézett.

– Te jó ég, Elise, mennünk kell! – mondta.

Hosszas búcsúzkodás után távoztak, szemlátomást nem értve

Catherine egyre feszültebb viselkedését. Nem tudták összeegyeztetni törődését és jóindulatát fagyos, rideg arckifejezésével.

– Holnap elintézem az öltönyt. – mondta Catherine. – Elküldöm, amilyen gyorsan csak lehet.

Felírta a címüket. Őszinte segítőkészsége megnyugtatta Tom szüleit, s végül kiléptek az ajtón és beszálltak a kocsijukba.

Miután Catherine megbizonyosodott róla, hogy a reflektorok a jó irányba, az országút felé fordultak, becsukta az ajtót.

Reflektor, gondolta. Sötét van. Beesteledett.

Cselekednie kell, méghozzá gyorsan. A gyilkos is cselekedni fog ma éjjel.

Lehet, hogy a bizonyíték már el is tűnt a rejtekhelyről. A gyilkosnak nem kell későig várnia. Elvégre tudja, hogy ma éjjel Tom biztosan nem lesz otthon!

Sietősen, sietségében ügyetlenkedve belekotort abba a konyhai fiókba, ahol a régi rendelőépület másik kulcsát gyanította. A rendőrség elvitte Tom kulcsát, de volt egy másik is nála. Keresés közben megtalálta a revolverét ott, ahová előző éjszaka belökte.

Mindig ellenőrizd a fegyvert, mielőtt használnád – szokta volt mondogatni az apja.

Az előző éjszaka nem ellenőrizte, de most igen. Újratöltötte szombat reggel, mielőtt rábukkant Leona holttestére. A fegyver rendben volt.

Már elindult a hátsó ajtó felé, amikor egy új gondolat villant belé. Ha valami történik vele ... Nem, mondta. Nézzünk szembe vele. Ha meghalok, senki sem tudja, amit én tudok.

Otthagyta dr. Croft írását Randall íróasztalán, de nem számolt be a férfinak Betty elbeszéléséről, a rejtélyes beszélgetésről dr. Linton rendelőjében, kevéssel a végzetes baleset előtt. Betty története nem volt alapvetően fontos, de alátámasztotta a többit – noha Betty nem látta a látogató arcát.

Az egyetlen kézzel fogható bizonyíték a kartotékszekrényben van, a padláson. Legalább el kell mondania valakinek, hogy van bizonyíték, aztán cselekedni a lehető leggyorsabban!

Visszament a telefonhoz, és feltárcsázta a Hírlapot. Randall vette föl.

– Figyelj ide – mondta Catherine. Aztán kísértetiesen emlékeztetett az egész az előző éjszakai

telefonhívásra. Várnia kellett, amíg elmúlik a hirtelen szédülés.

– Te vagy az, Catherine? Mi baj? Hol vagy?

– Itthon, Randall. El kell mondanom valamit. Elolvastad azt a cikket?

– Igen – mondta a férfi. – Mondjad!

– Elmondom mit fogok csinálni – mondta Catherine. – És miért.

– Várj meg, odamegyek! Mondta a férfi, szinte mielőtt még befejezte volna a mondandóját.

– Nem – felelte a lány. – Most már mennem kell.

Letette a kagylót, mielőtt Randall bármit mondhatott volna.

Tom szüleinek távoztával visszatért a dűhe. Átment a holdfényes kerten, a sövényen, odament a hátsó ajtóhoz. Hajtotta a düh, olyan erősnek érezte magát, mint egy oroszlán. De a teste egészen másképp vélekedett, ébredt rá, amikor az ajtóhoz közeledett. Meg kellett állnia, hogy elmúljon a gyengeség, mielőtt továbbment.

Félnem kellene, döbbsen rá. Félnem kellene.

Valahol helyet kellett találnia a dühnek fáradt testében, elhelyezni úgy, hogy elviselhető legyen, mert azzal fenyegetett, hogy kikészíti.

Ügyetlenül beleillesztette a kulcsot a zárba. A holdfényben sejtelmesen, ezüstösen csillogott a bőre. Arra gondolt, milyen tisztán láthatja bárki, ha figyel most.

De még mindig nem félt.

A hátsó ajtó kinyílt. A hold bevilágított a fehér falra, melyet sötét foltok borítottak. Catherine gerincén kis borzongás futott végig.

A padlás a folyosóról nyílt.

Felkapcsolta a világítást, és felnézett. Ott lógott a kötél. Letette a fegyvert a padlóra, hogy két kézzel fel tudjon nyúlni a magasba. De az öreg háznak magas volt a mennyezete, hiába ágaskodott, nem érte el a

kötelet.

Leona húzta le neki legutóbb, amikor fent járt a padláson.

Catherine-nek eszébe jutott, hogy látott egy széket Tom konyhájában vasárnap, Kiment érte.

Végre elérte a kötelet. Meghúzta, és lenyílt a mennyezetbe illeszkedő, négyszögletű deszkalap. Lehúzta a felcsapható, rozoga lépcsőt.

Az egy szál korlát gyengécske volt. Catherine-nek eszébe jutott, hogy aggódott, nehogy eltörjön, mikor Leonával fölvenszolták a kartotékszekrényeket a keskeny lépcsőn.

Szinte elkésett ötlettel fölemelte a revolvvert. Aztán föllépdelt a sötétségbe.

A padláson az egyetlen fényforrás a meredek tető közepéről lógó csupasz villanyköre volt. Catherine megrántotta a zsinórját, s a padlást elöntötte a fény.

Gyermekkorában idefent szokott játszani. Akkor a nagymama régi ruháival telt bőröndök álltak ott. Most semmi más nem volt a padláson, csak a két kartotékszekrény, a feljáró közelében, az egyetlen helyen, ahol az ember fölegyenesedhetett.

Mindenhol hiányoztak már a címkék, így Catherine-nek sorra ki kellett húznia mindegyik fiókot, hogy megtalálja a keresett kartotékot. Nem sok maradt, szerencsére. Kevesen örvendtek olyan egészségnek, hogy nem kellett elmenniük legalább egyszer orvoshoz azóta hogy az apja meghalt.

Persze a gyilkos nem mert orvoshoz menni.

Amikor kinyitotta a második szekrényt, a legfelső fiókban megtalálta, amit keresett. Rögtön látta, hogy ez az a kartoték. A szélét erős ragasztószalaggal lezárták. A szalag egyik szélén fel volt hasítva.

Apus megtett minden tőle telhetőt, hogy eltitkolja Leona elől, gondolta Catherine szomorúan.

Kihúzta a kartoték tartalmát a hasítékon át, amelyet Leona vágott a ragasztón.

Megkereste az utolsó feljegyzést a kórtörténetben.

„Biopszia elvégezve” állt az apja írásával. „Mikroszkópi lelet: Mycobacterium leprae. Diagnózis: Hansen-féle betegség.” Carl Perkins leprás volt.

*

.Ezért nem kellett volna gyilkolnia – suttogta Catherine. Fejét nekitámasztotta a szekrény fémjének.

A betegség igen kevésbé fertőző, mutatott rá dr. Croft, gúny tárgyává téve a középkori előítéleteket. Megelőzhető, hogy létrejöhessenek azok a rút elváltozások, amelyeket az emberek a lepra szóhoz társítanak. A betegség ma már hatékonyan kezelhető. A kutatások során, írta Dr. Croft, az orvos állat, a tatú, igen hasznos kísérleti állatnak bizonyult a még eredményesebb gyógymódok keresésében.

Négyen haltak meg azért, mert valaki félt, hogy kitudódik a betegsége – Carl Perkins., a büszke családapa, Louisianából, ahol a lepra endemikus betegség; aki megtalálta a helyét itt a városban, élvezte a többiek tiszteletét és csodálatát; aki nem tudta volna elviselni, hogy a város, és ami még fájóbb lett volna, drágalátos, szívtelen fia (Josh, az atléta, Josh a baseballjátékos) undorral elforduljon tőle!

Vajon megfordult-e valaha az apja fejében, hogy milyen veszélyes ember Carl Perkins? Dr. Linton utánaolvasott a betegségnek – utánanézett, hogyan kell megcsinálni a biopsziát, hogyan lehet felismerni a Mycobacterium Leprae-t. – csak azért, hogy megkímélje régi barátját, Carl Perkinst a megaláztatástól, hogy egy vadidegen orvoshoz kelljen fordulnia Memphisben! Catherine kiolvasta ezt a sorok közül, és tudta, hogy az apja szívesen megtett ennyit egy jó barátért. De a törvényt nem volt hajlandó megszegni. A leprás eseteket be kell jelenteni a Közegészségügyi Szolgálatnak.

A szemöldöke, gondolta Catherine. Hát ez történt Mr. Perkins szemöldökével! Ezért hordott mindig hosszú ujjú inget. Catherine megborzongott, ahogy lelki szeme előtt megjelentek a sötét foltok, amelyeket megpillantott a férfi feltűrt ingujja alatt. Ezért nem érezte Mr. Perkins, amikor a kezére ömlött a tűzforró kávé...

Nem érzett semmit a keze, kiette belőle az érzékelést egy kis mikroba.

Eszébe jutott, amikor a férfi hazakísérte a sötétben. Akkor szedte ki belőle, hogy hol vannak a kartotékok, azzal az ürüggyel, hogy Joshnak kell. Mr. Perkins elkísért, hogy biztonságban legyenek, gondolta tompa aggyal.

Másnap a Hírlap-nál kipuhatotha, biztosan nem vagyok-e Tom barátnője. Miért? Mindenképpen megölte volna Tomot. Lehet, hogy jobban fájt volna a szíve, ha azt mondom, hogy Tom a fiúm ... Épp akkor hallhatta, hogy Leila beszélget Tommal ott az irodában. Nyilván csakugyan azt hitte, Tom nem lesz otthon: ha nem velem megy szórakozni, akkor Leilával. Hallotta, hogy Tom megbeszélte Leilával? Nem, nem lehetett biztos benne, mert engem akart rávenni, hogy vigyem el Tomot hozzájuk vacsorázni. Ha elmegyünk, gondolom, valamilyen ürüggyel kiment volna egy kis időre... És idejött volna.

Catherine összeszedte magát, és becsukta a kartotékszekrényt. Határozott volt a mozdulata, mintegy pontot tett valamire. A hóna alá tette a kartotékot, és lekapcsolta a padlás világítását.

Ideje hazamenni, és megvárni Randallt, aki úton lehet már. Vége.

Majd elmond Randallnek mindent, amit megfordult a fejében délután, amikor üres tekintettel meredt az iroda falára. Carl Perkins jó előre tudta, hogy meg fogja ölni Catherine szüleit. Jó előre megvette a repülőjegyeket Joshhoz, Kaliforniába, mert nem akart elmenni annak a két embernek a temetésére, akiket ő gyilkolt meg. Sajátos finomkodás... Felzaklatta, amikor megtudta, hogy a távollétében Lowfield új orvosra tett szert, sokkal gyorsabban, mint bárki is hitte volna. Az új orvos megjelenése bizonytalanná tette, hogy kinél lehetnek a kartotékok, ki vigyáz rájuk. És akkor a színre

lépett Leona Gaites a terhelő bizonyítékkal. Senki sem fogja már megtudni, mi juttathatta Leona eszébe, hogy átkutassa a kartotékszekrényeket, amíg Catherine odalent rendbe rakta a házat, mielőtt kiadták Tomnak. Mennyi ideig fizetett Carl Perkins a hallgatásáért, amíg egyszer elpattant a túlfeszített húr, elment Leonához, és megölte ... aztán a kétségbeesett kutatás után rájött, hogy a kartoték nincs ott.

Hol lehetett?

Ahol senki sem keresi: a legkézenfekvőbb helyen.

A többi között.

Vagy lehet, hogy kiszedte Leonából, mielőtt végzett vele. Most először jutott ez Catherine eszébe, miközben lassan lement a padláslépcsőn.

Lassú mozdulatokkal felhajtotta a falépcsőt. Már indult volna kifelé, amikor eszébe ötlött, hogy Tom szüleinek megígérte, hogy elküldi az öltönyt.

Tekintetével kerülve az ágyat, amely magán viselte nyomait Tom élete utolsó, Leilával töltött perceinek, átkutatta a ruhásszekrényt, míg rátalált az öltönyre. Egy hozzá illő nyakkendő szerencsére ott lógott a vállfán.

Éppen lekapcsolta az összes lámpát, amikor meghallotta a zajt.

Megdermedt, egyik kezében a revolverrel, karján az öltönnyel, hóna alatt a kartotékkal.

Egy pillanatig sem próbálta elhíttetni magával, hogy Randall az. Tudta, hogy Carl Perkins jön.

Perkins alighanem meglátta az utca túloldalán álló házuktól a világosságot a padláson. Rájött, mit keresett Catherine. Catherine megtalálta a kartotéket! Még mindig a kartotékra vadászott. Már négy embert ölt meg azért, hogy megkaparintsa és megsemmisítse.

Catherine pedig nem zárta be a hátsó ajtót, hogy Randall be tudjon jönni ...

Az ajtó lassan kinyílt.

Catherine jól látta a férfi körvonalait az ajtónyíláson beáradó lágy holdfényben. Tudta, hogy az ő falfehér arca is ugyanabban a fényben fürdik.

–. Nem akartam, hogy ide jussunk – mondta Carl Perkins.

Sajnálja. Fájt a szíve érte. És meg akarja ölni, itt, ebben a házban, ahonnan nincs menekvés.

Az átvillanó félelem, melyet akkor érzett, amikor meghallotta a matatást az ajtónál, egyre fokozódott. Ha nem csinál valamit, teljesen eluralkodik rajta. Már is kezdett lebénelni. Próbálta segítségül hívni a dühét, de nem jött. Mindent elnyomott a helyzet képtelensége. Valaki, akit gyermekkor óta ismert, arra készül, hogy megölje, megsemmisítse!

Észrevette a hosszú, sötét tárgyat a férfi kezében. Jól tudta, hogy Josh baseballütője az; itt maradt, amikor Josh faképnél hagyta az iskolai sportolást, Lowfieldet és az apját.

Cselekednie kell, különben meghal!

A férfi arcába vágta Tom öltönyét, aztán megfordult, és átrohant a sötét nappalin. Csak a szék mentette meg, amelyet kint felejtett a folyosón, meg az, hogy ismerte a házat. A férfi megbotlott a székben, s az öltöny egy pillanatra megtorpantotta. Az első ajtó zárja ismerős volt, Catherine keze gondolkodás nélkül nyitotta ki.

Már kint is volt az éjszakában. A járdán állt, mikor Perkins megjelent az ajtóban.

Kis híján átrohant az utcán, ki a földekre, de aztán a segítséget kereső ösztön balra fordította, hogy beforduljon a sarkon, befusson a városba. Elrohant a saját háza és Perkinséé között. Vajon Molly Perkins megvédené-e, ha odarohanna az ajtajához, és bezörgetne a sárgaréz kopogatóval? Túl kockázatos lett volna megpróbálni; rövid tétovázás után Catherine változatlan iramban rohant tovább.

Fuss, fuss, ne nézz hátra! Hangosan, szaggatottan zihált. Könnyebben mozgott, mint Perkins; nem valami gyorsan, de a férfi sem volt túl fürge. A karja elég erős volt hozzá, hogy agyonüssön valakit, de a lába nem szokta a futást.

Ahogy eliramodott a kertje előtt, Catherine szinte ellenállhatatlan kísértést érzett, hogy beugorjon. De a bejárati ajtó zárva volt, és túl sokáig tartott volna, amíg kinyitja. Fuss, fuss tovább, ne hagyd sarokba szorítani magad!

A fegyver. Van egy revolverem!

Mindeddig csak egy tárgy volt, amelyet a kartoték mellett szorongatott.

Már a következő sarkon járt, egy utcai lámpa alatt. Megpördült, és ledobta a kartotéket.

Enyhén behajlított térdrel felkapta a fejét, bal karja megtámasztotta a jobb kezét, és tüzelt. A dörrenés belehasított az éjszakába.

A férfi tovább rohant feléje.

Azt hiszi, nem találom el, gondolta Catherine különös, hideg, belső mosollyal.

Gondosan célzott, és újra lőtt.

Megölte.

Egy hosszú másodpercig nem értette, mit jelent az üresség a fegyver csöve mögött. Aztán leejtette a karját. Kiegyenesedett. Egy pillanatig amíg még megmaradt furcsa szenvtelensége, büszke volt erre a lövésre. Az apja is büszke lett volna rá.

Aztán a közöny mindörökre szétfoslott, és Catherine Linton állt ott, jeges borzongás rázta a fojtogató nyáréjszakai hőségben. Körülötte zengett a tücsökzene.

Odament az utca közepén elterült alakhoz. Megállt Carl Perkins teste fölött. A kartoték árván, szétszóródott lapokkal hevert mögötte a járdán. Catherine megfogta Perkins csuklóját, de tudta, hogy nem fog pulzust érezni.

Ajtók nyíltak sorra az utcán. Riadt kiáltozás hallatszott.

Aztán sebes, könnyű lépések hangja közeledett feléje. Molly Perkins rohant végig az utcán.

Catherine visszahőkölt a holttesttől, és négy gyors lépést tett visszafelé, az utcai lámpa felé. Elfordult. Nem akarta Molly arcát

látni. Hallotta, hogy az asszony letérdel halott férje mellé.

Odapillantott. Molly Perkins a halott arcába meredt. Nem nézett föl Catherine-re. Tartásán nem látszott meglepettség; hosszú ideje várt már férje halálára. Lehet, hogy már képtelen volt több fájdalmat átélni.

Catherine mögött megállt egy autó.

A lány nem mozdult.

Futó lépések, ezúttal súlyosabbak.

Randall szorosan magához ölelte.

Catherine apró sóhajtással kifújta a levegőt. A karja haszontalanul csüngött mellette, jobb kezében még mindig a revolvvert szorongatta.

Aztán sok hang, sok lépés zaja. Catherine nem emelte fel az arcát Randall mellkasáról. Szirénázás, Galton seriff hangja. Catherine nem mozdult.

Ujjai elernyedtek, a fegyver leesett a járdásra, aztán becsúszott az árokba. Catherine karja fölemelkedett, aztán szilárdan átfogta Randall derekát.

A lárma, nyüzsgés közepette, amely felkavart a tiszta, forró éjszakát, ők összefonódva, némán álltak az utcai lámpa hideg fényében.

Zengett a tücsökszó.

Pár mérföldre Lowfieldtől, a Memphisbe vezető országút közelében egy kisfiú keservesen sírt a vacsorája fölött, mert szürkésbarna kutyája négy napja eltűnt.

Tartalom

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.